Colecția
Iubiri de poveste
Lorraine Heath
O șansă la dragoste

LORRAINE HEATH
O şansă la dragoste

When the Duke Was Wicked by **Lorraine Heath**

Copyright © 2014 Jan Nowasky
Ediţie publicată prin înţelegere cu Harper Collins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2016 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Mariana Petcu
Corector: Maria Popa
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Trad.: Lavinia Şerban – Bucureşti: Litera, 2016

În amintirea scumpei noastre Ducese, care a devenit parte din familie după ce a supravieţuit uraganului Katrina. Era prietenoasă, nu a lătrat niciodată agresiv la cineva şi ne-a învăţat că şi câinii zâmbesc.

Prolog

Din jurnalul ducelui de Lovingdon

În dimineaţa zilei de 2 februarie 1872, eu, Henry Sidney Stanford, al şaptelea duce de Lovingdon, marchiz de Ashleigh şi conte de Wyndmere, am murit.

Moartea mea nu a fost evidentă pentru nimeni altcineva în afară de mine.

Am continuat să respir. Mă mişcam. Uneori, mai şi vorbeam. Zâmbeam doar arareori. Nu râdeam niciodată.

Şi asta deoarece în dimineaţa aceea, în dimineaţa aceea cumplită, inima şi sufletul mi-au fost smulse din piept în clipa în care soţia şi apoi scumpa mea fiică au decedat secerate de tifos, la numai câteva ore distanţă – şi, odată cu pierderea lor, am murit şi eu.

În timp însă, m-am transformat într-un om pe care până şi mama mea de abia dacă-l mai recunoştea.

Toată viaţa am căutat să fac numai ce se cuvenea, ce era corect. Nu frecventam cazinourile. Nu mă îmbătăm într-atât încât să mă clatin pe picioare. M-am îndrăgostit la nouăsprezece ani şi m-am căsătorit la douăzeci şi unu.

Am dat dovadă de onoare. Nu m-am culcat cu soţia mea decât după ce ne-am căsătorit. În noaptea nunţii, am fost amândoi virgini.

Am avut un comportament ireproşabil. Şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să fiu un bărbat respectabil.

Am fost crescut cu credinţa că suntem recompensaţi în funcţie de felul în care ne purtăm. Cu toate astea, destinul a conspirat împotriva mea, luându-mi ceea ce preţuiam mai mult decât orice pe lume, iar eu socot că soarta asta a fost o pedeapsă nemeritată.

Aşa că am renunţat la tot. Aveam să fiu rebelul care nu fusesem în tinereţe. Voiam să mă dedic jocurilor de noroc, să beau şi să cunosc multe femei.

Inima mea întunecată ştia că nu aveam să mai iubesc niciodată. Că nimeni nu avea să mă mai tulbure într-atât, încât să-mi pese de altceva în afară de plăcerile trupeşti.

Capitolul 1

Londra
1874

Ducelui de Lovingdon nu-i plăcea nimic mai mult pe lume decât să stea între coapsele încântătoare ale unei femei.

Asta dacă nu cumva îi cuprindea trupul cald şi suplu, în timp ce ea îi mângâia umerii, pieptul sau spatele. Sau o auzea gemând de plăcere, murmurând languros ori…

Cioc.

El se opri, ea rămase nemişcată.

— Ce-a fost asta? întrebă femeia în şoaptă.

El scutură din cap, privind în ochii ei căprui şi îndepărtându-i de pe obrazul îmbujorat câteva şuviţe rebele de păr negru.

— E o casă veche, mai scârţâie uneori. Nu lua în seamă.

Îşi coborî gura pe pielea mătăsoasă a gâtului ei, savurând fierbinţeala…

Cioc-cioc.

Fir-ar să fie!

Îi făcu amuzat cu ochiul.

— Scuză-mă o clipă.

Rostogolindu-se jos din patul uriaş pe care îl comandase special pentru trupul lui robust, traversă cu paşi mari covorul gros de Aubusson, stăpânindu-şi cu greu

cumpătul. Valetul lui – şi toţi servitorii – ştiau că nu trebuie să-l deranjeze atunci când se bucura de compania unei femei.

Îşi încleştă palma pe clanţă, trase zăvorul…

— Ar fi al dracului de bine să fie o problemă de viaţă şi de moarte…

Deschise uşa larg… motivul pentru care…

Şi se trezi holbându-se în nişte ochi mari şi albaştri, care îl priviră din cap până-n picioare înainte să se fixeze înapoi în ochii lui de chihlimbar.

— Sfinte Dumnezeule, ce naiba faci, Grace?

Înainte să primească un răspuns, trânti uşa la loc, îşi înşfăcă pantalonii de pe podea, îi trase repede pe el şi se grăbi să şi-i încheie.

— O altă iubită de-a ta? întrebă pe un ton arţăgos femeia cu forme voluptuoase din patul lui.

Îşi luă cămaşa de pânză de pe spătarul scaunului.

— Doamne, Dumnezeule, nu! E o copilă!

Sau cel puţin aşa fusese ultima dată când o văzuse. Ce naiba căuta afară la ora asta din noapte? Nu era în toate minţile?

După ce-şi trase cămaşa pe el, se aşeză pe scaun şi-şi puse cizmele. Nu înţelegea de ce îl preocupa reputaţia lui Grace. Era un pic cam târziu să-şi facă griji în privinţa asta, având în vedere priveliştea pe care i-o oferise atunci când îi deschisese uşa. Şi, culmea, îl privise cu o curiozitate făţişă. Dintotdeauna fusese o fetiţă năstruşnică şi îndrăzneaţă, dar în noaptea asta dusese lucrurile mult prea departe.

Se ridică şi se duse cu avânt la pat, unde sărută fruntea amantei sale.

— O să scap de ea într-o clipă.

După ce-i făcu cu ochiul, asigurând-o că vorbea serios, traversă dormitorul, deschise uşa cu un gest mult mai stăpânit şi ieşi pe hol, apoi o închise în urma sa.

Grace stătea acolo unde o lăsase, roşie ca racul la faţă, de la gât până la rădăcinile părului ei arămiu. Dacă pistruii nu i s-ar mai fi estompat în timp, în situaţia de faţă

oricum nu s-ar mai fi văzut niciunul.

— Îmi pare rău că te-am trezit din somn.

Doar asta credea că face el la ora asta? Pe de altă parte, era o domnişoară inocentă de nouăsprezece ani şi, deşi băieţii cu care crescuse erau mai degrabă nişte ştrengari decât domni, făcuseră tot ce le stătuse în putere ca să-i păstreze inocenţa. Pentru ea, plăcerile carnale erau numai zvonuri.

— E trecut de miezul nopţii! Te afli în casa unui burlac. Ce-i în capul tău? o întrebă el exasperat.

— Am probleme, Lovingdon. Mă aflu într-o situaţie cumplită! Am nevoie de ajutorul tău.

Se gândi să-i spună că trebuie să caute ajutor în altă parte, când ea îl privi cu nişte ochi albaştri atât de mari şi de nevinovaţi, încât cedă şi o invită să meargă împreună în bibliotecă. Dintotdeauna avusese efectul acesta enervant asupra lui, încă de când era mică şi se uita la el de parcă ar fi fost vreun cavaler rătăcitor, în stare să răpună balauri.

Poate chiar fusese în tinereţe, atunci când balaurul nu era decât pisica ei urâcioasă care trebuia salvată din vârful vreunui copac în care se căţărase…

Între timp învăţase pe pielea lui că nu putea distruge niciun balaur.

Ajunseră în bibliotecă, unde plutea un iz de mucegai. Se duse direct la masa pe care se aflau o varietate de carafe şi îşi turnă în tăcere un coniac. Deşi ştia că n-are nicio şansă, spera ca Grace să dispară până când îşi termina de umplut paharul. Dar când se întoarse, ea era tot acolo, studiindu-l de parcă ar fi căutat ceva, iar el îşi dori să se fi îmbrăcat cu mai multă grijă. Ea era îmbrăcată elegant: o rochie albă de bal cu volănaşe din catifea roz.

O ştia pe Grace dintotdeauna. De obicei, nu era genul de fată care să aibă nevoie de ajutor. Şi, categoric, nu era genul care să ceară ajutor. Odată, îşi petrecuse o întreagă după-amiază cocoţată într-un copac pentru că fusese prea încăpăţânată să anunţe pe cineva de situaţia delicată în care se afla. Voia să se descurce singură. În cele din urmă,

se lăsase întunericul, el se urcase în copac şi o ajutase să coboare, deşi el avea douăzeci de ani spre deosebire de ea, care avea unsprezece, şi era mult prea mare ca să se mai caţăre în pomi. Apoi fusese nevoit să se urce încă o dată în ulmul acela blestemat pentru a-i salva pisica urâcioasă. Şi acum mai avea cicatricele acelei întâmplări pe încheietura de la mâna stângă.

Iar faptul că venise la el acum însemna că probabil se afla într-o mare încurcătură.

Îi întinse un pahar, şi ea îl luă cu degetele ei subţiri, acoperite de materialul alb al mănuşii, cu o expresie clară de recunoştinţă în privire. Cu toate că în mod obişnuit nu se cuvenea ca o domnişoară să se afle singură în locuinţa unui burlac, relaţia lor nu era una obişnuită. Familiile lor erau apropiate, iar ea practic crescuse în umbra lui, la fel cum şi el îşi petrecuse mare parte din tinereţe în preajma ei. Dacă avea, într-adevăr, probleme, părinţii ei – ducele şi ducesa de Greystone – mai degrabă l-ar fi omorât într-o manieră deloc plăcută dacă n-o ajuta, decât să-l certe pentru că-i permisese să rămână în locuinţa lui la ora aceasta imposibil de scandaloasă.

Arătă spre scaunele şi fotoliile din faţa şemineului. Din focul de mai devreme nu mai rămăsese decât o mână de cărbuni aprinşi.

Cu fustele foşnind şi cu parfumul ei de trandafiri şi levănţică plutind în jurul ei, se îndreptă spre unul din scaunele vişinii şi se aşeză pe marginea pernei. Grace fusese dintotdeauna o fiinţă complicată, greu de înţeles, care nu se mulţumea niciodată cu lucrurile obişnuite. Pentru ea nu era suficient să se dea cu un singur parfum. Şi nici să fie curtată de un singur gentleman, dacă era să dea crezare bârfelor care circulau prin cazinouri şi cărora nu prea le dăduse atenţie.

Se aşeză pe canapeaua din faţa ei, sorbi încet din whisky şi o studie mai îndeaproape preţ de o clipă. Deşi ştia că are nouăsprezece ani, nu se putea abţine să nu se întrebe când naiba crescuse atât de mult. El o cunoştea ca

pe o fetiţă înaltă şi slăbănoagă, plină de pistrui, care prefera să se urce în copaci în loc să intre în sălile de bal, care mai degrabă gonea peste dealuri călare, decât să ia lecţii de dans.

Era cu nouă ani mai mică decât el. Ştia, desigur, că şi ea crescuse, dar nu fusese decât foarte vag conştient de acest proces, ca de un lucru aflat undeva la marginea realităţii imediate, ca anotimpurile care se schimbau, dar la care nu observa cu atenţie fiecare frunză ce cădea toamna sau orice boboc înflorit primăvara.

Ea înflorise, fără îndoială. Avea un trup firav şi aproape deloc voluptuos. Rochia pe care o purta, deşi îi expunea gâtul şi partea de sus a pieptului, nu lăsa să se vadă absolut deloc pielea sânilor. Nu s-ar fi aşteptat la atâta pudoare din partea ei, însă tocmai asta o făcea şi mai misterioasă.

I se părea foarte curajoasă. Auzise că nu se temea deloc să se ducă noaptea la casele pentru copii abandonaţi pe care le înfiinţaseră părinţii ei. De obicei mergea însoţită, dar se zvonea că se pricepe foarte bine să scape de sub ochii părinţilor ei.

Drept dovadă, vizita din noaptea asta.

Lovingdon bătu uşor cu degetul în pahar, străduindu-se să-şi adune gândurile, să se concentreze pe problema ei, pe motivul pentru care se afla acolo.

— Aşadar, în ce necaz ai intrat?

— Nu ai venit la balul de la Ainsley, începu ea direct, dar pe un ton în care totuşi se simţea o tensiune ce putea fi tradusă ca dezamăgire.

Încercă să-şi amintească data primului ei bal şi dacă i se adusese vreodată la cunoştinţă acest eveniment. Nu-l mai atrăgeau absolut deloc activităţile respectabile şi reuşise să le evite cu succes.

— A fost vreun gentleman nerespectuos cu tine? Trebuie să-mi pregătesc pistoalele?

Ea zâmbi prietenește şi colţurile buzelor ei moi i se ridicară pline de ironie.

— Nu, dar am inima împăcată acum când ştiu că ai putea fi eroul meu.

Da, fusese eroul ei. Pe vremea când ea fusese numai o copiliţă. Acum nu mai avea chef să fie eroul nimănui. Avea chef numai de activitatea care îl aştepta sus, în pat.

— Nu-ţi stă în fire să tragi de timp, observă el nerăbdător. Zi-mi odată motivul care te-a adus aici!

Ea ridică o mână. De încheietură îi atârna un carneţel, carneţelul ei de dans.

— Am dansat toate dansurile în noaptea asta. Dacă ar fi să ne luăm după balurile de până acum, mâine-dimineaţă o să primesc zeci de buchete de flori.

— Eşti foarte curtată!

— Nu! îl întrerupse ea abrupt. După cum probabil ştii foarte bine, am o zestre uriaşă care include proprietăţi şi bani. Zestrea mea este curtată!

— Nu fi ridicolă! Ai foarte multe de oferit unui bărbat. Eşti frumoasă, fermecătoare şi echilibrată. Pun pariu pe toată averea mea că vei fi logodită înainte de terminarea sezonului.

Ea se ridică de pe scaun cu aceeaşi eleganţă pe care el o cunoştea şi se duse în faţa şemineului. Era înaltă. El avea mult peste un metru şi optzeci de centimetri, iar capul ei îi ajungea până la bărbie fără să fie nevoită să se ridice pe vârfuri. Avea un gât lung, care sigur atrăgea privirile bărbaţilor.

Purta un colier simplu din perle şi cercei asortaţi. Nu avea niciun motiv să se împopoţoneze.

Părul ei în sine era o podoabă. Acum îl purta prins în coc, cu câţiva zulufi lăsaţi să cadă liber pe ceafă. Bănuia că şuviţele care îi încadrau chipul prelung scăpaseră din greşeală, în timpul balului, când valsase.

— Dar o să fiu iubită, Lovingdon? Tu cunoşti dragostea, ai trăit-o. Eu de unde pot şti ce este?

El înghiţi fără să vrea gura de whisky pe care tocmai o sorbise. N-avea să meargă pe calea asta, nici cu ea, nici cu altcineva.

— O s-o recunoşti, pentru că va fi vorba de cineva fără de care nu vei putea trăi.

Ea se întoarse încet şi-i întâlni privirea.

— Nu mă îndoiesc de faptul că voi şti dacă îl iubesc sau nu. Dar de unde voi şti dacă el mă iubeşte pe mine? Draga mea prietenă, Lady Bertram, era îndrăgostită nebuneşte de soţul ei. Între timp, el şi-a găsit o amantă. I-a frânt inima. Nu voia decât zestrea ei, nu şi pe ea. Şi Lady Sybil Fitzsimmons? Soţul e a început să o certe şi s-o ocărască. Cum e posibil să o iubească dacă o dojeneşte fără pic de respect în public? Cu atâţia bărbaţi care luptă pentru atenţia mea, de unde pot şti cu siguranţă care dintre ei este sincer? Nu mă mărit decât o singură dată, şi lumea e plină de vânători de zestre. Vreau să fiu sigură că aleg bine.

— Ai încredere în ce-ţi dictează inima.

— Dar nu înţelegi? Pentru mine e clar că o femeie nu poate să-şi asculte inima atunci când vine vorba despre dragoste. Inimile noastre sunt foarte uşor influenţate de poezie, ciocolată şi flori. O lady are nevoie de o persoană obiectivă, de cineva care să cunoască atât de bine dragostea, încât să o ajute s-o descopere şi să-i înlăture pe cei lipsiţi de sinceritate, să separe grâul de neghină, cum se spune. Cineva ca tine.

— Eu nu mai sunt expert în dragoste şi nu mai am niciun chef să mă încurc în iţele ei din nou, nici măcar ca observator.

— De asta te-ai dedat acestei vieţi destrăbălate?

El o privi peste marginea paharului.

— Ce ştii tu despre destrăbălare?

— Am auzit eu câte ceva. Îşi trecu degetele pe marginea poliţei, ca şi cum ar fi şters praful. Şi mai ştiu că nu erai singur în seara asta, când te-am deranjat. E amanta ta?

— O amantă presupune existenţa mai multor întâlniri. Pe mine nu mă interesează ceva stabil.

Îl privi curioasă.

— O curtezană, atunci.

— Tonul tăios din glasul tău înseamnă că mă dezaprobi?

— Nu te judec.

— Nu?

Grace scutură din cap, iar tristeţea din ochii ei îl enervă.

— Nu. Ai tot dreptul să fii furios pe soartă pentru că ţi-a furat…

— Nu vreau să vorbesc despre asta, Grace. Nici despre soartă, nici despre Juliette, nici despre iubire. Nu am nevoie să-mi explice nimeni felul în care mă comport, nici tu, nici altcineva. Trăiesc după cum mi-e pofta. Îmi place viaţa pe care o duc şi nu am de ce să-mi cer scuze. Dacă vrei un expert în dragoste, te sfătuiesc să vorbeşti cu părinţii tăi. Se pare că ei au trecut prin multe probleme împreună.

Îl privi ironic.

— Chiar crezi că o să vorbesc cu mama şi cu tata despre bărbaţii care mă interesează? Sunt sigură că o să-i bată pe cei suspectaţi de planuri ascunse, numai pentru că nu am fost sigură în privinţa lor. În plus, ei îmi vor spune să mă căsătoresc cu oricine mă face fericită.

— Bun sfat.

— Nu ai ascultat ce ţi-am spus? Doar pentru că mă face fericită înainte de cununie nu înseamnă că mă va face fericită şi după. Dacă nu vrei să mă ajuţi cu toate cunoştinţele tale despre iubire, măcar povesteşte-mi despre ultimele tale aventuri. Cine, în afară de un destrăbălat, ar putea recunoaşte mai bine un alt destrăbălat? Am nevoie de tine, Lovingdon.

„Am nevoie de tine”. Juliette avusese nevoie de el, iar el îi trădase speranţele.

— Te rog, Lovingdon.

Pentru o clipită, i se păru că rugămintea ei ascundea un înţeles ascuns. Cu ce i-ar fi dăunat dacă o ajuta? Îi întinse mâna. Grace se uită lung la ea, de parcă n-ar fi ştiut

ce voia.

El pocni din degete.

— O să arunc o privire pe lista de pretendenţi şi o să te ajut să-i elimini pe ticăloşi, după care poţi să pleci.

— Cum o să-ţi dai seama de sentimentele lor, doar citindu-le numele?

— Îţi voi spune căruia să nu-i încredinţezi inima ta şi ţi-i voi indica pe cei cu năravuri şi vicii.

— Dacă aş fi vrut asta, m-aş fi dus la Drake. El cunoaşte viciile bărbaţilor mai bine decât oricine.

Drake Darling – fost copil al străzii şi hoţ de buzunare, crescut în sânul familiei lui Grace – administra Dodger's Drawing Room, un cazinou respectabil pentru gentlemani. Într-adevăr, el cunoştea cel mai bine viciile bărbaţilor, dar la fel de bine se pricepea şi să păstreze secrete.

— Am nevoie de mai mult, zise ea. Am nevoie să le observi comportamentul, să-mi spui ce părere ai despre ei.

Îngenunche înaintea lui şi, deşi cărbunii care mai ardeau în şemineu nu făceau prea multă lumină, fu suficientă încât să vadă disperarea din ochii ei albaştri.

— Vino la balul de la Claybourne. E următorul bal important. Rămâi în umbră, ascunde-te după draperii. Observă-i şi spune-mi cine crezi că mă apreciază cu adevărat.

Gândul că s-ar putea afla într-un loc care deborda de veselie îl făcea deja să se simtă incomod. Avea să-şi amintească de vremurile când fusese fericit şi cât de repede şi de dureros i se schimbase viaţa.

— Ai încredere în inima ta, fetiţo. N-o să te păcălească. Îţi vei da seama şi singură dacă un bărbat te apreciază sau nu.

Păru distrusă.

— Nu pot să am încredere în inima mea, Lovingdon. M-a trădat şi altă dată.

Se simţi ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Ura gândul că ea ar fi avut de suferit. Să fi profitat vreun bărbat de ea? Altfel, de ce n-ar mai avea încredere în instinctele

ei?

Grace se întoarse spre şemineu, unde rămase cu faţa spre foc.

— Când eram mai mică, m-am îndrăgostit nebuneşte o dată – cel puţin, aşa cum e posibil la vârsta fragedă pe care o aveam atunci. Credeam că şi el simte la fel. Dar în cele din urmă s-a însurat cu altcineva.

— Cine? Nu! Ridică o mână. Stai, asta nu mă priveşte.

Ea se uită peste umăr la el, cu un zâmbet trist întipărit pe chip.

— Nu te teme! N-o să-ţi spun numele lui. Dacă l-ai afla, ai crede că sunt foarte prostuţă.

— Doar pentru că s-a însurat cu altă femeie nu înseamnă că nu te iubea. Bărbaţii se însoară din tot felul de motive.

— Ştiu prea bine asta. Tocmai acesta e motivul pentru care mă aflu aici. Nu înţelegi că, practic, încerci să mă convingi cu propriile-mi argumente? Cum să-mi dau seama dacă se însoară cu mine din motivul corect, din dragoste, şi că inima lor nu e dată altcuiva? Mă tem că dacă mi-aş da inima cuiva şi aş descoperi că de fapt el are puţină consideraţie pentru mine – cred că asta m-ar distruge.

— Trandafiraş, poate că ar fi mai bine să nu te îndrăgosteşti.

Ea pluti înapoi spre scaun şi se aşeză.

— Chiar crezi asta? Nu e mai bine să iubeşti pe cineva, chiar şi pentru o scurtă perioadă de timp, decât să nu iubeşti deloc?

Pentru o clipă, auzi un râset – râsetul lui Juliette. Îi văzu zâmbetul, îi simţi căldura atingerii, îi gustă buzele, îi simţi trupul cald întâmpinându-l. Trecuse atât de mult timp, atâta timp de când se hotărâse să nu se mai gândească deloc la ea. Suferinţa pe care o simţea acum aproape îl făcu să se chircească de durere.

— Vreau ce ai avut tu, spuse Grace cu blândeţe. A fost perfect, nu-i aşa?

— Nu voi mai iubi pe nimeni aşa cum am iubit-o pe

ea. Ăsta e adevărul gol-goluţ.

Ea îl studie gânditoare înainte să îl întrebe:

— Cum e să trăieşti o iubire atât de puternică?

Era un sentiment atotcuprinzător, care se insinua în toate aspectele vieţii. Cum ar fi putut descrie în cuvinte emoţia aceea?

— Râdeţi, zâmbiţi. Aveţi secrete numai voi doi. Nu aveţi neapărat nevoie de cuvinte pentru a comunica. Vă daţi seama ce gândeşte fiecare. Trăiţi un sentiment de euforie. Dar toate astea vin cu un preţ, Grace. Dacă le pierzi, poţi fi distrusă, poţi fi redusă la starea de înveliş găunos al fiinţei care ai fost odinioară.

— Nu mă poţi convinge să nu-mi doresc iubire în viaţa mea, chiar dacă aş avea parte de ea numai preţ de o clipă. Să iubesc pe cineva şi să ştiu fără urmă de îndoială că şi el mă iubeşte este cea mai minunată experienţă, din punctul meu de vedere. Şi tocmai aici se află dilema mea – nu e suficient să iubesc numai eu. Trebuie să fiu iubită, altfel nu mai are niciun rost. Mă vei ajuta în căutarea mea? Nu mă pot gândi la o modalitate mai bună de-a onora amintirea lui Juliette, decât să ajuţi pe cineva să descopere dragostea pe care aţi împărtăşit-o voi doi odinioară.

De care avusese parte şi pe care o pierduse. Nici celui mai mare duşman nu-i dorea o astfel de suferinţă.

— Nu te pot ajuta, Grace. N-o să ducă la nimic bun pentru niciunul din noi, nici dacă am încerca. Acum ar trebui să pleci, înainte ca tatăl tău să descopere unde eşti şi să mă forţeze să te iau de soţie. Ar fi cel mai rapid mod de-a te asigura că nu te ia vreun ticălos.

— Tata are încredere în tine. Ştie că tu nu ai profita de mine.

— Oricum, dacă te vede cineva că pleci de aici, reputaţia ta va fi ruinată.

— Chiar şi aşa, tot nu mă voi căsători cu un bărbat care nu mă iubeşte.

Vorbise cu foarte mare hotărâre, dar el ştia din experienţă că asta nu însemna că lucrurile stăteau întocmai

şi în realitate.

— Oricum ar fi, mă tem că nu ai de ales.

— Toţi avem de ales. Grace se ridică încet. Balul de la Claybourne.

Nu se uită după ea, în schimb îşi mută privirea spre şemineu, acolo unde cărbunii deja se stinseseră. Îi cerea imposibilul – la fel cum făcuse Juliette.

„Nu ne lăsa să murim”.

„N-o voi face”.

Dar o făcuse.

Capitolul 2

În timp ce trăsura se hurducăia pe străzile pietruite, Lady Grace Mabry se lăsa în voia unor imagini nu tocmai decente: Lovingdon stând mândru în uşa dormitorului lui, complet dezbrăcat. O zărise pe femeia din patul lui, ştia că nu îl trezise din somn, dar i se păruse mai prudent să facă pe naiva.

Iar acum, tocmai acea atitudine o lăsase cu întrebări nepotrivite pentru o lady, dar pe care oricum şi le punea şi nu era sigură la cine să apeleze pentru a primi răspunsurile.

Ducele de Lovingdon nu semăna cu nicio statuie la care se uitase. Printre altele, îl văzuse şi pe David al lui Michelangelo. Toţi păleau în faţa lui Lovingdon. Ar fi putut rămâne acolo la nesfârşit să se uite la el, dar îşi strunise privirea spre ochii lui pentru că nu i-ar fi plăcut să afle că voia să-l şi atingă.

Să-l atingă peste tot. Umerii largi, abdomenul plat, bărbăţia… Nu, în privinţa asta, nu semăna deloc cu David. Îi tăiase răsuflarea. Pentru că amintirea lui o făcu să simtă că ia foc, îşi lipi obrazul de fereastra rece.

Avusese noroc că reşedinţa lui nu fusese închisă pe timpul nopţii. Asta însemna că femeia nu avea să-şi petreacă toată noaptea la el. Şi nu ştia de ce, gândul acesta

o făcu să se simtă uşurată.

Ce conta dacă femeia aia mai era acum acolo sau nu?

Grace avea şapte ani când se îndrăgostise pentru prima dată de Lovingdon. Deşi, privind în urmă, ştia că nu fusese vorba decât de o iubire inocentă, la vremea respectivă părea să fie mult mai mult pentru inima ei tânără.

De abia venise primăvara, şi mama ei invitase alte familii – cu care avea legături de prietenie, nu rubedenii – la Mabry Manor, domeniul străvechi al tatălui ei. Câţiva băieţi începuseră să o tachineze din cauza părului ei roşcat, spunând că arată ca un morcov. Aşa că se retrăsese în grajduri, unde plângea chircită atunci când Lovingdon o găsise şi îngenunchease lângă ea. El avea şaisprezece ani, era pe cale de a deveni bărbat. Îi ştersese lacrimile cu gesturi blânde. Niciun băiat nu o mai atinsese cu atâta tandreţe. Inima ei inocentă începuse să-i bubuie în piept. În momentul acela i-ar fi putut cere orice, că ea ar fi acceptat. Ar fi putut s-o strige oricum – Pistruiata, Morcoveaţă, Urâta – şi ei i s-ar fi părut pură poezie. În schimb, îi răpise inima doar cu felul în care îi vorbise.

— Acum eşti doar un boboc, îi spusese el. Nimeni nu admiră un boboc, dar nu va dura mult şi vei înflori, vei fi la fel de frumoasă ca un trandafir roşu, şi celelalte doamne nu se vor putea compara cu tine. Haide, Trandafiraş. N-are rost să mai plângi acum. Te vei răzbuna într-o zi şi va fi o răzbunare tare dulce.

De-a lungul anilor, o strigase întotdeauna Trandafiraş. Până se însurase. Apoi nu mai avusese deloc timp pentru ea şi nu-i mai acordase atenţie. Deşi inima ei suferindă ştiuse că aşa trebuiau să fie lucrurile, că sentimentele ei nu erau nimic mai mult decât o afecţiune copilărească, tot simţise ghimpele ascuţit al respingerii.

În noaptea asta fusese pentru prima dată în ultimii ani când i se adresase cu numele de alint. Iar inima ei începuse iarăşi să-i tremure prosteşte în piept, lucru care o enervase peste măsură. Nu voia să tânjească după el. O dezamăgise.

Îl iubea ca pe un prieten, ca pe un frate. Inima ei de femeie n-avea să-l iubească niciodată mai mult de atât.

Dar el ştia lucruri de care avea nevoie, ca să fie fericită. Ştia ce înseamnă dragostea şi ştia obiceiurile depravate ale bărbaţilor. Cine altcineva ar fi fost mai potrivit s-o ajute? Cu toate astea, nu ţinea la ea suficient de mult cât să ia o pauză de la viaţa plină de păcat pe care o ducea. Pentru ea, asta spunea tot. Nu era un personaj care să merite admiraţia ei.

Cât de prostuţă fusese cu mulţi ani în urmă ca să-l respecte atât de mult. Nu-şi permitea să mai facă aceeaşi greşeală din nou, pentru că de data asta avea să se lege de un bărbat pentru tot restul vieţii ei. Iar ea voia un bărbat bun, cinstit, dispus să fie eroul ei chiar şi atunci când nu avea nevoie de unul.

*

A doua zi de dimineaţă, pe când lua micul dejun, Grace nu-şi putu stăpâni amuzamentul când văzu că, aşa cum prevăzuse, începu să primească buchete de flori înainte să apuce măcar să-şi spargă oul fiert din farfurie. Ar fi trebuit să sară în sus de bucurie, dar ea avea o fire mult prea pragmatică pentru a reacţiona astfel. Aşa fusese crescută, îşi zise în gând, sau mai degrabă – aşa fusese crescută de mama ei.

Nu era niciun secret că Frannie Mabry, ducesă de Greystone, crescuse pe străzi sub tutela unei rude care o învăţase să supravieţuiască prin viclenie, hoţie şi înşelătorie. Grace îi ascultase fascinată poveştile şi, pe măsură ce devenea femeie, începuse să aibă un respect din ce în ce mai mare pentru mama ei. De asemenea, ajunsese să creadă în puterea de nestăvilit a dragostei, pentru că îi fusese martor direct. În ciuda tuturor şi a originilor sale incerte, mama ei câştigase inima unui duce.

Mai mult decât orice pe lume, Grace îşi dorea să aibă şi ea parte de o dragoste precum cea pe care o

împărtăşeau părinţii ei: plină de adoraţie, respect şi sprijin reciproc. Mulţi ani la rând, mama ei continuase să ţină contabilitatea la Dodger’s. Jumătate din cazinou era proprietatea ei, iar soţul ei se mândrea foarte mult cu realizările şi independenţa care o caracterizau. Lucrau împreună pentru scopul lor comun, acela de-a face mai frumoasă şi mai uşoară viaţa orfanilor.

Aveau aceleaşi ţeluri, succese şi eşecuri. Şi nimic nu-i împiedica să realizeze ceea ce-şi puneau în gând. Grace era convinsă că aveau un succes atât de mare şi erau atât de fericiţi pentru că relaţia lor se baza pe iubire.

Deşi le-ar fi putut cere ajutorul în a stabili care gentleman o iubea cu adevărat, niciunul din ei nu credea că există vreun bărbat care să o merite.

— Văd că avem încă o dimineaţă plină cu flori, comentă tatăl ei când intră în salonul în care se servea micul dejun, îndreptându-se spre bufetul pe care îl aşteptau unele dintre cele mai gustoase feluri de mâncare preparate de bucătarul lor.

Grace aflase de curând că nu mai vedea bine, deşi se părea că problema asta îl deranja de ani de zile. El sperase să păstreze cât mai mult secretul faţă de copiii lui, dar cum începuse să se bazeze din ce în ce mai mult pe soţia lui, paşii îi deveniseră mai grijulii şi avea tendinţa să mijească ochii mai des, deşi gestul acesta nu avea cum să-l ajute să vadă mai bine o lume care, pentru el, se cufunda din ce în ce mai mult în întuneric.

Grace voia să se mărite înainte ca tatăl ei să orbească de tot. Era un motiv prostesc, ştia asta, dar voia ca el să o vadă fericită.

— Crezi că ar trebui să le dau de înţeles că prefer să facă o donaţie pentru casele de copii? întrebă ea în loc să răspundă comentariului legat de flori. Nu e neapărat nevoie să fie una de-a noastră.

Părinţii ei construiseră trei case pentru orfani şi una pentru mamele necăsătorite. Grace fusese dintotdeauna conştientă de faptul că unii oameni erau mai puţin norocoşi

în viaţă şi crescuse cu ideea că era obligaţia şi datoria ei să-i ajute, atât cât putea. Îşi dorea un soţ la fel de altruist, care să creadă în actele caritabile, nu unul care să-i risipească zestrea. Nu cerea prea mult de la viaţă, nu-i aşa?

Tatăl ei i se alătură, aşezându-se la locul lui din capul mesei. Ea stătea, ca întotdeauna, în dreapta lui.

— Şi comercianţii de flori trebuie să-şi câştige pâinea.

— Presupun că ai dreptate. Doar că florile se ofilesc, nu durează.

— Prin urmare, trebuie să te bucuri de ele cât poţi.

Stomacul i se strânse la gândul că în curând el se va putea bucura numai de parfumul lor, nu şi de culorile vibrante sau de forma petalelor.

— Majoritatea fetelor ar fi încântate să fie copleşite cu flori de un bărbat. Este un semn de apreciere, spuse tatăl ei.

— Dar eu nu sunt ca majoritatea fetelor.

El zâmbi.

— Sunt sigur că şi domnii în cauză încep să-şi dea seama de asta. Cum a fost la bal? Ţi-a plăcut de cineva?

Părinţii ei participau rareori la serate, pentru că tatăl ei nu mai suporta mulţimea. Era mult prea mândru ca să fie pus în situaţia de-a se întâlni cu cineva şi să nu-şi poată vedea interlocutorul.

— Am avut nişte discuţii interesante cu o serie de domni. Lord Somerdale e absolut fascinat de felul cum albinele polenizează florile. E un proces minuţios şi obositor.

— Şi la fel de obositor a fost şi să-l asculţi vorbind despre asta, presupun.

Ea râse.

— Extrem de plictisitor! Lord Amber are o afecţiune – îi trosnesc oasele când se răceşte vremea. Trăieşte în nord, ceea ce înseamnă că i-aş auzi întruna oasele trosnind. Iar asta nu este foarte ispititor, sincer vorbind.

— Nu. Tatăl ei se încruntă. Vorbeşti despre cel de-al cincilea lord Amber.

— Nu, din păcate. Al patrulea.

— Credeam că a murit acum câţiva ani.

— Nu chiar. Domnul în cauză avea părul alb şi un instrument în formă de pâlnie în urechi, care îl ajuta să audă. Practic, nu dansase, ci doar se împleticise pur şi simplu prin sala de bal. Nu vrea moştenitori. Cred că se simte singur.

— Da… păi, pe el îl poţi şterge de pe listă. Singurul motiv pentru care ţi-am dat o zestre atât de mare este ca să ai libertatea să-ţi alegi viitorul soţ, să nu fii nevoită să te opreşti la cineva nepotrivit.

— Mă tem că zestrea asta mi-a adus mult prea mulţi pretendenţi. Mi-e puţin cam greu să disting între cei sinceri şi vânătorii de zestre.

— Ai încredere în ceea ce-ţi dictează inima.

Ea începu să ungă cu unt pâinea prăjită.

— Da, asta m-a sfătuit şi Lovingdon.

Deşi sfatul lui nu o ajutase absolut deloc.

Tată ei rămase nemişcat, cu ceaşca la jumătatea drumului spre gură.

— Când te-ai dus să-l vezi?

Ea ridică dintr-un umăr.

— Oh, drumurile ni s-au intersectat zilele trecute.

— Noaptea trecută, mai exact?

Acum fu rândul ei să rămână nemişcată, incapabilă să respire.

— Servitoarea ta s-a întors acasă la unsprezece şi jumătate, spuse tatăl ei înainte ca ea să poată nega. Iar tu nu erai prin preajmă.

Ar fi trebuit să ştie că avea să observe că nu se întorsese odată cu servitoarea. Era surprinsă de faptul că nu o aşteptase în hol, atunci când ajunsese, în cele din urmă, acasă. Pe de altă parte, tatăl ei era obişnuit cu năravul ei de a-şi petrece nopţile la câte un orfelinat.

— M-am dus să-l văd, da, să-i cer părerea în legătură cu unii domni care mă curtează.

— Grace, o tânără domnişoară nu se duce în casa

unui burlac în orele înaintate ale nopţii!

— Nu era foarte târziu! Era doar miezul nopţii. Dar nu mi-a fost de niciun ajutor, aşa că am plecat imediat.

— Nu înţelegi ce vreau să spun.

— Ştii că Lovingdon nu ar profita de situaţie. Pentru el sunt ca o soră, adăugă ea şi urî tonul dezgustat care se insinuă în ultimele ei cuvinte.

— Şi tu îţi doreşti să fii mai importantă pentru el.

Se părea că tatăl ei observa mai multe cu vederea lui slăbită, decât alţii care vedeau perfect.

— Recunosc, pe vremea când eram doar o fetiţă, am fost îndrăgostită de el. Dar acum mă enervează. Nu mai frecventează lumea bună şi am auzit bârfele despre viaţa destrăbălată pe care o duce. E o dezamăgire, un exemplu foarte rău. Totuşi, trebuie să mărturisesc că nutream speranţa că, dacă mă prezint în toaletă de seară, va înceta să mă vadă ca pe o copilă.

Tatăl ei îi acoperi mâna cu a lui.

— Nu cred că te poate confunda cineva cu un copil. Ai devenit o femeie uimitoare. Meriţi un bărbat care să te iubească şi să te aprecieze. Oricât de mult urăsc să spun asta, nu cred că el mai poate iubi sau aprecia pe cineva.

— Mă tem că ai dreptate. Mama lui are inima frântă din cauza lui.

— Olivia îşi poate obloji rănile şi singură. Dar nu vreau să-ţi frângă şi ţie inima. Nu vreau să fiu nevoit să te închid în camera ta.

Grace îi aruncă un zâmbet viclean.

— De parcă ai fi făcut vreodată aşa ceva…

— Voi face tot ce trebuie, ca să te ştiu fericită şi în siguranţă.

— Ei bine, astăzi sunt fericită pentru că am primit o rochie nouă. Se ridică de pe scaunul ei şi îl sărută pe obraz. Te iubesc, *papa.*

— Într-o zi, când o să te aştepţi mai puţin, dragostea va veni. Şi nu va fi deloc aşa cum ţi-ai imaginat, iubita mea.

— Aşa ţi s-a întâmplat şi ţie?

— Mult mai mult.

Ea se aşează înapoi pe scaun, îşi împleti degetele cu ale lui şi îl strânse de mână.

— Dar când o să dezvălui adevărul despre… situaţia mea?

Văzu tristeţea şi amărăciunea care izvorâră din adâncurile albastre ale ochilor lui.

— Lasă asta pe seama mea. O să rezolv eu, atunci când o să-ţi ceară mâna.

— Deşi apreciez că vrei să fii eroul meu şi să-mi aperi onoarea, cred cu tărie că vestea asta ar trebui să vină de la mine. Câteodată cred că ar trebui să dau un anunţ la ziar. „Feriţi-vă! Lady Grace Mabry vine la pachet cu o zestre uriaşă, dar nu e deloc perfectă”.

— Nici eu nu eram deloc perfect. Dar asta nu a împiedicat-o pe mama ta să mă iubească.

— Cred că numai un bărbat cu totul special mă va accepta aşa imperfectă cum sunt.

— Nu trebuie să fie chiar atât de special pe cât crezi.

*

Lovingdon se deplasa pe străzile Londrei cu perdelele trase la trăsură. Îl dureau ochii şi capul de la cât de mult băuse şi de la câte trabucuri fumase. Dezavantajul faptului că juca mereu cărţi într-o cameră fără ferestre era că nu putea vedea când noaptea lăsa locul zilei.

Noaptea trecută, după ce plecase Grace, o trimisese pe femeia din patul lui acasă cu o punguţă cu bani şi ieşise în căutarea unui loc în care să se piardă în băutură şi jocuri de noroc. Cei cu care juca în mod obişnuit erau nişte adversari redutabili şi avea nevoie să se concentreze ca să câştige, iar asta, spera el, trebuia să fie o îndeletnicire suficient de dificilă cât să-i distragă atenţia. Însă imaginea lui Grace se încăpăţâna să-i apară în minte. Merita să fie iubită. Nu se putea gândi la altcineva care să merite asta la fel de mult ca ea. Dar nu putea înţelege pe deplin problema

ei. Era o femeie îngrijită, inteligentă şi plină de umor. Sigur îşi putea da seama şi singură dacă un bărbat o iubea sincer. Simţea că lipseşte ceva, dar nu era sigur ce anume.

În plus, n-ar fi fost prea înţelept din partea vreunui bărbat să încerce s-o păcălească. Nu era niciun secret faptul că prietenii părinţilor ei şi ceilalţi membri ai familiei aveau să o apere până la moarte. Şi s-ar fi putut duce la oricine altcineva pentru ajutor. Sincer vorbind, oricine altcineva ar fi fost o alegere mai bună, având în vedere că el nu mai frecventa lumea bună şi fugea de întâlnirile din societate ca dracul de tămâie.

Trăsura se opri. Un lacheu se grăbi să-i deschidă uşa. Lumina soarelui aproape îl orbi când coborî, dar Lovingdon nu păru foarte afectat şi doar miji ochii. Voia să facă o baie şi apoi să se culce.

Urcă treptele cu paşi mari. Alt lacheu îi deschise uşa mare, din lemn masiv, a casei. Păşi înăuntru şi fu lovit de un parfum puternic de flori. Nici nu era de mirare, pentru că în hol se afla un număr absurd de mare de buchete de flori. De toate culorile, soiurile, formele şi mărimile.

Şi toate miroseau greţos de dulce.

— Bun venit acasă, Excelenţă, spuse Barrow, valetul lui, făcându-şi apariţia din celălalt capăt al holului.

— Ce înseamnă toate astea?

— Au sosit acum o oră, împreună cu scrisoarea aceasta.

Barrow îi întinse o bucată de pergament împăturită. În ciuda durerii crunte de cap care îl chinuia, Lovingdon luă hârtia, o despături şi miji ochii ca să citească mesajul.

Primite în dimineaţa aceasta. Cum să aleagă o lady?

El pufni batjocoritor. Erau de la Grace, care se părea că nu voia să renunţe la încercarea de a-l convinge. Era atât de tipic pentru vulpiţa aia încăpăţânată să facă aşa ceva!

— Ce doriţi să facem cu ele, domnule? întrebă Barrow.

— Trimite-le înapoi la Greystone cu un bilet pe care să scrie simplu „Nu”. Dădu să urce scările, apoi se opri. M-am răzgândit! Mai bine trimite-le la un spital sau în altă parte, unde sunt oameni care au nevoie de puţină bucurie. El deja câştigase bătălia. N-avea niciun rost să lupte mai departe. Nu voia să o rănească pe Grace. Ea avea să înţeleagă imediat, când va vedea că i-a ignorat mesajul.

Urcă trei trepte, apoi se întoarse brusc în direcţia opusă şi coborî. Barrow rămăsese pe loc, de parcă ar fi ştiut că Lovingdon nu terminase de dat ordine.

— O să trimit eu mesajul la Mabry House.

Capitolul 3

Nu se cuvenea să te plângi că ai parte din plin de ceva ce alte domnişoare îşi doreau cu disperare.

Aşa că nici Grace nu se plângea că o dureau degetele mari de la picioare, pentru că era urmarea faptului că se bucurase de atenţia mult prea multor gentlemani. Se aşeză pur şi simplu pe canapeaua elegantă din salonul rezervat doar doamnelor şi îşi ridică piciorul umflat, astfel încât camerista ei să-i schimbe pantofii tociţi cu alţii noi. Era a doua oară când se retrăgea în noaptea asta, promiţându-i unui gentleman dezamăgit că avea să fie încântată să se întâlnească a doua zi cu el, în salonul mamei lui. Dar uitase să-i spună că nu avea să fie singură. Încercase să lipsească de la câteva dansuri ca să se poată odihni niţel, dar domnii insistau enervant de mult că seara lor avea să fie distrusă dacă nu dansau cu ea.

Aşa că cedă farmecului lor.

Şi chiar erau fermecători. Absolut toţi. Şi tocmai asta era problema ei. Cum să-i separe pe cei fermecători de cei care doar se prefăceau?

Îşi petrecuse mare parte din noapte încercând să-l găsească pe Lovingdon prin colţurile întunecate, dar, din

câte îşi dădu seama, el nu venise. Biletul pe care i-l trimisese cu câteva zile în urmă – „O să ştie care este floarea ta preferată” – îi dăduse speranţe că avea să fie prezent la balul de la Claybourne, să o ajute să-i deosebească pe cei sinceri, de vânătorii de zestre. Nu putea să presupună că, dacă un bărbat era sărac, urmărea neapărat banii ei. Reuşise singură să elimine câţiva inşi dubioşi, care o priveau mereu cu ochii lor lacomi şi-i vorbeau despre lucrurile pe care aveau să le realizeze atunci când vor avea acces la zestrea ei.

Era o tehnică destul de nepotrivită de-a cuceri o femeie.

Dar majoritatea pretendenţilor nu erau atât de deschişi, şi rareori aduceau în discuţie averea ei.

A face curte era o artă şi ei o stăpâneau la perfecţie. În acest sezon, ea era domnişoara cu cea mai mare zestre, care atrăgea cea mai multă atenţie – aspecte care nu o făceau prea simpatică în ochii celorlalte tinere. Ştiau că nu le rămâneau decât cei pe care îi respinsese ea.

Grace oftă şi se ridică.

— Mulţumesc, Felicity.

Deşi majoritatea membrilor aristocraţiei nu obişnuiau să le mulţumească servitorilor pentru că îşi îndeplineau sarcinile, ea crescuse auzind-o pe mama ei făcând mereu acest lucru. Deoarece crescuse pe stradă, mama ei nu lua nimic de bun şi îi trata pe toţi de parcă ar fi fost importanţi, pentru că aşa şi erau în ochii ei. Şi Grace moştenise trăsătura asta de la ea.

Felicity o ajutase să-şi aranjeze părul, să-şi prindă în agrafe zulufii rebeli. Părul lui Grace era atât de cârlionţat, că mereu se desprindea din coafură. Se privi pentru ultima dată în oglindă, se întoarse şi aproape se ciocni de Lady Cornelia. Spre deosebire de Grace, femeia avea un trup voluptuos şi forme apetisante.

— Te rog, eliberează-l pe Lord Ambrose din mrejele tale, îi şopti Lady Cornelia.

— Poftim?

Lady Cornelia aruncă o privire în jurul lor, de parcă s-ar fi aşteptat ca demonii să pândească pe la colţuri, dar în încăpere nu se aflau decât două doamne care erau preocupate să vorbească între ele în timp ce servitoarele lor le prindeau părul.

— Lord Ambrose… dacă i-ai da de înţeles că nu are nicio şansă să-ţi câştige mâna… ar căuta în altă parte banii de care are nevoie ca să continue cu ferma de cai.

— Îţi place de el? întrebă Grace.

— Nu e deloc urât. Mărturisesc, îmi place. Şi iubesc foarte mult caii. Mai ales caii lui, pentru că sunt de rasă pură şi nemaipomenit de frumoşi. Şi are un domeniu minunat. Mi-ar plăcea foarte mult să devin contesa lui.

Deşi dragostea lipsea cu desăvârşire de pe lista cu motive a Corneliei, Grace îşi studie carneţelul de dansuri. Nu era treaba ei să judece o situaţie care altcuiva i se părea fericită.

— Cu cine dansezi al cincisprezecelea vals?

— Cu nimeni. Am dansat deja trei. Zestrea mea nu se poate compara cu a ta, iar tatăl meu nu este la fel de influent ca al tău. Am părul cumplit de negru şi pielea albă ca faţa de masă a mamei. Fratele meu spune că arăt ca o stafie.

Grace zâmbi.

— Toţi fraţii sunt o pacoste, nu-i aşa?

— Ai noroc că ai tăi nu au vârsta potrivită pentru a participa la sezonul de baluri.

— Sunt foarte norocoasă, într-adevăr. Străduindu-se să întărească prietenia dintre ele, Grace o prinse de braţ. Hai să ne întâlnim lângă uşile care duc pe terasă chiar înainte de al cincisprezecelea dans. Cred că o să mă doară prea tare piciorul pentru cadril. Poate că vei fi tu atât de drăguţă să dansezi cu Lord Ambrose în locul meu.

Lady Cornelia radia, iar Grace îşi dădu seama că nu arăta nicidecum ca o stafie. Mai degrabă semăna cu un înger.

— Ştii că celelalte fete sunt geloase pe atenţia care ţi

se acordă.

— Ştiu. Dar noi ne dorim întotdeauna ce are alta.

— Tu ce îţi doreşti?

Grace o strânse uşor de braţ.

— Îmi doresc ca Lord Ambrose să fie al tău.

Înainte ca Lady Cornelia să se întindă şi mai mult la discuţii, Grace plecă din încăpere. Nu voia să recunoască în faţa nimănui – în afară de Lovingdon – că ea îşi dorea iubire. Nu voia să fie descrisă ca o fiinţă demnă de milă care nu avea încredere în propriile puteri, dar existau momente când se temea că nu avea să cunoască niciodată dragostea.

Coborî uşor, plutind ca pe un nor, primul rând de trepte. Acolo o aştepta Lord Vexley, rezemat de prima balustradă. Grace putea afirma că el era unul dintre cei mai frumoşi bărbaţi pe care îi cunoscuse vreodată. Părul lui negru era pieptănat perfect. Spre deosebire de ea, nu avea nicio şuviţă rebelă. Ochii lui albaştri şi pătrunzători o întâmpinară sclipind şi îi zâmbi larg, prietenos.

— Mă temeam că voi fi nevoit să urc scările astea şi să te scot cu forţa din camera doamnelor, unde vă adunaţi în secret să faceţi şi să vorbiţi Dumnezeu-ştie-ce, o tachină el pe măsură ce se apropia.

— Mă aştepţi pe mine?

— Da. Următorul dans este al meu şi, spre deosebire de ceilalţi domni, nu am de gând să renunţ la şansa de-a valsa cu cea mai frumoasă femeie de aici.

Îi întinse mâna, şi ea coborî ultima treaptă.

Îl luă de braţ.

— Mă flatezi, milord.

— Cred că noi doi am face o pereche incredibilă.

O conduse în sala de bal tocmai când muzica încetă. Planificase totul foarte bine. Şi era frumos ca un diavol. Îşi dorea să fi simţit ceva mai mult pentru el, nu doar simpatie. Din păcate, niciunul dintre domnii care o curtau nu îi răscoliseră inima. Aceasta continua să bată în acelaşi ritm normal atunci când se gândea, dansa ori conversa cu ei. Nu

avea niciunul vreun defect, dar nici nu erau potriviţi pentru ea.

— Ai primit lalelele pe care ţi le-am trimis după balul de la Ainsley? întrebă el.

— Da. Nu erau florile ei preferate, dar îi plăceau. Am primit şi ciocolata.

Pe asta nu se deranjase să i-o trimită lui Lovingdon. Nu era dispusă să facă absolut orice pentru a-l convinge că are nevoie de ajutorul lui, şi să-i fi dat ciocolata ar fi fost mult prea mult. Deşi acum se întreba dacă ar fi avut mai mult succes ca să-l atragă de partea ei. Când era mai tânăr, ciocolata fusese desertul lui preferat, însă acum era atât de diferit. Dacă ar fi rămas acelaşi om, acum ar fi considerat că nevoile ei sunt mai importante decât sentimentele lui şi ar fi fost dispus s-o ajute. Pe de altă parte, îi trimisese un răspuns legat de flori şi, deşi nu fusese cel pe care şi-l dorise ea, era mai bine decât nimic.

Îşi dădu seama că trebuia să ia măsuri mai drastice dacă voia să îl atragă de partea ei.

*

Cu toate că era mult trecut de miezul nopţii, Grace înainta cu încredere pe coridorul îngust şi slab luminat. Fustele îi foşneau pe covorul gros. Se aştepta să fie întâmpinată cu priviri încruntate de cei pe care avea să-i întâlnească în curând, însă pentru ea nu fusese niciodată important să primească acceptul celorlalţi. Şi nici pe ei nu-i interesa să primească aprobarea ei. Făceau ce doreau, când doreau şi cu cine aveau chef. Deşi era posibil să nu dorească să aibă de-a face cu ea, Grace nu avea să le dea de ales. Oricum, nu în noaptea asta.

La urma urmelor, erau bărbaţi şi, după cum învăţase de curând, un zâmbet studiat însoţit de un fluturat din gene puteau transforma până şi pe cei mai inteligenţi bărbaţi în nişte neghiobi uşor de condus în orice direcţie dorea femeia respectivă. Totuşi, problema lui Grace era că ea nu voia un

bărbat uşor de controlat şi niciunul care să dorească s-o controleze pe ea. Voia un partener de viaţă care să o vadă ca pe un egal, chiar dacă în ochii legii nu aşa stăteau lucrurile.

În cele din urmă, ajunse la uşa aflată în cel mai întunecat cotlon. Ciocăni repede, de trei ori, în uşa groasă din lemn de mahon, făcu o pauză, mai ciocăni de două ori şi termină cu alte trei bătăi, mai rapide decât prima serie. O uşiţă mică aflată undeva la nivelul ochilor se deschise cu un scârţâit. Un bărbat se uită afară. Întunericul îi ascundea practic trăsăturile. N-ar fi fost surprinsă să-l vadă purtând o mască.

Întâlnirile secrete erau întotdeauna înconjurate de multă agitaţie.

— Numai cei care ştiu parola pot trece pe aici, mormăi el cu un glas pătrunzător şi aspru, de parcă ar fi dat probă pentru rolul de căpcăun, într-o poveste de copii.

Oh, cât teatru! Primise permisiunea să vină şi să se joace aici de ziua ei, aşa că ştia cum să intre.

— Feagan.

Era un omagiu adus celui care conducea bârlogul copiilor străzii, printre care se numărase şi mama ei.

Matahala care îi ţinuse calea scoase un mormăit. Lacătul se deschise cu un zăngănit, apoi deschise larg uşa şi Grace păşi cu dezinvoltură prin intrarea îngustă. Omul era o namilă pe care nu o mai întâlnise până atunci. Bănuia că numai dimensiunile lui erau suficiente pentru a-i intimida pe unii, iar pumnii lui mari şi colţuroşi, pe alţii.

— Vă duc la ceilalţi… începu el.

— Nu-i nevoie.

Înaintă şi dădu la o parte draperiile grele de catifea care păreau negre în întuneric, deşi ea ştia că aveau o nuanţă intensă şi elegantă de vişiniu. În zona aceasta erau mesele de jocuri pe care se aflau carafele cu băutură, dar nu se găsea nimeni prin preajmă care să-şi plângă averile pierdute, ceea ce, după toate aparenţele, însemna că jocurile nu duraseră suficient de mult cât să provoace

pagube în buzunarele domnilor. Depărtă alte draperii şi trecu printre ele…

— Nu se poate! Dumnezeule, Grace, ce cauţi aici?

Drake Darling se ridică de pe scaun, de la masa rotundă acoperită cu o pânză verde. Arăta de parcă şi-ar fi trecut de nenumărate ori degetele prin păr, semn că seara nu decurgea în favoarea lui. El administra afacerile la cazinou; şi ea bănuia că într-o zi avea să devină proprietar.

Deocamdată o usturau ochii de la fumul care umplea camera. Lângă pereţi se aflau şi mai multe mese şi carafe. Servitorii îmbrăcaţi în livrea roşie aşteptau. Un bărbat înalt porni spre ea. Drake ridică mâna şi-l opri.

— Am venit să joc, declară ea scurt.

Vicontele Langdon, fiul contelui de Claybourne, o privi şi bombăni.

— N-am chef să pierd în noaptea asta.

— Atunci renunţă la locul tău şi pleacă, spuse ea.

Ştiind că Langdon nu avea să ducă la îndeplinire niciuna din variantele propuse de ea, îi făcu semn celui mai apropiat lacheu, pe care îl recunoscu de la celelalte vizite aici. Acesta îi aduse un scaun fără să ezite câtuşi de puţin, pentru că părea să-şi fi dat seama de la cine avea să primească bacşiş.

Bombănind, trei dintre domni îşi mutară scaunele ca să-i facă loc şi ei. Cel de-al patrulea nu schiţă niciun gest, concentrându-şi privirea chihlimbarie asupra ei de parcă i-ar fi citit sufletul. Felul în care o studia o făcu să simtă un nod în capul pieptului. Avea părul lung, blond şi ondulat, care îi ajungea până la umerii laţi. Umbra întunecată care îi acoperea maxilarul îl făcea să pară înfricoşător. Grace avu sentimentul neplăcut că ghicise motivul pentru care se afla ea aici şi jocul pe care avea să-l joace.

— Lovingdon.

— La jocul ăsta se participă numai pe bază de invitaţie.

Vocea lui aspră o făcu să se înfioare. Oare de ce nu simţea la fel şi atunci când îi vorbea un alt gentleman?

— Cum mama este unul dintre proprietarii acestui local, cred că invitaţia este implicită.

Grace se aşează pe scaun, mişcare în urma căreia ochii lor ajunseseră cam la acelaşi nivel. Se simţea uşurată că îl găsise acolo, deşi bărbaţii din cameră nu erau foarte diferiţi de el. Jucau după propriile reguli. Renunţaseră la jachete, veste şi eşarfe. Aveau mânecile suflecate până mai sus de coate. Fu uimită de faptul că nu se apucaseră să joace cărţi fără cămăşi pe ei. Toţi erau trişori abili şi copilăria le fusese influenţată de cel puţin o persoană care supravieţuise pe străzi. Crescuseră privind cu admiraţie spre escroci, tâlhari, hoţi de buzunare şi înşelăciuni de tot felul. Când se aflau în mijlocul aristocraţiei ieşeau în evidenţă, dar când se aflau între ei – indiferent de titlu, rang sau avere – erau egali.

În fine, aşa stăteau lucrurile de cele mai multe ori. Ei i se păruse dintotdeauna că Lovingdon era mai presus de ceilalţi. Acum nu se putea abţine să nu observe muşchii fermi şi puternici ai braţelor sale, care lăsau să se înţeleagă că trupul lui era astfel clădit peste tot.

Bănuia că ar fi putut s-o ridice în braţe fără să depună prea mult efort. Nu că ea ar fi vrut să facă asta. Voia doar să îi arate ce înseamnă iubirea.

— De unde ai ştiut că suntem aici? întrebă ducele de Avendale.

Ea îşi întoarse privirea spre bărbatul cu păr şi ochi negri care stătea lângă ea. La fel ca Lovingdon, moştenise titlul şi averea la o vârstă fragedă. Se cunoşteau prin bărbatul care se căsătorise cu mama lui, rămasă văduvă: William Graves, unul dintre cei mai buni medici din Londra.

— Nu aţi venit la balul de la Claybourne. Ce altceva puteam să cred? Tăcu o clipită, apoi continuă: Sper că vă daţi seama că absenţa voastră frânge inimile multor mame – şi fiice, că tot veni vorba!

— Există mulţi lorzi care au nevoie de o soţie. Sunt sigur că nu ne-a dus nimeni dorul.

— Dar nimeni nu provine din familii la fel de puternice şi bogate ca ale voastre.

Privirea ei alunecă înapoi spre Lovingdon.

El privea fix spre mijlocul mesei şi învârtea o monedă între degete, creând valuri de întuneric şi lumină. Grace se întrebă dacă îşi mai amintea de vremurile când participa la baluri, de momentul în care se îndrăgostise. De bucuria şi magia acelor clipe.

Ea îşi dorea cu disperare bucurie şi magie. Lipsiseră cu desăvârşire în sezonul de anul trecut, iar acum situaţia părea că se repetă.

— N-ai venit aici să faci pe peţitoarea, nu? întrebă Langdon.

Avea părul negru şi ochii argintii ai tatălui său. Fiecare lord Claybourne privea lumea cu ochi ca de plumb.

Ea râse uşor.

— Nu, am venit să câştig bani de la voi. Am nevoie de fonduri pentru una dintre casele de copii.

— Îţi voi dona eu bucuros, dacă pleci şi ne laşi în pace, mormăi Lovingdon în timp ce rotea moneda şi mai repede.

Ea îi zâmbi cu înfumurare.

— Prefer să vă iau banii. Şi, cu puţin noroc, avea să ia şi ceva mai mult de atât. E atât de distractiv să vă bat la cărţi! Şi acum am chef să mă distrez, pentru că balul a fost extrem de plictisitor.

— Mama va fi dezamăgită să audă asta, spuse Langdon.

— Nu a fost vina ei, te asigur, zise Grace privindu-l. Sunt foarte surprinsă că ţi-a permis să nu participi.

— M-am prefăcut bolnav.

— Păi, dacă nu mă daţi afară de aici, de la mine n-o să afle adevărul.

El îşi înclină uşor capul.

— Poţi juca, atâta timp cât ai bani de pariu.

Având în vedere că şi tatăl lui era proprietar la cazinou, Grace bănuia că avea mulţi bani. Se întinse după săculeţul ei, îşi scoase punga din catifea roşie în care îşi ţinea banii şi o aşeză în faţa lui Drake. Acesta crescuse în

sânul familiei ei, alături de ea, şi-i era mai mult frate decât prieten, dar acum o studia de parcă n-ar fi avut încredere deplină în ea. Grace ştia că se pricepea de minune să pară mai naivă decât era. Din acest motiv, vina pentru toate boacănele – pe care de obicei ea le născocea – cădea numai pe umerii celor doi fraţi ai ei mai mari, în timp ce ea scăpa basma curată, iar ei erau pedepsiţi. Grace moştenise agerimea şi dexteritatea mamei sale. Fraţii ei moşteniseră isteţimea tatălui lor – şi găseau întotdeauna o modalitate de-a se răzbuna pentru necazurile în care îi băga.

Dar era mezina familiei şi o iubeau nespus de mult. Şi ea, la rândul ei, îi adora.

Acum se aflau într-o călătorie pe continent, aşa că nu aveau cum să intervină în planurile ei. Pe de altă parte, cu Drake lucrurile stăteau altfel.

În cele din urmă, împinse un fişic de jetoane în direcţia ei. Ea se aplecă înainte, le cuprinse cu palmele şi…

— Doar n-ai vorbit serios când ai spus c-o laşi să rămână, protestă Lovingdon.

— Joacă la fel de bine ca tine, răspunse Drake, şi banii ei sunt la fel de buni.

— Dacă aş fi vrut să mă aflu în compania unei femei, mi-aş fi căutat una.

— Închipuie-ţi, pur şi simplu, că sunt unul dintre băieţi, Lovingdon, i-o reteză Grace. Când eram mai mică, părea că n-aveai nicio problemă să faci asta.

O studie pe îndelete, iar ea blestemă plăcerea pe care o simţi şi care îi făcu pielea de găină. Nu voia să fie afectată de felul cum o privea el. În schimb, se trezi că-şi doreşte cu neruşinare să-i arate mai mult, să se descopere complet în faţa lui, să vadă o privire plină de pasiune în ochii lui, şi asta tocmai pentru că se temea că nu avea să observe decât repulsie. Prima lui soţie fusese perfectă, de o frumuseţe neasemuită. Nu existase un cuplu mai atrăgător ca ei doi în toată Marea Britanie.

El întinse mâna după paharul cu lichid de culoarea chihlimbarului şi îl strânse cu atâta putere, că i se albiră

încheieturile.

— Bine, bolborosi el. Dar nu te aştepta să încetăm să fumăm, să bem sau să înjurăm doar pentru că te afli tu aici.

Ea îşi ridică bărbia.

— Am făcut eu asta vreodată? Se uită în jurul mesei. Aşadar, domnilor, ce jucăm în seara asta?

Şi, odată cu întrebarea asta, începu să-şi ruleze mănuşa din piele de căprioară mai jos de cot şi până la încheietură, acolo unde i se simţea pulsul.

*

Punea ea ceva la cale. Lovingdon nu era sigur ce anume urmărea, dar ar fi pus pariu şi pe ultimul lui bănuţ că avea un plan.

Foarte încet şi cu mişcări hotărâte, fără să-şi mute privirea din ochii lui, trase de fiecare deget de mănuşă, dezgolindu-şi încheietura mâinii, palma şi apoi degetele. Erau atât de fine şi de palide! Probabil trecuseră ani de zile de când razele soarelui nu-i mai sărutaseră pielea. Lovingdon se întrebă dacă i le sărutase vreun gentleman în seara asta.

Îşi folosi mâna dezgolită pentru a-şi scoate şi cealaltă mănuşă, iar el îi blestemă în gând mişcarea, dar şi fascinaţia pe care o simţea când vedea materialul adunându-se, dezgolind pielea. Sfinte Dumnezeule! Era doar un braţ. Rochia ei de un albastru pastelat, cu volane albastre şi trandafiri brodaţi îi lăsa umerii delicios de expuşi, iar pielea sânilor era uşor ascunsă vederii. Cu toate astea, el găsi că ceea ce nu se vedea era mai incitant decât trupurile goale ale curtezanelor pe care le vizitase în ultimul timp.

Lumea lui se întoarse cu susul în jos.

Chiar şi când venise să-l vadă, cu o săptămână în urmă, o privise ca pe o fetişcană, nu ca pe o femeie. Dar acum se uitau la el ochii senzuali ai unei femei, a cărei gură bosumflată aştepta să fie sărutată.

Cu un efort de voinţă, reveni cu picioarele pe pământ şi se mustră în gând pentru că fusese atât de incitat de o părticică de piele dezgolită. Grace îi era o prietenă dragă, atât şi nimic mai mult. Nu se cuvenea să o găsească atrăgătoare. Când era mai tânăr, nici nu ar fi observat aşa ceva. Cu toate astea, ştia că nu mai era cel de odinioară.

Pe de altă parte, se părea că nici Grace nu mai era aceeaşi. Înainte să vină la club, şi-ar fi putut face timp să se schimbe într-o ţinută mai puţin provocatoare. Fără îndoială, aveau să stea aici toată noaptea, lucru pe care ea îl ştiuse. Le cunoştea prea bine obiceiurile şi păcatele. Dar ea alesese să-şi facă o intrare spectaculoasă.

În ce scop?

Ştia că Grace ura să piardă, deci chiar venise să câştige bani pentru o casă de copii? Se îndoia mult. N-ar fi trebuit decât să ceară, şi fiecare dintre ei i-ar fi dat şi ultima monedă din buzunare. Nu, punea ea ceva la cale! Iar el bănuia că avea de-a face cu vizita ei inopinată de la miezul nopţii, de săptămâna trecută.

Lovingdon îşi dădu seama că o privise prea mult timp, aşa că îşi coborî ochii la cele două cărţi de joc, una întoarsă cu faţa în jos, cealaltă invers, pe care le primise imediat după ce Grace îşi pusese mănuşile în săculeţ. Jucau stud poker[1]. Fraţii lui Grace descoperiseră acest joc în timpul unei călătorii în New Orleans. Când se întorseseră şi le explicaseră regulile complicate ale jocului, acesta deveni jocul preferat în cercul lor de prieteni şi fu adăugat în programul de distracţii de la cazinoul lui Dodger.

Cu toate astea, în sălile de la parter jocul nu era nici pe departe la fel de înverşunat ca aici sus, şi nici mizele nu erau la fel de mari. Se întrebă dacă nu cumva ar fi trebuit să-i pomenească într-o doară lui Greystone că îi oferea o alocaţie prea mare fiicei sale din moment ce îşi permitea să participe la jocurile lor private.

---

1 Joc de poker în care o parte din cărţi se dau cu faţa în jos şi altele cu faţa în sus (n.tr.)

Fură împărţite mai multe cărţi, se făcură pariurile, iar Grace câştigă runda. Zâmbetul ei victorios aproape că lumină încăperea. Ceilalţi mormăiră, motiv pentru care zâmbetul ei se lărgi şi mai mult.

— Niciodată nu ştii când să te opreşti din pariat, Lovingdon, îl şicană ea, şi glasul ei îi dădu o senzaţie neobişnuită.

Când râsese el ultima dată sau când zâmbise, dacă tot veni vorba?

— Ar trebui să joci cu tata, replică Langdon. Am auzit că el nu pierde niciodată.

— Nici Grace nu prea pierde, comentă Drake şi începu să împartă cărţile pentru mâna următoare. Reuşea să mă bată chiar şi când eram copii şi jucam păcălici sau alte jocuri prosteşti în care nu trebuie decât să potriveşti două cărţi asemănătoare.

— Şi în toţi anii ăştia eu am crezut că mă lăsai să câştig!

Drake îi făcu cu ochiul. Până să fie adus în sânul familiei lui Grace, îşi trăise mare parte din copilărie pe străzi, ca un derbedeu. Nu vorbise niciodată de viaţa lui de dinainte, dar erau momente când Lovingdon putea să vadă cât de mult îl apăsau acele amintiri. Se devotase acestui loc şi muncii, asigurându-se că localul aducea un profit bunicel, revanşându-se astfel faţă de cei care îi oferiseră o nouă viaţă.

— S-a petrecut ceva interesant la balul de la Claybourne? întrebă Avendale.

Grace ridică din umărul ei mic, ca de alabastru.

— Dacă vrei să ştii ce se întâmplă la baluri, ar trebui să participi.

— Sincer, nu-mi pasă. Întrebam din politeţe, ca să fac conversaţie.

— Mai degrabă încercai să-mi distragi atenţia de la cărţile pe care le primim. Deşi am auzit că o anumită domnişoară a fost văzută în grădină, în compania unui gentleman mai în vârstă.

— Cine?

Ea îl privi tăios.

— Nu e genul meu să bârfesc.

— Atunci de ce ai adus vorba de asta?

Ea zâmbi; zâmbetul acela fermecător despre care Lovingdon bănuia că îi aduce pe unii bărbaţi în genunchi în faţa ei.

— Ca să-ţi distrag atenţia! Acum te vei întreba dacă nu cumva doamna aceea ar fi fost o ducesă perfectă pentru tine.

— Nu mă interesează căsătoria. Şi îndrăznesc să spun că la fel stau lucrurile pentru toţi cei de la masa asta, în afară de tine, desigur.

— Dar aveţi nevoie de moştenitori.

— Nu-i nicio grabă, comentă Lovingdon scurt. Tatăl meu era destul de bătrân când m-a avut pe mine.

— Motiv pentru care mama ta a rămas văduvă de tânără.

— O căsnicie timpurie nu oferă nicio garanţie că nu vei rămâne singur.

Şi imediat îi păru rău că rostise aceste cuvinte. După doi ani, pierderea pe care o suferise încă îl mai apăsa. Mama lui îl încuraja să meargă mai departe. Ea reuşise relativ uşor, după ce murise tatăl lui, însă ei nu se căsătoriseră din dragoste. Nu, ea aflase ce înseamnă dragostea de abia după ce renumitul Jack Dodger, faimosul proprietar la Dodger’s Drawing Room, fusese numit tutorele lui Lovingdon.

Grace se îmbujoră, iar el bănui că dacă ar mai fi avut pistrui, aceştia ar fi dispărut sub tenta roşiatică a obrajilor ei.

— Desigur. Îmi pare rău. Am… am vorbit fără să gândesc.

— Nu mai contează. Nici eu nu trebuia să reacţionez aşa.

O atmosferă tensionată se aşternu în încăpere. Nimeni nu amintea vreodată de Juliette. Uneori era ca şi

cum n-ar fi existat decât în mintea lui. În ultimul timp, îi fusese din ce în ce mai greu să-şi amintească parfumul ei, nuanţa părului sau a ochilor ei albaştri. Oare semănau cu cerul la răsărit sau la apus?

Grace îşi întoarse atenţia asupra cărţilor şi el se trezi că o priveşte lung, studiind felul în care pielea ei revenea la culoarea obişnuită. Probabil că avea obrajii calzi, însă bănuia că tot trupul ei era cald. Ar fi fost mai bine să renunţe la joc şi să-şi găsească o femeie, dar în noaptea asta nu-l interesa niciuna dintre femeile pe care le vizitase în ultimul timp. Da, îi satisfăceau dorinţele carnale, dar nu se simţea cu adevărat viu când era cu ele. Se părea că în ultimii doi ani din viaţa lui funcţionase mai degrabă ca o maşinărie. Punea un picior în faţa celuilalt fără să se gândească sau să aibă vreun scop. Îşi întoarse atenţia asupra perechii sale de valeţi, îndepărtând gândurile sumbre.

Nu fu nicio surpriză faptul că nici el, nici Grace nu câştigară mâna aia. Jocul părea să fie unul banal, şi cu toate astea găsi că era o uşurare faptul că trebuie să se concentreze pe ceva care nu conta absolut deloc. Avea destui bani în cufere, aşa că nu-i păsa dacă pierdea. Fusese crescut cu principiile de viaţă ale tatălui său, şi anume că datoriile erau lucrătura diavolului. Omul trebuia să plătească totul în viaţă. El nu rămăsese dator nimănui, pentru că datoriile sfârşeau prin a îngenunchea un om atunci când se aştepta cel mai puţin.

Noaptea continuă, iar conversaţia încetă aproape complet, pentru că erau toţi concentraţi pe cărţi. Grace câştigă jumătate din jetoanele lui Lovingdon.

În mod normal ar fi fost furios peste măsură, dar el era fermecat de îmbujorarea care apărea în obrajii lui Grace şi de felul în care îi sclipeau ochii albaştri atunci când câştiga. Faptul că trăia atât de intens un joc atât de comun, în timp ce pe el nu-l mai mişcau nici măcar cele mai importante aspecte ale vieţii…

La mâna următoare, Grace primi două regine şi un

valet, iar Lovingdon se pricopsi cu un rege, un zece şi un nouă. Drake şi Langdon se retrăseseră încă din runda anterioară. Ultimele cărţi fură plasate pe masă cu faţa în jos, în dreptul jucătorilor rămaşi.

Grace bătu uşor cu degetul pe carte.

— Pariez cincizeci.

Îşi aruncă jetoanele în teancul din mijlocul mesei ca şi cum nu ar fi contat cât de mare era suma; pe de altă parte, niciunul dintre ei nu juca pentru bani. Jucau numai pentru exaltarea pe care o simţeau atunci când câştigau. Jetoanele nu reprezentau decât o formă de-a măsura acel câştig.

— Eu cred că am terminat pentru noaptea asta, spuse Avendale, întorcându-şi toate cărţile cu faţa în jos.

Lovingdon îşi privi ultima carte, apoi îşi mută privirea asupra lui Grace, care părea încrezătoare, trăsătură care o caracteriza întotdeauna. Puse şi el cincizeci, dar mări valoarea pariului cu încă o dată pe atât.

Ea îi egală suma fără nicio ezitare.

— Vreau să măresc suma finală de câştig, spuse ea.

— Atunci fă-o.

— Doresc să pariez ceva diferit.

Lovingdon nu fu singurul căruia îi captă atenţia. Practic putea simţi ca pe ceva palpabil curiozitatea şi interesul celorlalţi bărbaţi de la masă. Spera că el nu era atât de uşor de citit.

— Ce vrei să spui?

Ea îşi umezi buzele. Apoi înghiţi, iar muşchii delicaţi de la gât i se mişcară uşor.

— Pariul e sub forma unei favori. Dacă ai cărţi mai bune decât mine, îmi poţi cere orice şi eu mă voi supune. Dacă am eu cărţi mai bune, atunci tu îmi vei face pe plac.

— Nu fi ridicolă! izbucni Drake. Nu aşa se joacă poker. Foloseşte-ţi jetoanele sau ieşi din joc.

— Stai un pic, mormăi Lovingdon, studiindu-i chipul cu atenţie. Ochii ei păreau luminaţi din interior, iar pielea îi era uşor îmbujorată. Sunt sigur că a aşteptat momentul ăsta toată noaptea. Părerea mea e să-i facem pe plac.

— De ce am impresia că tocmai am păşit într-o dispută care nu ne priveşte? întrebă Drake. Ştii ce se petrece aici?

Lovingdon începu să se joace iarăşi cu moneda lui norocoasă.

— Am o idee destul de bună.

Trebuia să recunoască: Grace nu îşi trădase planurile prin nimic, îl privise direct, fără ascunzişuri. Prin urmare, avusese dreptate. Planul ei era ca prin jocul de poker să câştige ajutorul lui.

— Doar nu vorbeşti serios când spui să-i facem pe plac? insistă Drake. Habar n-ai ce-o să-ţi ceară.

— Mă îndoiesc că va cere ceva dezgustător. Doar ea este în pericol, pentru că nu ştie ce i-aş putea cere eu, iar eu nu am standarde morale foarte ridicate.

— Nu poţi cere nimic în afara normelor sociale sau care i-ar putea pune reputaţia în pericol, rosti Drake.

— Şi pariul ăsta presupune un set de reguli? o întrebă Lovingdon.

Ea ridică bărbia.

— Nu.

— Nu-i permite una ca asta, spuse Drake.

— Doamna este dispusă să sufere consecinţele unui gest atât de nechibzuit, aşa că nu am încotro, îi aminti Lovingdon.

— Eu sunt stăpânul aici. Este cazinoul meu, insistă Drake.

— De fapt, nu este. Proprietarii sunt tatăl meu vitreg, tatăl lui Langdon şi mama lui Grace. Aşa cum pe tine te respect pentru felul în care administrezi cazinoul, la fel trebuie să respect şi faptul că doamna are dreptul de-a paria orice doreşte. Atâta timp cât înţelege că nu va fi absolut deloc încântată de ceea ce-i voi cere, dacă voi câştiga.

Drake se înclină spre ea.

— Grace, ăsta nu este un plan înţelept. N-ai de unde să ştii ce ţi-ar putea cere.

Grace zâmbi fără să-şi mute privirea din ochii lui, iar zâmbetul ei aproape îl distruse. Îl provoca să-i ceară ceva imoral. Oh, Lovingdon se gândi la cât de mult avea să se distreze arătându-i cum se comportă bărbaţii cu reputaţie scandaloasă...

Se opri brusc, de parcă gândurile i s-ar fi lovit de un zid de cărămidă. Ea era Lady Grace Mabry, care iubea pisicuţele, fura cutii de biscuiţi şi se căţăra în copaci. Ce naiba se întâmpla cu el, de se gândea la trupul ei înfăşurat în cearşafuri de mătase? Merita să fie biciuit şi bănuia că Drake ar fi fost mai mult decât dornic s-o facă dacă şi-ar fi dat seama de calea desfrânată pe care o apucaseră gândurile prietenului său.

— Dacă tu crezi că cerinţa lui ar putea fi mişelească, atunci sunt şi mai curioasă, spuse Grace. Cu toate astea, sunt pregătită să pariez cu o favoare atâta timp cât tu, Lovingdon, înţelegi că nu vei fi deloc încântat de ceea ce-ţi voi cere, dar vei fi obligat să te conformezi până când eu voi fi satisfăcută de rezultat.

„Oh, sunt sigur că te voi satisface", îi veni lui să murmure. Pentru prima dată după foarte mult timp, simţi un fior de excitaţie. Era straniu cum toate beţiile, jocurile de noroc şi aventurile pe care le avusese păleau în faţa ideii că ar putea să o învingă la acest joc... şi a posibilităţii de-a fi înfrânt, şi că cerinţa ei avea să-l înfurie peste măsură, pentru că ştia sigur ce voia de la el. Era ceva neobişnuit pentru el să fie atât de alert, să aibă simţurile atât de ascuţite după ce trăise parcă învăluit în ceaţă atâta timp. Încuviinţă cu un semn din cap.

— Te rog, fă cum pofteşti! Sunt de acord cu pariul.

Dumnezeule, cât de victorioasă părea! Lovingdon îşi dădu seama ce carte avea dinainte să apuce ea s-o întoarcă. De pe masă îi zâmbi o regină de cupă.

— În total, trei regine.

— Ştiu şi eu să număr, milady.

Îşi întoarse cele două cărţi din faţă şi văzu cum Grace se albeşte la faţă. Cei trei regi ai lui îi pecetluiseră soarta.

— Înţeleg. Îşi mută privirea ca de safir spre el, miji ochii şi îşi umezi buzele. E o realizare uimitoare!

— Eu am încercat să te avertizez.

Ea încuviinţă şi îşi încleştă atât de puternic maxilarul, că el se temu să nu-şi fărâme dinţii până la gingii.

— Ce îmi ceri?

Nu avea de ce să se simtă vinovat doar pentru că avusese cărţi mai bune decât ale ei. N-avea să cadă în capcana asta. Era perfect conştient de faptul că restul domnilor aşteptau cu sufletul la gură ce avea să spună. Deşi era cunoscut ca un om care profita din plin de ocaziile care i se iveau, îl deranja faptul că îl vedeau ca pe un agresor care urma să profite de ea, o fată pe care o iubeau ca pe o soră, în ciuda faptului că nu erau rude de sânge.

— Ştii de ce am nevoie.

— Noi nu ştim. Te rog să ne luminezi, interveni Drake.

— E ceva absolut nevinovat, vă asigur, spuse ea în timp ce se ridica la fel de graţioasă ca o regină care tocmai fusese trădată de servitorii ei, dar care refuza să se iasă pradă lacrimilor.

Se ridicară şi ceilalţi bărbaţi din jurul mesei, în afară de Lovingdon.

— Drake, vrei te rog să-mi faci rost de o trăsură? Eu mi-am trimis vizitiul acasă.

— Mie mi-a ajuns noaptea asta, comentă Lovingdon, împingându-şi scaunul în spate şi ridicându-se, la rândul lui. Te voi conduce eu acasă.

Capitolul 4

Trăsura înainta cu viteză pe străzile Londrei. Înăuntru se lăsase o tăcere la fel de apăsătoare şi de grea ca o ceaţă. Lovingdon stătea vizavi de Grace. Deşi se uita pe fereastră, îi simţea privirea aţintită asupra ei.

— Ai trişat, spuse ea încet.

— Şi tu.

Ea nu se sinchisi să nege acuzaţia. Trişatul nu era un păcat la fel de mare ca minciuna.

— Atunci n-ar mai trebui să plătesc pariul, adăugă ea.

— Ai fi avut aceeaşi părere şi dacă ai fi câştigat?

Grace oftă, un gest de nerăbdare şi de furie. Se aşteptase din partea lui să joace ca un gentleman, nu ca un cartofor. Nu trebuia să o uimească nimic. Se pare că zvonurile despre lipsa reperelor morale din viaţa lui erau adevărate. Blestemat să fie! Chiar dacă ar fi câştigat necinstit, ea tot l-ar fi obligat să-şi plătească datoria.

— Nu, ai perfectă dreptate. Am avut şanse egale, indiferent de finalul jocului. Îşi întoarse puţin capul ca să se uite la el şi îşi frecă braţele de frig. Îţi mulţumesc pentru că nu le-ai spus ce voiam de la tine.

El se dezbrăcă de haină, se întinse spre ea şi i-o puse pe după umeri.

— E atât de caldă, murmură ea, trăgând în piept mirosul de trabuc, whisky şi ceva mai profund, mai întunecat, caracteristic numai lui. Miroase ca tine.

— Nu mă vei mai deranja de la treburile mele. Vreau să-ţi scoţi din cap ideea asta absurdă că te voi ajuta în vreun fel să-ţi găseşti marea dragoste. Trebuie să ştii ce calităţi vrei să găseşti la un bărbat. Dragostea este o descoperire personală, Grace.

— Ştiu. Oftă, încuviinţă şi apoi îşi mută privirea înapoi pe fereastră. Lord Bentley, cred.

— Ce e cu el? întrebă el tăios.

— Cred că sentimentele lui sunt sincere. Mi-a spus că sunt frumoasă şi că mă poartă cu el în vis în fiecare noapte.

— Pe de altă parte, şi eu te visez.

Cu inima bubuindu-i în piept, Grace îşi întoarse brusc capul ca să se uite la silueta învăluită în întuneric a lui Lovingdon.

Îşi dorea să-i poată vedea ochii! Ochii lui erai ascunşi în umbră. Făcu o mişcare. Încet.

Rapid. Până când mâna lui ajunse să-i mângâie

obrazul, o atingere atât de uşoară că aproape nu exista, dar care aproape îi ardea pielea.

Inhală parfumul lui aspru şi masculin. Era atât de aproape, că abia ar fi încăput un ac între ei.

— Eşti atât de frumoasă! Vocea lui pătrunzătoare şi răguşită o făcu să se înfioare până în vârful degetelor. De multă vreme am dorit să-ţi mărturisesc dragostea, dar suntem prieteni de atât de mult timp şi-mi închipuiam că o să râzi…

— Nu! Niciodată!

— În visele mele, ne aflăm pe un deal. Stăm întinşi pe iarba rece, cu trupurile atât de apropiate, că ne încălzim la fel de mult ca soarele care străluceşte deasupra noastră.

— Lovingdon…

— Bentley ţi-a vorbit la fel de frumos?

— Nu chiar, dar nu era departe.

— Şi tu ai crezut astfel de baliverne?

Grace îngheţă. Nici măcar nu îndrăznea să respire.

— Crezi că a minţit?

El se îndepărtă puţin de ea.

— Toţi bărbaţii mint, Grace. Ca să obţină ceea ce vor.

Cuvintele de dragoste pe care le rostise mai devreme nu însemnaseră nimic. Ce toantă era pentru că se lăsase ademenită…

Se aruncă asupra lui şi-l lovi în umăr cu toată puterea ei.

— Ticălosule!

Lovingdon râse cu poftă în timp ce se aşeză pe bancheta din faţa ei.

— Ai meritat-o! Ai reuşit să-mi strici două nopţi, într-o singură săptămână!

— De ce? Pentru că te-am provocat în noaptea asta? Nimeni nu e mai bun ca mine la jocul de cărţi.

— Şi nimeni nu trişează mai bine ca tine.

— În afară de tine. Şi situaţia aceasta o enerva la culme pentru că şi el o lăsase să câştige, dar ea crezuse că joacă mai bine decât el. Ce pacoste! Aşadar, în privinţa lui

Bentley, cum îmi dau seama când spune adevărul şi când minte?

— Dacă îţi spune prea multe dulcegării, atunci te minte.

— Şi asta e valabil mereu?

— Mereu.

— Prin urmare, dacă un bărbat îmi spune că sunt frumoasă, trebuie să-l tai de pe lista pretendenţilor?

— Ar fi înţelept s-o faci, deşi presupun că există şi excepţii de la regulă.

— Tu le spui femeilor că sunt frumoase?

— Tot timpul.

— Şi minţi de fiecare dată?

Oftatul lui plin de nerăbdare răsună în interiorul trăsurii.

— Cuvintele trebuie s-o facă pe femeie să se simtă preţuită, să o seducă. Să o facă să creadă că este singura care mi-a stârnit interesul – şi pe moment aşa şi este. Doar că nu mă va ţine în mrejele ei prea mult timp.

— Deci îi vei frânge inima.

— Sunt sincer, Grace. Femeile din viaţa mea nu au aşteptări nerealiste de la viaţă.

— Cred că te înşeli în privinţa lui Bentley.

— Întreabă şi tu mai multă lume. Sunt sigur că vei descoperi că a folosit aceleaşi cuvinte şi cu altele.

— Ah, da, chiar aşa… lasă-mă să mă fac de râs. Îşi frecă braţele pe sub haină. I se făcuse iarăşi frig, dintr-odată. La ce alt aspect trebuie să fiu atentă?

— Complimentele mincinoase vin de obicei sub forma unor cuvinte rimate, ridicole şi înflorite. Cel puţin în cazul meu.

— Tu nu i-ai făcut niciodată complimente lui Juliette?

— Nu vom discuta niciodată despre cum am curtat-o eu pe Juliette. Niciodată!

— Îmi pare rău…

— Nu-ţi cere scuze. Doar ia aminte la cuvintele mele!

— Cum doreşti. Atunci să ne întoarcem la problema

noastră, la lecţia pe care doreai să mi-o dai. Mă simt ca o prostănacă. Iată-mă aici, cu atâţia bărbaţi care doresc să-mi facă declaraţii de amor, iar eu nu sunt în stare să le desluşesc adevăratele intenţii. Deşi tu m-ai sfătuit să mă încred în propriile instincte.

— Bentley nu e potrivit pentru tine.

— Cum tu refuzi să mă ajuţi, nu sunt sigură că pot accepta părerea ta în ceea ce-l priveşte.

— Nu este o părere. Este un adevăr.

Caii încetiniră galopul pentru că trăsura intră în aleea curbă din faţa casei. Curând, vizitiul opri. Un lacheu deschise uşa trăsurii.

Lovingdon păşi afară, apoi o ajută să coboare. Îi oferi braţul său şi o conduse în sus pe scări.

— Cum de eşti atât de sigur în privinţa lordului Bentley? întrebă ea.

— Îl cunosc pe Lord Bentley.

Se întoarse cu faţa spre el şi, fără să se gândească, întinse o mână şi-i mângâie şuviţele dese de păr blond de pe frunte.

— Dar un om nu se poate schimba?

— Tu meriţi ceva mai bun decât un bărbat care trebuie să se schimbe.

Grace râse uşor şi-şi lăsă mâna pe umărul lui. Îl simţi puternic, musculos, viguros.

— Acum am impresia că mă linguşeşti.

— Nu te-aş putea minţi niciodată, Grace.

Mâna ei alunecă un pic mai jos, pe pieptul lui, în locul unde inima îi bătea atât de puternic. Dar el păru să nu observe atingerea ei.

— Şi cu toate astea, m-ai minţit. În trăsură.

— Aia a fost doar o lecţie, una pe care sper să o fi învăţat.

— Eşti un profesor îngrozitor. Ai putea la fel de bine să-mi citeşti în palmă.

— Eu nu vreau să-ţi fac rău. Din contră, vreau să te scutesc de suferinţă.

Ea pufni şi făcu un pas înapoi.

— Aşa că pe viitor nu o să mă mai încred în cuvinte mieroase. Îşi ridică privirea spre streaşină casei. Doar dacă, bineînţeles, nu cumva respectivul gentleman este un poet.

— Nici măcar atunci, Grace.

— Vom vedea ce-mi dictează inima. Mai am o singură întrebare.

— Tu întotdeauna mai ai câte o întrebare.

Ignoră tonul lui arţăgos.

— Crezi că vei putea participa la balul de St. John’s Day organizat de familia mea?

— Probabil că nu.

Grace dădu din cap, îşi muşcă buza de jos, cântări posibilităţile în minte – între ei rămâneau de fiecare dată foarte multe cuvinte nerostite.

— Îmi amintesc că te-am văzut dansând cu Juliette la balul de St. John’s Day, cu un an înainte să vă căsătoriţi.

El păru că îngheaţă pe loc, aproape că nici nu mai respira.

— Suferi atunci când oamenii vorbesc despre ea?

— Uneori. Totuşi, mi-e la fel de greu şi când nu vorbeşte nimeni despre ea.

— Eu sunt mereu aici, dispusă să te ascult, Lovingdon.

El se uită în jos, la pantofii din picioare.

— Eram atât de tineri eu şi ea. Ne-am întâlnit la primul bal la care am participat vreodată. Şi de atunci nici nu am mai fost la vreun bal la care nu mergea şi ea.

Mărturisirea lui o făcu să lăcrimeze. Simţea că o doare inima de tristeţe.

— Crezi că o să te simţi singur, că o să-ţi lipsească.

El îşi ridică privirea spre ea.

— Nu ştiu ce aş simţi.

Grace încuviinţă şi înghiţi cu greu.

— Eu nu am suferit o pierdere atât de mare ca tine. Nu am de unde să ştiu cât de mult suferi. Dar şi eu am suferit şi am descoperit că este mai uşor să merg mai departe dacă mă concentrez pe ceea ce am şi pentru care

pot fi recunoscătoare.

El se întoarse complet cu faţa spre ea.

— Tu pentru ce ai suferit, Grace?

Ea scutură din cap.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

— Are legătură cu flăcăul ăla pe care îl iubeai? Cel care s-a însurat cu altcineva?

Ea izbucni în râs şi minţi, pentru că era mai uşor decât să-i dezvăluie adevărul. Îşi dorea să nu fi făcut comentariul acela şi acum voia să scape cât mai repede din încurcătură.

— Da. O prostie, sincer. Nu putem compara cele două situaţii. Noapte bună, Lovingdon. Somn uşor!

Ea simţi cum o urmăreşte cu privirea până când intră în casă. Era bucuroasă că nu insistase mai departe cu conversaţia, deşi o parte din ea îşi dorea s-o fi chemat înapoi, s-o cuprindă în braţele lui şi s-o convingă să-i povestească totul.

*

Drake Darling făcu o ultimă însemnare în registru. Era târziu, trebuia deja să fie în pat, dar somnul nu prea se lipea de el în ultimul timp. Simţea mereu că trebuie să dovedească ceva, să îndrepte neregulile din societate, că mereu rămânea câte ceva de făcut.

Închise registrul. Se lăsă pe spătarul scaunului şi închise şi ochii, abandonându-se complet amintirilor. Se născuse ca Peter Skyes, fiul unui hoţ despre care numai el ştia că fusese şi criminal. Nimeni nu ştia că reuşise să se strecoare până la locul spânzurătorii şi că îl văzuse pe taică-su plătind cu viaţa pentru faptul că o omorâse pe mama lui. Frannie Darling trăia cu impresia că îl protejase de la aflarea adevărului. Dar el era un copil al străzii. Indiferent cât de mult se schimba, asta era o calitate care nu putea fi ştearsă niciodată.

Când Miss Darling se căsătorise cu ducele de Greystone nu mai avusese nevoie de numele acela de

familie, aşa că şi-l însuşise Peter, într-o încercare simbolică de-a scăpa de al tatălui său. Uneori chiar se prefăcea că tatăl lui adevărat era Greystone. Mai mult, îşi tatuase un dragon pe spate pentru că aşa avea şi ducele. Şi când ducele îi arătase constelaţia Draco, Peter insistase ca de atunci înainte să-l cheme Drake, în onoarea dragonului făcut din stele. Deşi fusese primit în sânul familiei Mabry, el ştiuse dintotdeauna că nu făcea parte din ea. La şaptesprezece ani venise să lucreze la Dodger’s, hotărât să-şi câştige singur banii, să dovedească…

— Spune-mi ce ştii despre Bentley.

Drake deschise ochii. Lovingdon tocmai intrase ca o furtună în birou lui.

Omul arăta de parcă avea nevoie să distrugă ceva – sau pe cineva. Aveau vârste apropiate şi se împrieteniseră destul de repede, pentru că vieţile lor se asemănau într-o oarecare măsură.

— Vicontele Bentley?

Lovingdon încuviinţă rapid.

— Care este situaţia lui financiară?

— Nu cunosc toate detaliile. Are un cont deschis aici, deci joacă pe datorie, dar şi le plăteşte la sfârşitul lunii. Apoi o ia de la capăt. De fapt, e chiar plictisitor şi previzibil.

— Da, plictisitor, previzibil. Lovingdon se duse la fereastră şi se uită afară. Nu înţeleg ce vede ea la el.

— Care ea?

— Grace.

— La cine?

— La Bentley, se răsti Lovingdon. N-ai fost deloc atent la ce-am spus?

— Grace ţi-a spus că e interesată de el?

— În trăsură. A povestit că-i toarnă baliverne.

— Baliverne? Şi ei îi place asta?

Lovingdon se holbă la el ca un posedat.

— Ei i s-au părut cuvinte frumoase, poetice. Dar sunt baliverne – cum visează la ea şi tâmpenii de genul ăsta.

„Dar lui Lovingdon de ce-i păsa? Şi de ce-i făcuse

Grace mărturisirile astea tocmai lui?” se întrebă Drake.

— De ce a venit în noaptea asta aici, mai exact?

— Va trebui s-o întrebi pe ea asta şi, dacă tot o faci, avertizeaz-o şi în privinţa lui Bentley, mai rosti Lovingdon, apoi ieşi în grabă din biroul lui.

Se petrecea ceva foarte ciudat aici, în noaptea asta. Poate că trebuia, într-adevăr, să aibă o discuţie cu Grace.

*

— Ce pui la cale, Grace?

În timp ce stătea în salonul ducesei, care dădea spre grădina udată de ploaie, Grace îşi ridică ochii din cartea pe care o citea, *Micuţele doamne,* şi-l văzu pe Drake rezemat de tocul uşii, cu braţele încrucişate peste piept.

— Sunt sigură că ştii ce-i aia o carte şi când cineva citeşte.

Era imediat după prânz. Dormise până târziu şi încă se mai resimţea după aventura secretă de noaptea trecută. Iar faptul că Drake alesese să renunţe la obiceiul lui de-a dormi până seara, ca să-i facă ei o vizită, nu prevestea nimic bun.

— Bentley?

Vocea lui Drake mustea a sarcasm.

— Ce-i cu el?

Drake se îndreptă spre scaunul din faţa ei şi se aşeză.

— N-ai cum să-l consideri un pretendent serios pe Bentley, aşa cum nici mie nu-mi trece prin minte să mă însor cu o femeie urâtă.

Ea afişă un zâmbet luminos.

— Te gândeşti la însurătoare? Mama va fi încântată.

— La naiba, Grace!

— Pe cine ai pus ochii?

— Fii sinceră cu mine, vrei?

Ea se rezemă pe spătarul confortabil al fotoliului.

— De unde ai aflat de Bentley?

O cercetă cu ochii mijiţi. Ea refuză să se lase

intimidată.

— Lovingdon s-a întors la club ieri-noapte şi m-a întrebat de datoriile lui Bentley.

Grace încercă să nu-şi trădeze bucuria la auzul acestei veşti – se părea că lui Lovingdon, în ciuda faptului că susţinuse sus şi tare că nu-l interesează cu cine se mărită ea, îi păsa.

— Ce ascunzi? întrebă Drake.

La fel ca mama ei, Drake îşi începuse viaţa pe străzi şi, în ciuda anilor care trecuseră de când se luptase ca să supravieţuiască în mediul acela ostil, încă-şi mai amintea trucurile. Iar ea încerca să-l tragă pe sfoară.

— Nu fi prostuţ!

Aplecându-se în faţă şi rezemându-şi coatele pe genunchi, o studie cu privirea lui scrutătoare de parcă ar fi putut citi până în străfundurile sufletului ei.

— Pui ceva la cale şi are legătură cu Lovingdon. Pun pariu că ai pierdut intenţionat ultima mână la poker, ieri.

— Ai pierde pariul ăsta. Eu îmi doream să câştig.

— Şi favoarea?

Drake îi era apropiat ca un frate, ba chiar mai mult. El o ţinuse de mână când se duseseră la târguri, o purtase în cârcă când ea era prea obosită ca să meargă şi împărţise cu ea plăcintele pe care le furase din bucătărie. Nu avea să-i înşele încrederea, chiar şi fără să-i ceară lucrul acesta.

— Bărbaţii roiesc în jurul meu ca albinele în jurul mierii. Voiam să mă ajute să-mi dau seama care gentleman mă iubeşte cu adevărat.

— Eşti mult prea isteaţă ca să te încrezi în şiretlicurile vreunui bărbat, iar eu sunt prea inteligent ca să cred că numai asta urmăreşti, comentă Drake, apoi făcu ochii mai. Vrei ca el să fie una dintre albine?

— Categoric nu! E complet nepotrivit!

Lăsă cartea la o parte, se ridică şi se duse la fereastră. Picăturile de ploaie se prelingeau pe geam, natura plângea.

— El nu se va mai recăsători, Grace. S-a rupt ceva în

sufletul lui atunci când au murit Juliette şi Margaret. Nu-l poţi transforma în bărbatul care era înainte, scumpa mea. Lovingdon nu mai poate fi la fel.

— Nu m-ai ascultat? Nu doresc să mă curteze, dar asta nu înseamnă că nu ar trebui să încerc. Că nu ar trebui să încercăm amândoi. Să-l transformăm în bărbatul care era înainte, vreau să spun. Nu-mi pasă că nu mă iubeşte – dar îmi pasă că-şi distruge viaţa.

— Îl urmăresc de doi ani, Grace. I-am fost alături în cele mai dificile momente. Chiar dacă se va vindeca, tot îi vor rămâne cicatrice.

— Toţi avem cicatrice.

Ale ei erau mai hidoase decât cele ale lui Lovingdon. Numai când Drake veni lângă ea, îşi observă reflexia în geam.

— Cele din interior sunt mult mai greu de purtat decât cele din exterior, spuse el.

— Dar cele din interior nu sunt la fel de urâte. Nici măcar nu se văd.

— Tocmai asta le face mai periculoase. Drake oftă. De cât timp îl iubeşti?

Ea scutură din cap.

— Nu îl iubesc! Oh, am fost înamorată de el când eram mai mică, dar nu a fost nimic mai mult decât o fantezie copilărească. Nu sunt într-atât de nătângă încât să nu-mi dau seama de asta. În plus, nu am de gând să fiu alegerea de rezervă a nici unui bărbat şi mă tem că pentru el nu va mai exista nicio femeie la fel de minunată ca Juliette. Dar mă poate ajuta cu informaţiile pe care le are şi, dacă, în timp ce mă ajută pe mine, ajunge să participe din nou la evenimente sociale, atunci împuşc doi iepuri dintr-o lovitură. N-o să concureze pentru a-mi capta atenţia, pentru că nu are nevoie de zestrea mea.

— Nici eu.

Înainte ca ea să-i poată citi expresia de pe chip, el se întoarse şi porni spre uşă.

— Ai grijă, Grace! Dacă îl pui într-o situaţie dificilă şi

ajunge să te rănească, voi fi nevoit să-l omor.

Ar fi trebuit să fugă după el. În schimb, se cufundă în fotoliu. Pentru ea, Drake fusese întotdeauna ca un frate mai mare. Nu era o legătură de sânge, ci de inimi.

Ceea ce simţise pentru Lovingdon în copilărie fusese complet diferit. O lăsa fără aer numai cu o singură privire, îi încălzea trupul cu o singură atingere întâmplătoare şi-i făcea inima să tresalte de exaltare doar dacă îi adresa un cuvânt. Dar acum nu mai avea această putere asupra ei. Acum era doar mijlocul prin care avea să-şi atingă scopul – unul care conta mai mult decât îndrăznea ea să-i spună.

Era recunoscătoare pentru că o avertizase în privinţa lui Bentley. Dar oare putea avea încredere în ceea ce-i spusese? Îi promisese că nu avea s-o mintă niciodată…

Dar dacă însăşi promisiunea aceea fusese o minciună?

*

— Cuvintele care sunt prea linguşitoare, rosti Grace în timp ce turna ceaiul, la masa de fier forjat din grădină.

— Prea linguşitoare? se miră Lady Penelope, verişoara ei şi fata contelui şi a contesei de Claybourne.

Grace o invidiase dintotdeauna pentru părul ei negru ca noaptea care îi scotea în evidenţă ochii.

— Da, ştii tu. Multe adjective şi adverbe şi cuvinte drăguţe.

— Dar mie îmi plac cuvintele drăguţe, spuse Lady Ophelia, sora lordului Somerdale.

Ea avea un păr bălai, care îi amintea lui Grace de lanurile de grâu în bătaia vântului. Ochii ei erau uimitor de verzi.

— Da, dar tocmai asta e şi ideea. Noi le folosim pentru că ne plac, dar, dacă le folosesc ei, atunci înseamnă că ne mint.

— De unde ai aflat asta? întrebă domnişoara Minerva Dodger.

Ea era sora vitregă a lui Lovingdon, aşa că nu putea să-i spună adevărul. Fără îndoială avea să-i vorbească despre asta, şi Grace avea să piardă orice speranţă că va mai primi vreodată ajutorul lui. Minerva nu avea un ten la fel de deschis ca Lovingdon. Grace bănuia că îl moştenise pe tatăl ei. Avea ochii negri ca tăciunii şi părul de culoarea mahonului.

— De la un gentleman.

— Care gentleman?

— Nu contează. E foarte experimentat în privinţa asta.

— Prea bine... O să-mi notez ce ai spus, dar mie îmi sună a prostii.

— Nu trebuie să-ţi notezi.

— Credeam că urma să publicăm o carte care să le ajute pe doamne să-şi dea seama dacă un gentleman le vrea numai pentru zestrea lor. *Ghidul unei lady pentru depistarea vânătorilor de zestre.*

— Păi, da, însă nu ştiu dacă avem suficient material deocamdată.

— Eu cred că trebuie s-o facem, spuse Lady Ophelia. Chiar dacă am publica fie şi numai două pagini. Uite ce a păţit Lady Sybil! La balul de ieri-noapte aproape a izbucnit în lacrimi din cauza bombănelilor soţului ei, numai pentru că purta o rochie de aceeaşi culoare cu a surorii sale. Dar lui de ce îi păsa? Dacă mă întrebi pe mine, soţia ar trebui să fie mai importantă decât sora. Ar fi trebuit să-i spună surorii sale să-şi schimbe rochia.

— Mi s-a părut mereu un domn atât de drăguţ, comentă Minerva.

— Tuturor ni s-a părut aşa, zise Grace cu convingere în glas. La ultimul sezon chiar mă gândeam să-l accept printre pretendenţi, dar apoi mi-am dat seama că Syb îl iubea. M-am temut că nu va mai fi prietenă cu mine dacă îl încurajam. Acum îmi pare rău că s-a măritat cu el.

— Nu este vina ta, o linişti Lady Penelope. Şi eu aş fi făcut un pas înapoi de dragul unei prietene. Motiv pentru care trebuie să ne ajutăm între noi, să-i identificăm pe cei

mai răi, ca să putem evita o astfel de soartă nefericită.

— Am auzit ceva destul de neliniştitor, începu Lady Ophelia, dar cum este vorba de draga mea prietenă, Lady Chloe, nu trebuie să suflaţi nicio vorbă!

— Nu vom spune mai departe, o asigură Penelope. Masa asta rotundă e precum cea de la curtea regelui Arthur. Onoarea ne obligă să păstrăm secretele care se discută aici.

Minerva râse.

— Faceţi mereu o dramă din tot! Ar trebui să jucaţi pe scenă.

— Să nu crezi că nu mi-a trecut prin gând. Pe tata nu cred că l-ar deranja. Lui nu prea îi pasă de ce crede lumea, dar cu mama e o altă mâncare de peşte. Ea spune că purtarea noastră se răsfrânge nu doar asupra lui tata, ci şi asupra unchiului, adăugă ea şi se uită cu subînţeles la Grace.

— Mă îndoiesc că pe tata l-ar deranja.

— O să mă gândesc la asta dacă nu-mi găsesc un pretendent în sezonul ăsta. Între timp, Ophelia, povesteşte-ne despre Chloe.

— Ei bine… Se uită circumspectă prin grădină. Se întâlneşte cu Lord Monroe. Se văd de la ultimul sezon, dar el încă nu i-a cerut mâna. Iar reputaţia ei va fi distrusă dacă nu o cere de soţie.

— Sunt sigură că o va cere, spuse Grace. Dacă sunt… ei bine, ştiţi voi, apropiaţi şi se plac, atunci e doar o problemă de timp.

— Eu mă gândeam să-l confrunt…

— Asta e o idee proastă! Nu te băga!

— Da, presupun că ai dreptate. Lady Ophelia se uită la iarba peluzei. N-ar trebui să fie atât de greu să ne găsim un soţ bun.

— Tu pe cine ai de gând să alegi? o întrebă Minerva pe Grace.

— Oh, n-am nicio idee. Pe primul care îmi va trimite un buchet cu florile mele preferate, cred.

— Florile tale preferate? Dar ce legătură are asta? întrebă Penelope.

— E ceva ce am aflat tot de la acel gentleman misterios. Bărbatul care mă iubeşte ştie care e floarea mea preferată.

— O să notez şi asta, rosti Minerva. Şi domnul ăsta care te sfătuieşte are un mariaj fericit? Aş vrea să ştiu cum a ajuns aşa un expert.

— Este văduv.

Ea ridică ochii din carnet.

— Atunci, este bătrân?

Grace se strădui să nu trădeze adevărul.

— Foarte bătrân. „Faţă de un bebeluş de doi sau trei ani”, adăugă în gând.

— Aş vrea să-l întâlnesc pe acest gentleman misterios al tău, spuse Minerva.

— O să văd ce pot face, dar trebuie să mărturisesc că nu este prea sociabil.

— Prin urmare, e şi ramolit. E în toate minţile? Ori suficient de ager, încât să-şi aducă aminte cum şi-a cunoscut soţia?

Grace se strădui să nu i se simtă în glas tristeţea pe care o simţea.

— Da, suficient cât să-şi amintească tot.

Capitolul 5

Un bărbat cu reputaţie proastă nu se trezea niciodată la prânz – ar fi fost prea devreme –, dar când Lovingdon primi vestea că mama lui îl aşteaptă în salon, statul în pat nu mai părea o alegere înţeleaptă. Nu se temea că o să dea buzna în dormitorul lui, dar, cu toate că nu avea companie feminină, nu voia ca ea să-l vadă în starea în care se afla, nebărbierit, cu ochii roşii şi umflaţi şi duhnind a tutun şi a alcool.

Aşa că se spălă şi se bărbieri în grabă, se îmbrăcă elegant şi coborî, încercând să pară bucuros de vizita ei.

Ea stătea într-un fotoliu verde şi-şi turna ceai. Îşi dădu seama că îmbătrânise foarte mult de când o văzuse ultima dată, iar lucrul acesta îl impresionă puternic. Nu credea că există vreun fiu care să-şi iubească mama la fel de mult ca el, iar dacă asta însemna că era „băiatul mamei”, el nu avea nicio problemă cu asta.

— Mamă, o salută el traversând încăperea şi aplecându-se să o sărute pe obraz. Arăţi bine.

— Mincinosule! Arăt îngrozitor! Nu dorm suficient.

— Şi care dintre copiii tăi e de vină pentru asta? întrebă el, aşezându-se pe scaunul de lângă ea şi întinzându-şi picioarele.

După ce se măritase cu Jack Dodger, născuse doi băieţi şi o fată. Descendenţa ei le oferea intrarea în lumea bună, în timp ce banii lui Jack Dodger îi făceau acceptabili în ochii societăţii. Lovingdon nu avea nicio îndoială să fiecare dintre ei avea să pătrundă, prin căsătorie, în familii aristocratice.

Mama lui nu spuse nimic, doar sorbi din ceai, iar acesta era un răspuns suficient de bun.

— Nu trebuie să-ţi faci griji în privinţa mea. Eu sunt bine, o asigură el.

— Au trecut doi ani. Încă nu te-ai întors în lume. Nu poţi jeli la nesfârşit.

El îşi scoase ceasul de buzunar din vestă. Îl moştenise de la tatăl său. În mod normal ar fi trebuit să ajungă la fiul bastard al tatălui său, dar Jake i-l dăruise lui Lovingdon când împlinise douăzeci şi unu de ani. Pe capacul ceasului, în interior, tatăl lui păstra miniatura unei femei tinere, o servitoare despre care afirmase că fusese iubirea vieţii sale. Fata care îl născuse pe Jake. Acum, în ceas se găsea portretul în miniatură al lui Juliette.

— Tata a iubit o singură dată. Poate că şi eu sunt la fel.

— El n-a încercat să mai iubească. Îl chinuia

sentimentul de vinovăţie.

Lovingdon înţelegea mult prea bine. „Nu ne lăsa să murim”.

N-ar fi trebuit să se îmbolnăvească. Ar fi trebuit să asculte rugămintea lui Juliette şi să nu se avânte prin mahalale, să nu cedeze impulsului de-a face pe bunul samaritean. Ar fi trebuit să se mulţumească doar să doneze bani pentru a ajuta oamenii sărmani, să nu fi simţit nevoia să supervizeze munca altora. Şi atunci când se îmbolnăvise, ar fi trebuit să-şi trimită familia departe. Ar fi trebuit să moară el, nu ele.

Mama lui puse ceaşca pe farfurioară.

— Nu spun că trebuie să te îndrăgosteşti din nou, dar cred că ţi-ar face bine să începi să socializezi din nou.

— Te asigur că socializez mult, comentă el sec.

— Da, cu femei, sunt sigură.

Rămase cu gura căscată şi aproape fu nevoit să şi-o închidă cu mâna.

Ea ridică dintr-o sprânceană.

— Sunt căsătorită cu un proprietar de cazinou care îmi povesteşte absolut tot. Nu sunt deloc naivă, ştiu ce înseamnă păcatul.

Lovingdon trebui să facă un efort să nu şi-o închipuie pe mama sa implicată în activităţi păcătoase. Pe de altă parte, nu trebuia să fie uimit. Doar Jack îi oferise şi lui primul pahar de băutură şi primul trabuc. Tot Jack îl învăţase să înjure şi să joace cărţi.

Ea se întinse spre fiul ei şi-i strânse mâna.

— Henry, vreau să fii fericit.

El scutură din cap.

— Nu încă, mamă. Mi se pare îngrozitor să mă gândesc la aşa ceva.

— Ia-o cu paşi mici. În după-amiaza asta are loc petrecerea anuală în aer liber a contesei de Westeliffe. Ar trebui să te duci.

— Nu-mi pot imagina nimic mai plictisitor decât o partidă de crichet.

Ea se încruntă.

— Cred că ai uitat cât de mult îţi plăcea să joci crichet. Dacă nu vrei s-o faci pentru tine, atunci du-te de dragul meu. Voi dormi mult mai bine, ştiind că, în sfârşit, mai vorbeşti şi tu cu oameni.

— Dar vorbesc…

— Da, sunt sigură că vorbeşti cu femei cu reputaţie îndoielnică, dar eu nu la asta mă gândeam. Fă ceva adecvat rangului tău, măcar o dată.

— O să mă gândesc la asta… de dragul tău.

— Presupun că nu pot cere mai mult de-atât.

— Ai putea.

Ea zâmbi.

— Dar n-o voi face. Se ridică în picioare şi el o urmă. Trebuie să plec. Trebuie să fac pregătiri pentru petrecerea aniversară a Minervei de săptămâna viitoare. Vii şi tu, nu-i aşa? O să fie un cerc mic de cunoştinţe, câţiva prieteni buni. Va fi foarte dezamăgită dacă nu vii nici anul acesta.

El nici nu-şi mai amintea de la câte aniversări lipsise: una sau două. Vinovăţia începea să-l încolţească. Nu se ruşina de purtarea sa, dar se străduise întotdeauna să nu-şi etaleze păcatele în faţa fraţilor mai mici. Ei îl priveau ca pe un model. Acum îşi dădu seama că greşise atunci când începuse să-i evite. Se simţea de parcă ar fi rătăcit printr-o ceaţă pe care, în sfârşit, soarele începea s-o destrame.

— Voi încerca să ajung.

Ea îl mângâie pe obraz.

— Străduieşte-te să ajungi, pentru numele lui Dumnezeu. Nu-ţi cer prea mult.

Nu, nu-i cerea prea mult. O conduse până pe hol.

— Că tot veni vorba, ai văzut-o pe Lady Grace în sezonul ăsta? întrebă mama lui. Am auzit că îl ia în calcul pe Lord Bentley.

— Pentru ce?

— Pentru căsătorie, desigur.

*

Contesa de Westcliffe era renumită pentru petrecerile pe care le organiza în grădina ei, iar Grace ştia că nu şi-ar fi putut dori o după-amiază mai plăcută. Soarele strălucea plin de veselie. Razele sale încălzeau aerul şi sporeau mirosul de iarbă proaspăt cosită. Aproape tot domeniul Marlborough House era la cheremul invitaţilor. Unii se refugiaseră de căldură la răcoarea umbrarului. Alţii jucau badminton sau crichet. Cei mai mulţi sorbeau din şampanie şi ciuguleau din prăjiturele delicioase.

Grace stătea pe un scaun, la umbra oferită de un ulm. În jurul ei, vreo şase gentlemani se luptau să-i atragă atenţia, iar ea se simţea foarte mulţumită că printre ei nu se număra şi Lord Ambrose. Era pe cât se poate de fermecătoare în condiţiile astea, dar niciunul nu-i inspira pasiune. Toţi păreau să semene între ei, disperaţi să-i câştige atenţie. Ea voia pe cineva care să nu fie aşa de înnebunit, cu toate astea înţelegea că zestrea sa generoasă îi atrăgea şi pe cei mai puţini bogaţi. Nu avea nimic împotriva lor. Dumnezeu ştia că fusese crescută să înţeleagă că nu toată lumea era la fel de norocoasă şi de bogată ca familia ei, dar prefera un bărbat care, cel puţin, se străduia să-şi facă una prin propriile forţe.

Cu toate astea, îi zâmbi lordului Winslow, râse la glumele cumplite şi deloc amuzante ale lordului Canbry şi ascultă absorbită povestea lordului Carlton despre clipocelile pârâului şi despre cum mutase el pietrele pentru a-i schimba sunetul. Se abţinu să comenteze că dacă ar fi mutat bolovanii de pe câmpuri, poate culturile de grâu ar fi fost mai mănoase, iar el n-ar fi trebuit să alerge să-i aducă o cupă cu şampanie ca s-o impresioneze.

Faptul că moştenise de la mama ei priceperea de-a jongla cu cifrele, precum şi înclinaţia spre logică era un blestem.

Lord Renken se bâlbâia îngrozitor, aşa că nu vorbi deloc. Pe Grace nu o deranja bâlbâială lui. Nu căuta perfecţiunea. Ea îşi dorea dragoste. Nici mama ei nu-şi

respingea soţul din cauza faptului că urma să orbească. Chiar dacă ar fi văzut perfect, nu l-ar fi putut iubi mai mult. Dar era greu să cunoşti un om, dacă nu vorbea niciodată.

Şi Lord Vexley era la fel de mut. Din când în când mai făcea un schimb de priviri cu ea, ocheade ascunse care păreau să-i dea de înţeles că simţea că niciunul dintre ceilalţi gentlemani nu putea concura cu el pentru a-i câştiga atenţia. Nu putea nega că Vexley era chipeş, inteligent şi că ştia să facă conversaţie în timp ce dansa. Părea să o aprecieze pe *ea* mai mult decât zestrea ei, dar cum putea fi sigură?

Îl blestemă pe Lovingdon pentru că nu-i luase în serios problema, însă îşi zise că poate nici nu era o problemă serioasă. Nu făcea nimeni foamea, nu rămânea nimeni fără acoperiş deasupra capului şi nici nu murea din cauza alegerii pe care avea s-o facă. Iar dacă nu făcea nicio alegere, părinţii ei nu aveau s-o dezmoştenească. Nu încăpea îndoială că putea trăi foarte fericită şi fără un soţ, dar o neliniştea ideea unei vieţi lipsite de dragoste. Din câte ştia, nimeni nu se îndrăgostise nebuneşte de ea. Iar ea considera că o femeie trebuia să treacă măcar o dată în viaţă printr-o astfel de experienţă. Era prea mult dacă îşi dorea asta?

Lord Canbry tocmai începu să spună altă glumă când Grace se ridică şi îşi aranjă fustele. El se opri la jumătatea unui cuvânt, iar expresia de pe chipul lui aproape o făcu să izbucnească în râs. În schimb, îşi aranjă pălăria în aşa fel încât să-i umbrească mai bine ochii.

— Domnilor, dacă sunteţi atât de amabili să mă scuzaţi…

— Vă însoţesc, spuse Lord Vexley, sărind în picioare.

Ea îi zâmbi cu căldură.

— Doamnele preferă să meargă singure acolo unde mă duc eu. Nu voi lipsi mult.

El îşi înclină capul uşor.

— Cum doriţi.

În glasul lui simţi o emoţie pe care n-o putea defini

prea bine. Să fi fost dezamăgire? Nerăbdare? Bănuia că era mai uşor pentru ea, care era obiectul atenţiei, decât pentru cei care se luptau pentru ea. Nu se afla în pericolul de-a fi respinsă, în timp ce toţi domnii aceştia se străduiau s-o impresioneze. Poate că avea să-şi mai uite de sentimentul de vinovăţie dacă i-ar mâna spre doamne cărora le-ar face plăcere şi i-ar accepta cu entuziasm. Strategia asta funcţionase pentru Lady Cornelia şi Lord Ambrose.

Se îndrepta spre casă când simţi că i se ridică toate firele de păr de la ceafă, probabil efectul pe care îl avea privirea lordului Vexley asupra ei. Era de fiecare dată foarte conştientă de prezenţa lui, de atenţiile lui… iar asta sigur însemna ceva, nu?

În timp ce se apropia de casă, îi văzu cu coada ochiului pe Lord Fitzsimmons vorbind cu draga ei prietenă, Lady Sybil. Stăteau în colţul cel mai îndepărtat al terasei, la umbra câtorva copaci şi arbuşti cu frunziş bogat. Nu auzea ce discutau, dar după chipul palid al lui Sybil îşi dădu seama că soţul ei o mustra iarăşi. Fără îndoială, era vorba de ceva lipsit de importanţă, ca de obicei. Omul acela era un monstru. Un prinţ care se transformase într-un broscoi, în loc să fie broscoiul transformat în prinţ, ca în poveste. Ştia că nu era treaba ei, că trebuia să-şi vadă de drumul ei, dar Sybil merita ceva mai bun.

Înainte să ştie sigur ce avea de gând să facă, porni spre cei doi. Nasul lordului Fitzsimmons era la mai puţin de trei centimetri de al soţiei sale. Şi o privea cu ochii mijiţi de furie, în timp ce ea părea că se făcuse mică.

— Milord? strigă Grace. Milord Fitzsimmons?

Smucindu-şi capul în direcţia din care venea ea, bărbatul o sfredeli cu o privire care aproape o făcu să se împiedice. Dacă ar fi fost înţeleaptă, ar fi mers în direcţia opusă. Din nefericire, nu-i curgea niciun pic de laşitate prin vene şi devenea şi mai curajoasă atunci când avea de-a face cu ticăloşi. Asta i se trăgea de la faptul că avea fraţi mai mari şi crescuse cu mulţi băieţi prin preajmă. Se putea apăra într-o luptă cu perne, dar şi într-o dispută verbală.

— Sunt sigură că nu aţi dorit să vă mustraţi soţia aici, rosti ea direct, încercând să se aşeze în faţa prietenei sale.

— Grace… începu Sybil.

— Lady Grace, asta nu e problema dumitale, zise Fitzsimmons.

— Ba mă tem că este şi problema mea. Lady Sybil îmi este prietenă apropiată.

El se aplecă spre ea cu faţa împietrită şi cu degetul îndreptat spre nasul ei.

— Ai grijă…

Ameninţarea lui se curmă brusc, într-un strigăt de durere. Grace văzu cum o mână îi prinde degetul şi i-l răsuceşte. Lordului Fitzsimmons aproape că-i ieşeau ochii din cap de durere. Ea îşi întoarse capul puţin şi-l văzu pe Lovingdon, cu o expresie abia stăpânită de furie.

— Dacă mai îndrepţi vreodată degetul spre ea, ţi-l voi rupe în două, mormăi Lovingdon printre dinţii încleştaţi.

— Excelenţă, dar ea se amesteca în treburi care nu o privesc…

— Mulţumeşte-i providenţei că a ajuns ea prima aici, în locul meu. Eu mi-aş fi folosit mai degrabă pumnul, şi nu cuvintele. Te dai în spectacol când nu îţi respecţi soţia, omule! Iar eu nu accept asta!

— Dar nu eşti stăpânul meu… Au!

Pesemne că Lovingdon încă nu-i dăduse drumul şi nu fu nevoie decât de o singură mişcare pentru ca Fitzsimmons să se îndoaie de la genunchi de parcă ar fi fost gata să cadă la pământ, în agonie.

— Te vei purta mai frumos cu soţia ta ori vei da socoteală în faţa mea. M-ai înţeles?

— În toate căsniciile există dezacorduri.

— Poţi fi mai bun de-atât, Fitz.

Acesta îşi ridică bărbia.

— Nu mă cunoşti, Lovingdon. Nu mă mai cunoşti. Toţi oamenii se schimbă. Tu, cu siguranţă, nu mai eşti flăcăul pe care l-am cunoscut în şcoală.

— Nu eu sunt cel care se dă în spectacol aici. Acum

cere-i scuze soţiei tale pentru că nu te-ai comportat ca un gentleman.

Fitzsimmons ezită, apoi cedă.

— Îmi pare rău, draga mea. Nu se va mai întâmpla.

Lovingdon îi dădu drumul.

— Te sfătuiesc să faci o mică plimbare, ca să-ţi treacă furia.

— Nu-mi spui tu ce să fac!

Lovingdon ridică o sprânceană.

— Dar îmi dau seama că e un sfat înţelept, adăugă Fitzsimmons imediat şi se îndepărtă de ei cu paşi mari.

Sybil se uită mai întâi la Grace, apoi la Lovingdon.

— Vă mulţumesc, vă mulţumesc amândurora. Nu ştiu ce îl apucă uneori. După cum ai spus şi dumneata, Excelenţă, nu-i stă în fire să se comporte astfel.

— Când au început aceste accese de furie?

Ea ridică din umeri.

— Nu sunt sigură. Acum vreo trei sau patru luni. Dar nu contează. Sunt sigură că totul va fi bine de acum înainte.

„Of, Sybil, eşti prea optimistă”, îşi zise Grace în sinea ei.

— Dacă te loveşte vreodată, spuse Lovingdon, nu te sfii să-mi dai de veste.

Se părea că şi el avea îndoieli în privinţa optimismului pe care îl afişa Sybil.

— Acasă e blând ca un mieluşel. Se întâmplă numai când suntem în public. Nu înţeleg motivul, dar vom fi bine.

Îmbujorată de ruşine, plecă de lângă ei.

Grace o privi îndepărtându-se şi se întrebă dacă n-ar trebui să meargă cu ea, însă nu prea voia să plece de lângă Lovingdon. Se întoarse cu faţa spre el.

— Îţi mulţumesc că m-ai salvat.

— Cred că te-ai fi descurcat şi singură.

Asta nu însemna că nu aprecia gestul pe care îl făcuse şi faptul că se asigurase că Lady Sybil nu va mai trece prin asemenea situaţii stânjenitoare. Toată lumea

observase scena dintre cei doi soţi, însă nimeni nu se deranjase să intervină.

— Nu ştiam că eşti aici, spuse Grace.

— Evident.

— Eşti supărat?

— Mai aveam puţin şi-i făceam cunoştinţă cu pumnul meu.

Ea zâmbi.

— Şi eu era cât pe ce să fac acelaşi lucru.

Îl văzu zâmbind uşor pentru o clipă, apoi afişând expresia lui obişnuită, serioasă.

— Nu mai eşti o copilă. Nu se cuvine să intri în buclucuri.

Ea îşi dădu ochii peste cap la absurditatea acestei afirmaţii.

— Nu-i nimic în neregulă ca o lady care nu se teme să se apere singură. Doar tu m-ai învăţat cum să-i bat pe fraţii mei. A fost o lecţie pe care n-am uitat-o niciodată şi una pe care nu văd nicio logică s-o las în trecut.

El clătină din cap, iar Grace observă că furia începe să se domolească, poate pentru că-şi amintea de vremuri mai fericite. Mulţumită lui, ştia cum să-şi ţină pumnul încleştat pentru a nu simţi durere, dar a provoca durere altora. Ştia cum să lovească repede şi cu forţă, plus câteva şiretlicuri care s-o ajute să câştige. Poate ar fi trebuit să-i dea şi lui Sybil câteva lecţii. Deveni mai serioasă.

— Crezi că Fitzsimmons va ţine seama de ameninţarea ta? Crezi că se va comporta mai frumos cu Sybil? Mă tem că ea este mult prea optimistă.

El se uită în direcţia în care plecase Fitzsimmons.

— O să mai discut cu el. Nu-ţi face griji în privinţa asta.

— E cam greu, fiindcă ţin la Sybil. Grace îl studie câteva clipe. Nu mă aşteptam să te văd aici, la petrecerea asta.

El ridică din umeri.

— Nu aveam altceva important de făcut în după-

amiaza asta, aşa că m-am gândit să trec pe aici. Am observat că aveai o liotă de admiratori.

Ea oftă, sesizând dezaprobarea din tonul lui.

— Nu prea am ce face, au venit foarte mulţi. Cealaltă opţiune ar fi să vorbesc cu fiecare pe rând, şi cred că asta ar fi mult mai rău.

Privirea lui trecu dincolo de ea. Căzuse pe gânduri. Se încruntă puţin şi ea se strădui din răsputeri să nu cedeze impulsului de-a întinde mâna şi să-i atingă ridurile sau să-i dea la o parte şuviţele care îi cădeau pe frunte. Ce dorinţe absurde!

— Niciunul dintre cei care roiau în jurul tău nu-ţi va putea oferi ceea ce cauţi. Ochii lui se fixară din nou asupra ei, şi în profunzimile acelea de chihlimbar Grace văzu că era cât se poate de sincer.

— De unde ştii asta?

— Un bărbat care te iubeşte nu s-ar fi mulţumit să rămână departe de tine.

O prinse de mână, şi ea deveni dintr-odată conştientă de cât de mare era palma lui. Ea avea mâna subţire şi lungă, dar a lui era mai lată, mai puternică şi mai plină de forţă. O trase uşurel mai aproape de el, până când ajunseră amândoi sub umbra răcoroasă a copacului, iar parfumul lui bărbătesc îi acapară simţurile mai puternic decât mireasma dulce a trandafirilor din grădina de alături.

— Te-ar dori cât mai aproape de el, continuă el cu glas răguşit şi pătrunzător, în aşa fel încât, atunci când se uită în ochii tăi, să vadă cercul acela de un albastru întunecat care mărgineşte subtil ochii tăi ca de safir şi pe care nu îl vede toată lumea. Va dori să-ţi simtă parfumul de trandafir şi levănţică, să simtă căldura care radiază din pielea ta. Şi nu s-ar mulţumi să te împartă cu alţii.

Grace observă pentru prima dată că ochii lui de chihlimbar erau mărginiţi de un cerc negru.

Descoperirea aceasta o făcu să se înfioare de bucurie, pentru că altfel îi cunoştea foarte bine: liniile ferme, trăsăturile puternice. Când îşi înclina capul în felul acesta

părea arogant, dar acum era pur şi simplu fascinat, de parcă tocmai ar fi descoperit fiecare detaliu legat de ea, de parcă faptul că devenise femeie îl fermecase complet.

Grace îşi dădu seama că respirau amândoi sacadat, că inima îi bătea nebuneşte în piept, că privirea lui arzătoare îi cerceta întregul chip şi se opri asupra gurii, asupra buzelor ei întredeschise, asupra limbii care tocmai le umezise într-un gest ce nu putea însemna decât o invitaţie…

Ce fel de invitaţie nu ştia prea bine, dar acum îi era greu să gândească limpede, să analizeze sau să înţeleagă tot ce se petrecea. Soarele dogorea prea puternic şi îi era prea cald. Sau să fi fost din cauza lui, din cauza faptului că stătea atât de aproape şi să o privea atât de intens?

— S-ar uita lung în ochii mei? şopti ea, aplecându-se spre el.

— Te-ar atinge în feluri în care n-ar putea-o face cu mâinile – cel puţin nu în public. Dar mintea i-ar fi stăpânită de imaginea ta. Nu şi-ar putea lua ochii de la tine. Îşi drese glasul, rupse legătura care îi unise şi se uită în sus, la frunzişul copacilor. S-ar uita la tine, Trandafiraş, de parcă ai fi tot ce există pe lumea asta, şi pentru el chiar ai fi.

Lovingdon îşi coborî privirea. Fierbinţeala dispăruse şi Grace se întrebă dacă existase vreodată cu adevărat sau dacă doar şi-o imaginase. Stânjenită, sperând aproape fără speranţă că el nu observase cât de afectată fusese, înghiţi cu greu şi îşi întoarse atenţia spre florile din grădină. Acestea păleau în comparaţie cu el. Ar fi preferat să îl privească pe Lovingdon.

— O iubire atât de puternică apare în timp, nu-i aşa? întrebă ea.

El scutură încet din cap.

— Eu m-am îndrăgostit de Juliette de prima dată când am văzut-o.

Făcu un pas înapoi, de parcă ar fi vrut să se distanţeze de amintirea aceea.

— Ea nu ar fi vrut să fii singur, continuă Grace.

El rânji – un zâmbet ştrengăresc, dar plin de tristeţe, care începuse să-i fie atât de caracteristic.

— Nu sunt deloc singur.

— Să iubeşti, atunci. N-ar fi vrut să îţi continui viaţa fără iubire.

— Iubirea e un lucru rar. Unii oameni nu o cunosc niciodată, dar când o află… Scutură din cap. Eu nu vreau să mai iubesc. Nu mai pot iubi pe cineva aşa cum am iubit-o pe ea.

— Asta mi se pare trist. Şi o pierdere foarte mare. Ai nevoie de un moştenitor.

— Pot avea un moştenitor şi fără să o iubesc pe femeia respectivă. Tata aşa a făcut. După expresia încordată de pe faţa lui se vedea că regretă cuvintele de îndată ce le rosti. Ţi-am spus tot ce trebuie să ştii pentru a găsi bărbatul care te iubeşte.

Se răsuci brusc pe călcâie…

— Stai! mai am o întrebare! strigă Grace după el.

Lovingdon se întoarse spre ea, însă chipul lui nu trăda curiozitate. Sincer, nu-i păsa prea mult de problemele ei reale sau închipuite. De ce venise? Avea vreo importanţă?

Ea îşi muşcă buza de jos şi făcu un pas spre el.

— Dacă un gentleman se culcă cu o lady şi încă nu i-a cerut mâna înseamnă că o place?

— Nu! izbucni el tăios. Replica lui o lovi ca o palmă. Probabil faţa ei exprima ceva, pentru că el continuă: Spune-mi cine este şi o să-l omor pentru că a profitat de tine!

Ea râse uşor.

— Nu se culcă nimeni cu mine. E vorba de o prietenă. Crede că el o iubeşte…

— Poate că o doreşte, dar nu o iubeşte. Ar fi mai înţelept din partea ei să încheie această relaţie înainte să-şi distrugă complet reputaţia.

— Şi tu ştii asta pentru că ai fost cu doamne pe care nu le iubeai?

— Nu erau doamne care trebuiau să-şi protejeze reputaţia. Grace, ţi-am mai spus că femeile cu care mă

întâlnesc ştiu foarte bine regulile jocului. Mi se pare că prietena aceasta a ta nu le ştie… mai ales dacă se aşteaptă să fie cerută în căsătorie.

— Vouă, bărbaţilor, nu vi se aplică aceleaşi reguli ca femeilor, nu-i aşa?

— Mă tem că nu. Noi ne putem comporta ca nişte sălbatici, dacă avem chef. Să o avertizezi în privinţa asta.

Se retrase şi mai mult în umbră, spre poarta laterală care dădea în stradă. Grace şi-ar fi dorit foarte mult să plece cu el. Oare îşi amintea că mama lui nu avusese parte de iubire? Acesta să fi fost motivul pentru care venise şi-i oferise aceste sfaturi, oricât de insignifiante fuseseră? Desigur, ea ştia că tatăl lui era mult mai bătrân decât mama lui şi că, pentru el, însurătoarea nu fusese altceva decât o datorie de îndeplinit. Era un obicei des întâlnit în rândurile aristocraţiei, deşi acum iubirea începea să conteze ceva mai mult decât simţul datoriei.

Grace se întoarse brusc şi scoase un strigăt de spaimă când îl văzu pe bărbatul care stătea acolo, atât de aproape de ea.

— Lord Vexley, m-ai speriat!

— Scuzele mele, Lady Grace. Am văzut ocazia de-a fi singur cu dumneata şi nu am putut să stau deoparte. Făcu un pas mai aproape, fixând-o cu privirea lui intensă şi pătrunzătoare ca a unui vânător. Se pare că Lovingdon te-a supărat.

— Nu, deloc. Presupun că era în trecere şi am discutat puţin. Scutură din cap. El nu prea-şi mai face apariţia la niciun eveniment social. Speram că petrecerea asta îl va convinge să se schimbe.

— Deplâng soarta oricărei doamne care ar vrea să-i câştige inima. E foarte greu să trăieşti cu o fantomă.

— Nu cred că…

— Mama a fost cea de-a doua soţie a tatălui meu. El nu a iubit-o niciodată, iar din cauza asta a devenit o femeie foarte tristă. E mult mai bine să fii prima femeie din inima unui bărbat, adăugă el şi-şi puse zâmbind palma pe piept,

deasupra inimii. Iar inima mea încă nu a fost cucerită de nimeni.

Era o invitaţie pe care Grace îşi zise că ar fi trebuit s-o primească bucuroasă, cu nerăbdare. Cu toate astea, nu simţea deloc aşa. În schimb, se gândea cum să scape de el fără să-i rănească sentimentele, pentru că nu putea nega faptul că, dintre toţi domnii care concurau pentru afecţiunea ei, el era cel cu care îi făcea cea mai mare plăcere să-şi petreacă timpul.

— Mi-e greu să cred că inima dumitale n-a bătut puternic pentru nimeni, când eşti atât de fermecător.

— Dar sunt greu de fermecat. Dar dumneata, milady... Făcu o pauză şi se uită spre grădini. Poate eşti atât de bună să mă însoţeşti într-o plimbare printre tufele de trandafiri.

— Aş fi încântată. Îşi puse palma pe îndoitura cotului său.

Nu folosea cuvinte foarte poetice şi o cunoştea suficient cât să ştie că îi plac trandafirii. Dacă ar fi ştiut ce culoare de trandafiri îi plăceau!

— Roşu, cred, spuse el ca din senin, de parcă i-ar fi citit gândurile. Mâine îţi voi trimite trandafiri roşii.

— E mai bine să îi laşi acolo unde sunt. Astfel nu se ofilesc atât de repede.

— Ah, o lady care nu pune preţ pe buchetele de flori primite! Mă întreb ce preferi în schimb.

Ea deschise gura, dar el o opri imediat, punând un deget pe buzele ei.

— Nu, nu-mi spune! Vreau să ghicesc singur!

Îi zâmbi tandru, şi ea îşi dori ca inima să-i bată mai puternic în piept.

*

Pentru că îi dăduse liber vizitiului, Lovingdon merse pe jos. Avea nevoie de o plimbare. Simţea că trebuia să-şi folosească muşchii la maximum, să-şi audă paşii lovind

puternic pietrele caldarâmului. Trebuia să se îndepărteze, să plece cât mai departe de Grace, de cercurile negre care îi înconjurau irişii, de aluniţa aia blestemată din colţul gurii ei. De ce îi rămăsese acolo, când toţi ceilalţi pistrui îi dispăruseră? De ce îl urmărea imaginea aceea? De ce remarcase asta?

Razele soarelui îi sărutaseră pielea de la colţul gurii. De ce voia să o sărute şi el?

Venise pur şi simplu pentru că voia să observe, să se asigure că Bentley nu pune monopol pe timpul liber al lui Grace. Să intervină, dacă era cazul. În mod categoric, nu se gândise că avea să intervină la o scenă iscată de Fitzsimmons. Ce nemernic! Dacă vreun bărbat ar fi ocărit-o în felul acela pe Grace în public sau în particular…

De unde naiba ar afla el de ce petrece în particular, în viaţa ei?

Desigur, i-ar povesti ea. Ar avea cuvântul ei.

L-ar fi informat fără îndoială că nu mai era treaba lui, micuţa vrăjitoare încăpăţânată! Dacă nu o ajuta să găsească un bărbat care s-o iubească, nu se putea plânge că ea sfârşise prin a se mărita cu unul care nu o iubea.

Probabil că ar fi trebuit să se gândească mai bine înainte să intervină şi s-o scape din ghearele lui Fitzsimmons. I-ar fi plăcut să-i vadă moaca, după ce l-ar fi lovit Grace cu pumnul. Da, Grace i-ar fi tras un pumn. Ea nu era timidă, nu era ca Juliette.

Când Grace obţinea ceea ce voia, chiar dacă însemna să ceară ajutorul unui depravat. Iar el nu prea avea chef să o ajute. De ce o privise în felul acela? De ce o provocase să-l privească şi ea la fel?

El nu se mai uita fix în ochii femeilor. Nu mai observa dacă vreo femeie avea o aluniţă în colţul gurii. Nu mai era atent la respiraţia sacadată a femeilor sau la degetele care porneau instinctiv să-l atingă. Se întrebă dacă ea fusese conştientă de felul în care reacţionase la prezenţa lui. L-ar fi atins dacă nu se îndepărta, aşa cum o făcuse şi noaptea trecută – şi pur şi simplu nu se cuvenea să simtă iarăşi

căldura atingerii ei.

Pielea ei, suspinele şi privirile ei înflăcărate aveau să aparţină toate altcuiva, unui bărbat care să întrunească toate calităţile şi să o iubească aşa cum merita.

*

— Trebuie să vorbeşti cu Lady Chloe, îi spuse Grace Opheliei. După plimbarea cu Vexley, se întâlni cu una dintre cele mai bune prietene nemăritate ale sale, lângă rododendroni. El nu o iubeşte. N-o s-o ceară niciodată de soţie.

— De unde ştii? întrebă Ophelia.

— De la domnul despre care v-am mai vorbit.

— De la Vexley? Despre el e vorba? Te-am văzut plimbându-te cu el.

— Nu, altcineva.

— Este aici? întrebă Minerva.

— Nu, nu. Dar mi-a spus foarte clar că dacă un bărbat se culcă cu o femeie fără să-i ceară mâna, atunci e vorba numai de pasiune carnală. Şi e logic. De ce ar mai cere-o de soţie după atâta timp? El caută pe cineva cu o zestre mai mare.

— Fir-ar! mormăi Ophelia.

— Trebuie să vorbeşti cu ea.

— Bine, bine. O să vorbesc. Brusc, făcu ochii mari şi afişă un zâmbet luminos. Oh, uite-l pe Lord Ambrose. Cred că o să flirtez cu el puţin. Cornelia o să înnebunească!

— Nu-i strica planurile Corneliei, o mustră Grace pe un ton ferm. Am făcut tot ce mi-a stat în putinţă ca să-i apropii unul de celălalt.

— Domnul tău ţi-a spus cumva şi dacă Ambrose o place?

— Nu am vorbit despre ei.

— Poate ar fi trebuit. Ar fi interesant să aflăm părerea lui în privinţa cuplurilor care se formează după ce le frângi tu inimile tuturor domnilor.

— Nu poţi afirma că frâng inima cuiva.

— Toate frângem inima cuiva; şi ei ne frâng nouă inimile. Aşa merge treaba.

Capitolul 6

Sorbind încet din whisky şi rotind o monedă printre degete, Lovingdon nu acorda foarte multă atenţie bărbaţilor aşezaţi în jurul mesei de joc – în afară de unul singur.

Fitzsimmons.

Omul dădea pe gât pahar după pahar, de parcă băutura ar fi fost leacul pentru toate necazurile. În realitate, băutura era o problemă în plus pentru el. Dacă cineva voia să câştige la jocul de cărţi, atunci trebuia să nu-şi piardă cumpătul. Se părea că Fitzsimmons se pierduse complet cu firea.

Bombănise nemulţumit atunci când Lovingdon se aşezase la masă. Dar reacţia acesta nu era ceva ieşit din comun. În afară de Avendale, şi ceilalţi bărbaţi mai în vârstă îşi manifestaseră nemulţumirea faţă de sosirea lui – tuşiseră, se foiseră pe scaune şi ceruseră să li se umple paharele.

Când venea vorba despre poker, Lovingdon era cunoscut ca un jucător abil şi neînduplecat. Juca având convingerea că un bărbat nu trebuie să parieze niciodată pe ceva ce nu voia – sau nu-şi permitea – să piardă.

Se părea că Fitzsimmons era de altă părere. Dacă mâna lui nu era bună, urma să piardă toate jetoanele pe care le mai avea. Iar Lovingdon ştia deja că Fitzsimmons nu avea să câştige. O ştiuse cu trei cărţi în urmă, dar bărbatul continua să crească miza de parcă asta putea să ascundă faptul că avea o mână foarte proastă.

În cele din urmă, primi şi ultima carte. Lovingdon îşi puse paharul pe masă şi ridică marginea cărţii sale…

Nu-şi exprimă satisfacţia. Pe de altă parte, Fitzsimmons arăta de parcă urma să-şi arunce în joc toată averea. Apoi, făcu un gest extrem de stupid şi împinse toate jetoanele pe care le mai avea în grămada din mijlocul mesei.

Bărbatul din stânga lui Fitzsimmons îşi drese glasul şi renunţă. La fel făcu şi cel de lângă el. Dar Lovingdon nu avea de gând să fie la fel de milos, aşa că egală suma lui Fitzsimmons.

Acesta părea că se află în pragul unei crize de nervi, dacă ochii bulbucaţi erau un indiciu în acest sens.

Avendale, aflat la stânga lui Lovingdon, renunţă.

Lovingdon se uită în ochii lui Fitzsimmons şi văzu cum începe să-şi întoarcă toate cărţile cu faţa în sus.

— As şi încă patru cărţi, mormăi Fitzsimmons.

Lovingdon putea simţi privirile celorlalţi, respiraţiile întretăiate, nerăbdarea. Încă mai avea timp să-şi strângă cărţile fără să le dezvăluie şi să rostească un simplu „M-ai bătut”. În schimb, îşi întoarse cărţile şi le arătă o pereche de valeţi.

Fitzsimmons arăta ca un om care tocmai îşi văzuse moartea cu ochii.

— Ai trişat, blestematule!

Cineva icni şi altul se trase cu scaunul înapoi de parcă s-ar fi aşteptat ca Lovingdon să sară peste masă şi să-l ia la bătaie pe obraznicul Fitzsimmons.

— Ascultă aici! interveni Avendale. Suntem gentlemani. Nu facem acuzaţii…

— Pe mine nu mă deranjează, îl opri Lovingdon. Mă amuză chiar. Spune-mi, milord, cum pot trişa dacă mi-am ţinut mâinile pe masă – cu una roteam o monedă şi cu cealaltă îmi ţineam paharul cu băutură.

— Nu ştiu, spuse Fitzsimmons cu glasul tremurat. Să fiu al dracului dacă ştiu!

— Sunt sigur că ai un cont deschis aici. Mai poţi lua jetoane de la intrare, deşi nu te sfătuiesc. Se pare că norocul nu e de partea dumitale în noaptea asta.

— Asta arată cât de puţin ştii! Norocul n-a fost de partea mea de multă vreme. Fitzsimmons îşi trase scaunul şi se ridică cu o atitudine demnă. Domnilor…

Apoi porni spre salon, împleticindu-se.

— Beţia şi jocul de poker nu fac casă bună, rosti Avendale şi se uită apoi spre Lovingdon. Şi cum se pare că norocul e de partea *ta* în noaptea asta, iar eu nu vreau să pierd şi mai mulţi bani, plec la Cremorne.

— Şi acolo o să pierzi la fel de mult.

— Da, însă faţă de nişte doamne care îşi arată recunoştinţa prin moduri foarte inventive. Vrei să mă însoţeşti?

— Poate o să vin şi eu. Mai întâi am ceva de rezolvat. Lovingdon făcu semn spre un băiat care veni în grabă. Alea sunt câştigurile mele, spuse el, şi făcu un gest spre tot ce se afla pe masă. Să le împarţi în mod egal cu toţi băieţii de aici.

— Vă mulţumim, Excelenţă.

Băiatul începu să adune cu sârg jetoanele într-un castron. Lovingdon îi salută pe domnii rămaşi la masă, apoi porni cu paşi mari spre salon. De abia apucă să se aşeze pe un scaun, în faţa lui Fitzsimmons, că un lacheu îi şi servi un pahar cu whisky pe măsuţa alăturată. Devenise deja o tradiţie de treizeci de ani, ca angajaţii cazinoului să ştie preferinţele în materie de băuturi ale clienţilor. Lovingdon îşi ridică paharul şi savură lichidul aromat.

— Ai venit să te lauzi, nu-i aşa? întrebă Fitzsimmons.

— Dacă aş fi vrut asta, m-aş fi lăudat acolo, în sala de jocuri. E mult mai satisfăcător să te lauzi de faţă cu martori. Bătu cu degetul în sticla paharului. În seara asta nu-ţi permiteai să pierzi.

Ocolindu-i privirea, Fitzsimmons îşi muşcă buza de jos.

— Nu-mi mai permit să pierd de ceva vreme deja, murmură el în cele din urmă.

Lovingdon îşi rezemă coatele pe genunchi, se aplecă în faţă şi vorbi pe un ton jos:

— Te cunosc de la Eton. Nu erai un ticălos – şi Dumnezeu ştie că sunt ticăloşi pe lumea asta. Dar tu nu te numeri printre ei. De ce te porţi astfel cu soţia ta? Lady Grace Mabry mi-a spus că Lady Sybil credea că o iubeşti…

— Dar o iubesc. Expresia i se înflăcără, mocni pentru câteva secunde şi apoi se stinse. N-am fost eu însumi în ultima vreme.

— N-am fost deloc atent la căsătoriile care s-au legat în ultimii ani, dar am auzi că soţia ta a avut o zestre frumuşică.

— Şi are şi o mare pasiune spre cheltuială. Iar pe mine nu mă lasă inima să-i refuz această plăcere. Mă gândisem să-mi măresc veniturile făcând investiţii, dar am făcut nişte alegeri proaste. Nu ştiu de ce naiba îţi povestesc tocmai ţie toate astea. Deşi totul se va afla în curând. Nu mai am nimic. I-am cheltuit toată averea. Mă îndoiesc c-o să mă mai iubească odată ce va conştientiza situaţia dificilă în care ne aflăm. Mă port aşa cu ea deoarece… cred că vreau să mă părăsească, să nu afle niciodată adevărul.

— Ea nu ştie?

— Tu ai vrea să-ţi dezamăgeşti soţia?

Lovingdon resimţi replica aceea ca pe o lovitură în capul pieptului. El o dezamăgise pe Juliette în cel mai rău mod posibil. Fitzsimmons se făcu alb ca varul.

— Îmi cer scuze! A fost o greşeală din partea mea să amintesc de… Lovingdon ridică o mână pentru a-l opri. Nu voia ca numele lui Juliette să fie rostit în locul acesta.

— Ţi-au mai rămas ceva bani?

Fitzsimmons scutură încet din cap.

— Bine, atunci. Îţi voi împrumuta eu bani şi te voi sfătui cum să-i investeşti mai înţelept. Îmi vei înapoia datoria, cu dobândă, după ce vei obţine un profit frumuşel.

— De ce ai face asta? Noi nu suntem prieteni buni.

— Fericirea lui Lady Sybil este importantă pentru Lady Grace, iar fericirea lui Lady Grace este importantă pentru mine. Dar trebuie să înţelegi că, la fel de uşor cum te pot ajuta, te pot şi distruge. Ţelul nostru este să ne asigurăm că

nu mai ai niciun motiv să-ţi verşi nervii asupra soţiei tale.

— N-o s-o mai fac. Chiar o iubesc.

— Atunci poartă-te ca atare. Se ridică. Să vii la mine mâine, la ora două, şi vom stabili detaliile.

Fitzsimmons sări în picioare.

— Aş putea veni de dimineaţă, la prima oră.

Câtă nerăbdare! Spera că poate avea încredere în Fitz. Îl ştia că pe un om onorabil şi bun, dar mai ştia şi că greutăţile vieţii pot să schimbe un om.

— Nu voi fi liber la ora aceea. Am de gând să petrec toată noaptea. Mâine după-amiază e foarte bine.

— Nu prea ştiu cum să-ţi mulţumesc, Excelenţă.

— Fii bun cu soţia ta.

— Voi fi! Poţi să contezi pe asta.

— Şi ţine-te departe de jocul de cărţi, omule!

— Aşa voi face.

Lovingdon ieşi cu paşi mari. Se hotărî să meargă la Cremorne, locul în care femeile şi băutura se găseau din abundenţă. Dintr-odată, avea chef şi de femei, şi de băutură.

*

Ştia exact locul unde avea să-l găsească pe Avendale: în separeul lor preferat, unde băutura curgea necontenit.

Avendale îl observă în mulţime, zâmbi larg şi întinse o halbă spre Lovingdon. Imediat după ce o luă, Avendale o ciocni cu a lui.

— Ştiam eu că nu poţi sta deoparte!

Nu în noaptea asta. În noaptea asta avea nevoie de… nu ştia exact de ce anume avea nevoie. Ştia doar că lucrul acela nu se găsea la Salonul lui Dodger. Îşi goli halba dintr-o singură mişcare şi ceru încă una.

Avendale se lăsă pe banchetă, îşi întinse braţele de-a lungul spătarului şi-şi încrucişă gleznele. Arăta ca un om care se simţea prea în largul lui aici, însă acesta era păcatul lui.

În tinereţe căutase mereu să-l atragă pe Lovingdon aici, dar el acceptase invitaţia de abia după moartea lui Juliette. Şi după o singură noapte petrecută aici, ajunsese să se întrebe de ce refuzase de atâtea ori în tinereţe.

Un bărbat care trăia după normele societăţii nu ducea o viaţă împlinită, îşi zise în sinea lui în timp ce golea cea de-a doua halbă.

— Ce încercai să-i demonstrezi lui Fitzsimmons? întrebă Avendale.

Lovingdon privi spre mulţimea de oameni din preajma lor. Cremorne Gardens îndeplineau două roluri. Până se însera, primea oamenii respectabili. Urmau focurile de artificii. Şi apoi, când pe cerul nopţii nu mai rămânea decât fum, era semnalul că avea să înceapă ora magică – când oamenii respectabili plecau şi soseau cei cu o reputaţie mai puţin bună, după normele societăţii. Încă mai soseau domni, iar doamnele voluptuoase se străduiau din răsputeri să îi ademenească.

— Ieri am fost martorul unei scene în care s-a purtat ca un nemernic cu soţia lui, explică Lovingdon. Nu părea să fie în apele lui.

— Apele lui? Sau nu se comporta aşa cum îl ştiai tu, de la şcoală?

— Nu era în apele lui. Se pare că are probleme financiare. A făcut nişte investiţii neinspirate, ceva de genul ăsta.

— Presupun că e ceva mai mult decât nişte investiţii neinspirate, comentă Avendale. E vorba de industrializarea asta blestemată, care îi face pe arendaşi să plece de pe moşiile noastre înspre oraşe şi fabrici. Va fi moartea aristocraţiei! Ia aminte la cuvintele mele!

Lovingdon râse pe înfundate.

— Nu fi atât de pesimist. Aristocraţia va supravieţui.

Avendale se îndreptă de spate şi-şi ridică halba.

— Nu-i suficient să supravieţuim. Noi vrem să prosperăm, să avem mai mulţi bani decât ne vor trebui vreodată, ca să continuăm să avem o viaţă tihnită, fără

greutăţi care să ne apese.

— Nu te ştiam ca pe un om apăsat de greutăţi.

O umbră întunecată, aproape sumbră, trecu repede peste chipul lui Avendale înainte ca acesta să golească restul băuturii din halbă şi să o pună pe masă.

— Ce-ai zice să găsim două doamne libere, să le luăm acasă la mine şi să ne distrăm până mâine în zori?

Lovingdon încercă să-şi amintească dacă auzise vreun zvon legat de situaţia financiară a lui Avendale, dar nu-i veni nimic în minte. Aveau o relaţie superficială.

— Eşti în regulă?

Avendale râse.

— Voi fi, odată ce-mi voi găsi o femeie.

Şi plecă înainte ca Lovingdon să apuce să clipească. După ce i se umplu halba, îl prinse din urmă.

— Presupun că vrei genul tău de femeie? Brunetă? întrebă Avendale.

Lovingdon nu răspunse. Era un subiect delicat şi vărul lui o ştia prea bine.

— Înţeleg că nu te interesează blondele, continuă Avendale, dar ce zici de roşcate? Pot fi la fel de înflăcărate ca nuanţa de păr pe care o au.

— Ţi le las ţie. Juliette era singura blondă pe care avea s-o dorească vreodată. Cât despre roşcate, nu era prea sigur de ce nu îl atrăgeau. Presupunea că avea de-a face cu Grace şi pasiunea cu care îşi ura ea pistruii şi culoarea părului.

Mulţumea cerului că Avendale nu era interesat de Grace. Chiar dacă nu avea nevoie de zestrea ei, Avendale nu era genul de bărbat care să rămână fidel unei singure femei – sau cel puţin Lovingdon nu-l vedea în postura asta. Din câte ştia el, omul nici măcar nu se deranjase vreodată să-şi facă o amantă. Îl plictisea monotonia. Era un bun prieten, dar nu era nicio îndoială că avea să îşi rateze rolul de soţ.

Avendale se îndepărtă când o femeie îl chemă spre ea cu un semn din deget. Deşi Lovingdon intenţiona să-şi

găsească o companie plăcută pentru noaptea asta, se trezi că-i studiază pe domnii care se plimbau prin grădină.

O merita vreunul dintre ei pe Grace?

Putea fi încăpăţânată, dar şi blândă sau inocentă. Ei îi trebuia un bărbat care să n-o facă să sufere, care să n-o ocărască. Un bărbat care să înţeleagă că uneori avea tendinţa să se comporte într-o manieră mai puţin acceptabilă, din punctul de vedere al societăţii, pentru o femeie. Să meargă în casa unui bărbat la miezul nopţii, să bea whisky, să joace cărţi şi să trişeze, să-l înnebunească…

Observă o femeie cu păr roşcat ascuns sub o glugă şi se opri brusc, înainte ca ea să se întoarcă cu spatele spre el. Era înaltă, slăbuţă… Nu putea fi Grace.

— Salutare, drăguţule. Ce faci în noaptea asta?

O femeie voluptuoasă cu păr blond îi atinse umărul. Nici măcar nu-şi dădu seama că cineva era lângă el. Se concentrase atât de mult pe femeia cu pelerină şi glugă, că ar fi putut deveni victima unui hoţ de buzunare.

— Scuză-mă, mormăi el înainte să plece mai departe.

Unde naibii dispăruse femeia cu pelerină? Grace ar fi fost în stare să vină în Cremorne şi să studieze comportamentul domnilor, să vadă cât de potriviţi ar fi pentru ea. Ah, iat-o! Acolo era. Porni ca din puşcă şi ocoli un domn, apoi pe altul. Trecu pe lângă o doamnă corpolentă, apoi o depăşi pe una mai slabă. Femeia pe care o urmărea se îndrepta spre un pâlc de copaci. Ştia că avea s-o piardă odată ce avea să ajungă în întuneric.

Lovingdon grăbi pasul. Se apropia din ce în ce mai mult. Întinse mâna spre ea. O prinse de umăr şi o întoarse spre el…

Nu era Grace. Ochii ei aveau altă culoare, iar nasul, altă formă. Femeia aceasta avea bărbia pătrăţoasă şi pometii nu erau la fel de înalţi că ai lui Grace. Părul ei… părul ei nu avea nuanţa potrivită.

Era o nuanţă de roşu violent. Nu tenta un bărbat să-şi treacă degetele prin el.

Lovingdon se uită în ochii ei conturaţi cu negru.

Privirea ei nu scânteia, nu exprima bucurie.

Scutură din cap.

— Scuzele mele. V-am confundat cu altcineva.

Se dădu înapoi un pas, apoi încă unul. De ce naiba se gândise la Grace, când el se afla aici? Ea n-avea să se plimbe niciodată prin partea asta a Londrei, la ora asta din noapte. Îşi petrecuse toată seara numai cu gândul la ea, mai întâi în discuţia cu Fitz şi acum cu femeia asta.

Se întoarse şi se duse să-l caute pe Avendale. Poate că în noaptea asta avea să evite brunetele. Să aleagă pe cineva care să-i ia gândul de la Grace, pentru că ea nu avea ce să caute în mintea lui.

Îl observă pe Avendale împleticindu-se spre el, cu o blondă la un braţ şi o brunetă frumoasă la celălalt. Îi şoptea ceva. Femeia se desprinse de el şi porni cu mers legănat spre Lovingdon. Când ajunse lângă el, îi mângâie pieptul, umărul şi apoi îi cuprinse ceafa.

— Excelenţa Sa mi-a spus că-mi poţi da jos corsetul cu o singură mână şi cu cealaltă legată la spate.

Lovingdon afişă un zâmbet larg.

— O pot face cu ambele mâini legate la spate.

— Ah, acum glumiţi cu mine.

El se aplecă spre ea.

— Sunt cunoscut că am o limbă foarte ascuţită.

Ea râse zgomotos.

— Aş dori să văd asta.

— Plăcerea va fi de partea mea.

Aşadar, pentru noaptea asta avea să aleagă o brunetă.

*

— Trebuia să discut cu tine înainte de balul din noaptea asta, spuse Lady Sybil, în timp ce o ţine pe Grace de braţ şi se plimbau prin grădinile conacului Mabry.

Trecuseră două zile de la petrecerea din grădina Westeliffe şi Grace nu-şi mai văzuse prietena de atunci,

deşi trebuia să admită că Sybil părea mult mai liniştită acum decât atunci – dar, desigur, nu era acompaniată de soţul ei, lucru care putea explica starea ei de calm.

— Lord Fitzsimmons s-a comportat iarăşi neplăcut?

— Nu. Tocmai asta e! A fost foarte atent.

— Păi, atunci mă bucur că Lovingdon a vorbit cu el la Westcliffe.

Din după-amiaza aceea, nu-l mai văzuse şi nu mai primise nicio veste de la el. Hotărâse să renunţe la ajutorul lui. Era atât de evident faptul că el nu voia să se mai implice în înalta societate.

— Aş spune că a făcut ceva mai mult decât să vorbească atunci, la petrecere.

Sybil se îndepărtă, ajunse printre tufele de trandafiri şi le atinse petalele fragile.

Ceva era în neregulă. Temătoare, Grace o ajunse din urmă pe prietena ei.

— Syb, orice ar fi… mie îmi poţi spune.

— Da, ştiu, doar că este îngrozitor de greu. Ştiu că nu vei spune nimănui, dar… Se uită la Grace. Fitz mi-a pierdut zestrea.

— Dar cum poate cineva să piardă o zestre… Stai o clipă, vrei să spui că a cheltuit-o pe toată?

— Mai degrabă, eu am cheltuit-o. O mare parte din ea, cel puţin. Şi apoi el a făcut nişte investiţii neinspirate… Aruncă o ocheadă în jur, apoi continuă: Suntem săraci. Cel puţin acum. Slavă Domnului că am cumpărat deja toate ţinutele care-mi trebuie în sezonul ăsta, pentru că Lovingdon ne-a impus nişte reguli îngrozitoare de cheltuit.

Grace se uită uimită la ea.

— Lovingdon v-a impus nişte reguli? Dar el ce legătură are cu toate astea?

— Sinceră să fiu, nici eu nu prea înţeleg, dar se pare că a făcut un fel de parteneriat cu Fitz, care e convins că-şi va recupera averea pierdută şi că va face şi profit. Din cauza asta se enerva atât de uşor. A fost foarte tensionat, chinuindu-se să plătească datoriile, iar eu nu îl ajutam

deloc.

— Asta nu-i poate scuza comportamentul faţă de tine. Eu n-aş fi acceptat aşa ceva, şi n-ar trebui s-o faci nici tu.

Sybil scutură din cap.

— Eu simţeam că era ceva în neregulă, dar el nu voia să discute cu mine. Presupun că din cauza mândriei. O strânse pe Grace de braţ. Dar am vrut să ştii că totul va fi bine. O să vezi diseară la bal. Este iarăşi bărbatul de care m-am îndrăgostit.

Grace o îmbrăţişă, deşi nu se molipsise de optimismul prietenei sale, dar sperând că aceasta avea dreptate.

— Sunt fericită pentru tine, Syb.

După ce se îndepărtă, Sybil îi zâmbi.

— Acum nu mai trebuie decât să găsim un domn care să te iubească, astfel încât să fii şi tu la fel de fericită ca mine. Ar fi minunat să primeşti o cerere în căsătorie la balul de vară.

De când îşi putea aminti Grace, familia ei dădea un bal anual pe proprietatea strămoşească, pentru a sărbători solstiţiul de vară. Invitaţii erau găzduiţi pentru câteva zile, departe de oraş. Când era mică, se strecurase de multe ori afară din pat şi se ascunsese în vreun colţ întunecat de pe terasă, pentru a urmări distracţia. Pe vremea aia nu se gândea că avea să participe şi ea la un astfel de bal. Tânjise de fiecare dată să danseze cu Lovingdon, dar nu avusese ocazia s-o facă.

Dar soarta părea să nu ţină cont de dorinţele inimii ei simţitoare. Când era el tânăr, fusese mult prea micuţă ca să participe la baluri şi petreceri. Şi când ajunsese, în cele din urmă, la vârsta potrivită la care putea ieşi în societate, Lovingdon rămăsese văduv şi se retrăsese din ochii lumii. Bazându-se pe ultimele lor întâlniri, se îndoia că avea să vină pe domeniul familiei sale pentru sărbătoarea solstiţiului.

— Se pare că te pregăteşti să faci o alegere, spuse Sybil.

Grace scutură din cap.

— E o hotărâre care îmi va afecta restul vieţii. Nu vreau să mă pripesc.

— Dar n-ar trebui să fii nici foarte precaută. N-ai vrea să pierzi şansa de-a rămâne cu bărbatul perfect.

— Te asigur că nu caut perfecţiunea. Mai degrabă, vreau pe cineva care să aprecieze farmecul imperfecţiunii.

*

Era ceva indiscutabil păcătos în felul în care Lovingdon stătea pe pat. Părul îi cădea într-o parte, eliberându-i jumătate din faţă. Maxilarul îi era întunecat, chipul aspru, chiar şi în somn. Mâna cu care ţinea perna tresări, dar cea care se odihnea lângă coapsa lui rămase nemişcată. La fel ca restul trupului. Aşternutul i se adunase în jurul taliei. Avea un piept superb. Deşi Grace îl mai văzuse şi cu altă ocazie, atunci atenţia îi fusese distrasă de alte zone ale trupului său şi nu-l privise îndeaproape. În centru avea o zonă cu păr care se prelungea în jos, se subţia peste abdomen şi dispărea sub cearşafuri.

Ştia că ar fi trebuit să plece, dar nu se putea hotărî s-o facă. Mai mult ca sigur, avea să se trezească în scurt timp. Şi, fără îndoială, avea să fie furios dacă o va găsi aici. Iar supărarea lui era justificată. Orice bărbat avea dreptul să nu fie trezit din somn, dar ea nu se strecurase în camera lui. Ciocănise la uşă de câteva ori şi de abia apoi intrase fără să se sinchisească să păşească încet, dar el nu se trezise.

Oftă zgomotos. Avea să aştepte în salon, îşi zise în sinea ei, pentru că era hotărâtă să discute cu el. Se întoarse pe călcâie şi porni spre uşă.

— Grace?

Îi rostise numele pe un ton răguşit, aspru. Nu voia să-şi imagineze că ăsta era glasul cu care îşi saluta dimineaţa amantele. Se uită peste umăr la el şi văzu că are ochii strâns închişi, fruntea încruntată şi degetele apăsate pe tâmple.

— Credeam că poate...

El ridică o mână.

— Uşurel. Nu trebuie să vorbeşti atât de tare.

Dacă ar fi fost unul din fraţii ei, i-ar fi strigat că nu vorbise deloc tare. Dar el îi făcuse o favoare, aşa că îşi coborî tonul.

— Ţi-am pregătit ceva, rosti ea în şoaptă şi se întoarse înapoi lângă patul lui. E o băutură pe care Drake şi-o prepară atunci când are nevoie. Are un gust oribil, dar te vei simţi mai bine după ce o s-o bei.

Lovi aerul cu mâna, de parcă ar fi încercat să o împingă afară din cameră.

— Pleacă.

— Nu te pot lăsa să suferi în halul ăsta.

— Sufăr aşa în fiecare zi. Lasă-mă în pace.

Tocmai asta era problema. Sufletul lui nu cunoştea pacea şi ea ştia foarte bine lucrul acesta. Ridică paharul de pe noptieră, acolo unde îl lăsase mai devreme.

— Fă-mi pe plac, Lovingdon. După aia o să plec.

El se sprijini într-un cot mormăind şi luă paharul.

— Dă-l pe gât dintr-o singură înghiţitură.

— Ştiu ce trebuie să fac, bombăni el.

Grace urmări fascinată cum i se mişcau muşchii gâtului în timp ce bea licoarea. De ce trebuia să se simtă atât de atrasă de orice detaliu al aspectului său fizic? El întruchipa perfecţiunea, pe când ea avea nevoie de un bărbat mai degrabă imperfect. Ar fi fost mai simplu dacă ar fi fost acceptată complet de un bărbat deloc perfect. Se întrebă dacă el avea idee cât de norocos era să aibă un trup atât de frumos sculptat de la natură.

Îi luă paharul gol şi îl aşeză pe noptieră.

— Stai întins aici pentru o clipă. Vei fi pe picioare cât ai zice peşte.

El se lăsă înapoi pe perne, ridică aşternutul până mai sus de brâu şi-şi îndoi piciorul de la genunchi pentru a-şi ascunde o umflătură pe care ea o observase mai devreme, dar se luptase din răsputeri să nu o privească insistent.

— Ce-i cu ţine de tot intri în dormitoarele domnilor la orice oră din zi şi din noapte? o întrebă el, mijindu-şi ochii.

— Tu nu eşti un domn. Eşti un depravat.

— Un motiv în plus pentru care n-ar trebui să fii aici.

— Nu vei profita de situaţie.

— Poate c-ar trebui, numai ca să-ţi dau o lecţie.

— N-o s-o faci. Grace îşi împreună palmele ca să nu cumva să se întindă spre el şi să-i aşeze şuviţele care îi cădeau pe frunte. Am aflat ce ai făcut pentru Sybil.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti. Şi trebuie să pleci. Iar în drum spune-i valetului să-mi trimită micul dejun.

— Micul dejun? E ora două şi jumătate după-amiază.

— E prima mea masă pe ziua de azi. Spune-i cum vrei. Dar pleacă.

— Trebuie să vorbesc cu tine.

— Nu sunt prezentabil, se răsti el.

— Judecând după faptul că ai ridicat vocea, văd că ţi-a trecut durerea de cap.

El îşi frecă fruntea.

— Aşa se pare şi, pentru că am cerut micul dejun, se pare că nu am probleme nici cu stomacul. Îţi mulţumesc pentru licoarea de vrăjitoare. Acum pleacă!

— E licoare de vrăjitor, pentru că e reţeta lui Drake. Se întoarse spre uşă. O să aranjez să primeşti micul dejun, dar fă-te prezentabil, pentru că am de gând să discut cu tine.

— Grace…

Ea se întoarse şi, când îl văzu sprijinindu-se într-un cot, cu braţul rezemat de genunchiul ridicat şi cu aşternutul adunat în jurul taliei, rămase aproape fără suflare. Nu se gândise niciodată că şi ea şi-ar vedea soţul în aceeaşi poziţie, că el va avea o atitudine la fel de nonşalantă în privinţa trupului său şi că va aştepta o reacţie asemănătoare din partea ei.

— Te rog, Lovingdon, n-o să dureze mult.

El oftă adânc.

— Ne vedem în sufragerie.

— Nu-i nevoie. Canapelele de aici sunt destul de potrivite. Şi tu nu trebuie să te aranjezi complet. Doar cât să ne simţim confortabil.

Înainte ca el să-i poată răspunde, ea părăsi dormitorul în căutarea valetului. Mai întâi se întâlni cu un lacheu şi-i dădu acestuia ordinul. Valetul ştia că ea se află în reşedinţa lui Lovingdon, o ajutase să ajungă în bucătărie ca să prepare licoarea împotriva mahmurelii, dar nu fusese de acord cu hotărârea ei de-a i-o duce personal. Aşa că acum nu voia să-i vadă privirea încordată sau să se încrunte în direcţia ei. Avea o sarcină de îndeplinit. Lacheul putea la fel de bine să-i ducă mâncarea.

Apoi se întoarse în dormitor şi bătu la uşă.

— Intră!

Grace deschise uşa şi-l văzu stând în picioare, cu umerii aplecaţi, ţinându-se de marginile vasului de spălat. Purta pantaloni şi o cămaşă din pânză albă. Nu avea nimic în picioare. Oare de ce părea mai atrăgător în ţinuta de acum decât atunci când îl văzuse în pat, acoperit numai cu un cearşaf? Se apropie cu precauţie.

— Lovingdon?

El o privi cu ochi injectaţi. Faţa îi era acoperită de picături de apă şi părul ud.

— Nu cred că aş fi reuşit să ajung până în sufragerie.

— Se pare că te-ai distrat de minune ieri-noapte.

El scutură din cap.

— Nu-mi amintesc nici jumătate din ce s-a întâmplat.

— Nu înţeleg ce e atât de plăcut la asta.

— Nu, probabil că n-ai cum să înţelegi.

Îşi mai aruncă apă pe faţă, apoi se întinse după un prosop şi frecă bine zonele în care i se vedea începutul de barbă.

Grace se întrebă cum ar fi să-l bărbierească ea, să treacă lama briciului peste trăsăturile lui bine definite, peste maxilarul puternic. Poate că îl va bărbieri pe soţul ei. Nu se mai gândise la lucrul acesta până acum. După ce aruncă prosopul deoparte, Lovingdon îşi pieptănă părul ud

pe spate şi se duse spre canapea cu mişcări relaxate, lejere. Ea avu straniul sentiment că se află în bârlogul lui. Poate ar fi trebuit să accepte propunerea lui şi să poarte discuţia asta în sufragerie.

Se auzi o bătaie în uşă şi Grace o deschise. În timp ce servitoarea puse tava cu mâncare pe măsuţa joasă din faţa canapelei, Grace se duse la ferestre şi trase draperiile. Reşedinţa avea grădini foarte frumoase, dar bănuia că el nu le aprecia la adevărata lor valoare.

După ce plecă servitoarea, ea se aşeză pe un scaun, lângă canapea, şi începu să toarne ceaiul.

— Nu trebuie să mă serveşti, spuse el, şi luă o bucată de şuncă pe care începu s-o mănânce ca un sălbatic, de parcă în dormitorul lui nu era loc de formalităţi, ci unul unde domnea propriul lui set de reguli.

— Nu fi atât de ţâfnos, comentă ea.

— E casa mea, dormitorul meu. Mă port cum am chef. Dacă nu-ţi place, poţi să pleci.

— N-am de gând să plec, iar dispoziţia ta groaznică nu mă va face să fug.

El o studie, mestecând încet.

— De unde ştiai de magia pe care o face licoarea lui Drake? o întrebă el în cele din urmă.

Ea îi aşeză ceaşca în faţă, zâmbind.

— Pentru că mi-a preparat-o şi mie o dată.

El ridică dintr-o sprânceană.

— Lady Grace Mabry în stare de ebrietate? Aş fi vrut să văd asta.

Ea chicoti încet.

— Nu, nu cred că ţi-ar fi plăcut.

Se întâmplase după ce o consultase doctorul Graves. Nu fusese deloc încântată de diagnostic şi nici de tratamentul pe care i-l recomandase.

Aşa că în seara aceea băuse ceva mai mult decât ar fi fost înţelept.

El împinse un platou cu fructe, brânză şi pâine prăjită în direcţia ei.

— Mănâncă.

Grace luă o căpşună.

— Eşti aşa de bine dispus de fiecare dată când te trezeşti?

— Dimineaţa mea a fost ruinată.

— Repet, e amiază, zise ea şi-şi termină căpşuna. Sincer, Lovingdon, apreciez ceea ce ai făcut pentru Sybil. A venit să mă vadă în dimineaţa asta, mi-a explicat situaţia cu Fitzsimmons şi faptul că le-ai oferit ajutorul tău.

El ridică din umeri.

— Aveam nevoie de un partener nou de investiţii.

— Da, dar din câte am înţeles, tu eşti cel care oferă banii.

— Doar până se pune înapoi pe picioare.

Grace se foi în scaun.

— Mi-a spus că se comportă normal, că a redevenit el însuşi, că o tratează ca atunci când s-au căsătorit. Crezi că lucrurile vor rămâne aşa?

Lovingdon îi întâlni privirea şi i-o susţinu, iar ea văzu cât de hotărât era.

— Nu e un om rău, Grace. Nu vreau să-i scuz comportamentul. A fost oribil. Dar când un bărbat simte că nu mai deţine controlul, uneori îşi poate pierde minţile.

Îi venea să-l întrebe dacă asta se întâmplase şi cu el. Viaţa pe care o ducea acum era atât de diferită de cea de dinainte! Şi el era foarte schimbat.

— Îl cunosc pe Fitz de când eram pe băncile şcolii, adăugă el. Nu-i stă deloc în fire să se comporte aşa cum a făcut-o atunci, în grădină. Îl voi ajuta să-şi recapete stabilitatea financiară şi-l voi învăţa cum să-şi controleze averea. Şi totul va fi bine pentru Lady Sybil.

— Aş fi zis că trebuia să ştie deja cum să-şi păstreze averea.

— Din nefericire, Grace, atunci când vistieria a fost goală de ceva timp şi se umple brusc, omul poate uita să fie cumpătat. Şi dacă n-a avut bani de mult timp, e posibil să nu fi învăţat niciodată.

— Ăsta e alt motiv pentru care prefer un bărbat care să nu depindă de zestrea mea.

— Atunci ai nevoie de unul a cărui avere să nu fie legată de proprietăţi.

Acum se lăsase pe spate, într-o atitudine relaxată, ca o panteră mare şi leneşă de la grădina zoologică. Şi totuşi, ea îl simţea în alertă, de parcă ar putea acţiona la cea mai mică provocare – sau incitare, dacă în dormitor ar fi intrat femeia potrivită. Grace luă încă o gură de ceai, apoi puse ceaşca pe masă.

— Pot să te mai întreb ceva, Lovingdon?

El zâmbi în colţul gurii.

— Vorbeşti de parcă te-ar opri refuzul meu…

Oh, o cunoştea atât de bine, şi ei îi plăcea la nebunie când o tachina în felul acela. Cuvintele lui nu ascundeau niciodată vreo remarcă sarcastică, nici măcar atunci când trebuia să-i ţină piept.

— Noaptea în care am venit să-ţi cer ajutorul şi tu mi-ai deschis uşa… nu semănai cu David.

El clipi.

— David?

— David, sculptura lui Michelangelo.

— Ah! El încuviinţă brusc. Sper şi eu că nu! Părul meu nu e atât de ondulat.

Ea râse, deşi el îi îngreuna foarte mult situaţia.

— Nu mă refeream la buclele tale, ci la un detaliu aflat mai jos. Erai excitat?

El tuşi încurcat, şi ea nu-şi dădu seama dacă se înecase ori râdea. O opri, ridicând mâna.

— Nu discut asta cu tine.

— Nu ştiu pe cine să întreb despre chestiunile astea. Nu pe mama, asta e sigur. Presupun c-aş putea s-o întreb pe Minerva.

— Sora mea n-are de unde să ştie răspunsurile, zise el pe un ton abrupt. Sau ar fi bine pentru ea să nu le ştie.

— Prin urmare, depind de tine.

El se încruntă, şi ea se temu că avea să-i poruncească

să plece. În schimb, o studie frecându-şi bărbia. Grace se bucură că nu apucase să se bărbierească în timp ce ea îi comandase micul dejun, îi plăcea aspectul lui întunecat şi periculos de acum, când nu era îmbrăcat şi aranjat cum se cuvenea pentru o apariţie în public. Avea cămaşa descheiată la trei nasturi, lăsând să i se vadă pieptul şi nu se sinchisise să-şi închidă manşetele. Da, aici nu existau formalităţi.

— Aveam o femeie în pat, Grace, spuse el în cele din urmă. Sigur că eram excitat.

— Anatomia – arătă cu degetul spre poala lui, apoi se scărpină pe gât – unui bărbat este de-a dreptul fascinantă. Şi poţi controla aspectul ăsta?

— Anatomia… fascinantă?

Ea simţi că-i iau foc obrajii.

— Păi, e interesantă, dar ştii la ce mă refer. Poţi controla?

El îşi roti umerii ca şi cum, dintr-odată, s-ar fi simţit încordat. Probabil că nu putea continua cu întrebările de genul acesta, dar voia nişte răspunsuri.

Lovingdon îşi drese glasul:

— Uneori da, alteori nu. Unde vrei să ajungi cu toate astea? Pentru numele lui Dumnezeu, mama ta nu ţi-a vorbit despre asta?

Ea scutură din cap.

— Din câte am înţeles eu, e un subiect care se discută numai în dimineaţa nunţii.

— Întreab-o pe Lady Sybil.

— Am întrebat-o, dar nu mi-a dat explicaţii clare. Tocmai de-aia îmi fac griji. Dacă un bărbat nu e excitat, atunci nu poate face dragoste şi nu poate avea copii, nu-i aşa?

El îşi schimbă poziţia, de parcă se simţea din ce în ce mai incomod.

— Ai prins ideea, da.

— Iubirea e suficientă pentru a excita un bărbat?

Lovingdon se foi iarăşi, de data asta aplecându-se în

faţă, rezemându-şi coatele pe genunchi şi apropiindu-se de ea.

— Trandafiraş, eşti îngrijorată că vreun bărbat nu te-ar găsi atrăgătoare? Te asigur că eşti în pericol să ai mai mulţi copii decât poţi număra.

— Spui asta pentru că eşti prietenul meu. Eu sunt slabă. Nu există picturi cu femei slabe.

— Ce legătură are asta?

— Arta oglindeşte idealurile de frumuseţe. Femeile fără forme, care nu sunt voluptuoase, nu apar în operele de artă.

— Ba sigur că da.

— Numeşte un artist care pictează femei slabe.

El îşi ridică ochii spre tavan.

— Nimfele, spuse ea, de parcă el ar fi orbit brusc. Sunt nimfe voluptuoase care aleargă prin grădină.

Lovingdon se uită încruntat spre şemineu, apoi la fereastră. După care pocni din degete şi o privi cu satisfacţie.

— Monet!

— Dar femeile alea sunt îmbrăcate.

El rămase cu gura căscată.

— Poftim?

— Toate picturile şi statuile nud pe care le-am văzut reprezintă femei voluptuoase, lucru care mă face să cred că bărbaţii preferă astfel de femei. Dacă nu sunt suficient de atrăgătoare?

Ar fi murit acolo, pe loc, dacă el ar fi râs de ea. Era sigură că altcineva ar fi râs, dar din ziua în care o descoperise în grajduri plângând părea că îi înţelege temerile, deşi nu ştia cum de se amplificaseră în ultimul timp. Se trase mai aproape de ea.

— Grace, crede-mă că nu ai de ce să-ţi faci probleme în privinţa asta. Eşti foarte frumoasă…

— Nu am nevoie de complimente, Lovingdon. Şi-aşa sunt dezamăgită de mine însămi pentru că am nevoie de garanţii, dar iată-mă aici! Pot sta în dormitorul unui bărbat

fără să-l excit câtuşi de puţin!

Judecând după felul leneş în care îşi plimbă privirea asupra ei, Grace se temu că poate depăşise măsura cu acel ultim comentariu.

— Încerci să mă seduci? o întrebă el pe un ton mieros.

— Nu, dar tu eşti printre puţinii bărbaţi cu care pot vorbi astfel. Cred că, dacă aş înţelege mai bine bărbaţii, aş avea mai mult noroc în a-mi găsi unul potrivit.

— Bărbaţii sunt excitaţi de mai multe lucruri, Grace. Pentru un bărbat care te iubeşte, numai gândul că va fi cu tine e suficient.

— Aşa crezi?

— Desigur.

Ea oftă. Nu-l credea. O văzuse cu coada ochiului pe curtezana din patul lui. Bănuia că era genul de femeie care seducea un bărbat chiar şi numai cu degetele de la picioare.

— Voi încerca să fiu la fel de optimistă ca tine.

— Aşa ar trebui.

— Presupun că nu vii la balul din noaptea asta.

El scutură încet din cap.

— Am de gând să fac o baie lungă şi fierbinte.

Grace îşi închipui imediat picioarele lui lungi şi musculoase. N-ar fi trebuit să aibă astfel de gânduri în ceea ce-l privea. Nu reuşea decât să-şi facă rău singură.

— Şi cum îţi vei petrece seara? întrebă ea.

— O să mă întâlnesc cu Avendale şi ne vom distra vizitând Cremorne Gardens. Miji ochii. Tu nu te duci acolo, nu-i aşa?

— De obicei, nu.

— Dar nu şi după focul de artificii.

Ea zâmbi maliţios şi-şi închise ochii pe jumătate.

— Probabil că nu.

Dacă până atunci ducele stătea relaxat pe canapea, acum se îndreptă brusc de spate şi o privi atent.

— Ai fost în Cremorne după miezul nopţii?

Ea ridică uşor dintr-un umăr.

— O singură dată.

— Ai idee cât de periculos este pentru o femeie să fie singură…

— N-am spus că am fost singură.

Deschise gura şocat, dar îşi reveni destul de repede şi o privi supărat.

— Cine te însoţea?

— Nu-ţi pot spune. N-ai fi de acord.

El se lăsă pe spătarul canapelei, dar nu mai era la fel de relaxat ca mai devreme.

— Ei bine, oricine ar fi fost, să ştii că nu trebuie să te măriţi cu el, pentru că e clar că îl ai la degetul mic.

— N-am spus că ar fi fost vorba despre un gentleman. Se ridică, şi el la fel. Trebuie să plec să mă pregătesc pentru bal. Am trecut pe aici doar ca să-ţi mulţumesc pentru că ai ajutat-o pe Sybil.

Înseamnă foarte mult pentru mine. Să te distrezi în aventura din seara asta!

Spera numai că şi ea avea să aibă parte de distracţie.

*

Lovingdon se mulţumi cu o baie rece, nu una fierbinte, pentru că oricum era destul de înfierbântat. În dormitor îi intraseră femei îmbrăcate mult mai sumar decât Grace, dar nu mai simţise niciodată o dorinţă atât de arzătoare. Era sigur că nu intenţionase să-l seducă prin gestul ei, dar când luase căpşuna aceea şi o studiase de parcă ar fi fost cel mai interesant obiect din încăpere şi apoi o cuprinse între buze…

Trupul lui reacţionase de parcă i-ar fi cuprins mădularul între buze, nu un fruct. Şi apoi, când începuse să vorbească despre femeile goale din tablouri, şi-o închipuise întinsă pe un pat, cu cearşafuri aşezate seducător în jurul trupului, dezvăluind suficient cât să facă sângele să fiarbă în venele unui bărbat.

Îşi lăsă capul pe marginea căzii de cupru şi se holbă la

nimfele care ţopăiau pe tavanul pictat. Sigur, nu erau foarte rubensiene. Când îşi dădu seama că îşi plimba ochii în căutarea uneia cu trup înalt şi zvelt, cu picioare lungi şi şolduri înguste, blestemă violent, închise ochii şi se scufundă în apa rece.

Blestemată să fie! Fata n-avea niciun pic de minte. Să-şi petreacă după-amiaza în dormitorul unui depravat, să lingă sucul de căpşună care i se scurgea pe la colţul gurii, să-şi atingă cu vârful limbii aluniţa aia blestemată, să vorbească despre goliciune, să invoce imagini cu ea tolănită, dezgolită…

Îşi scoase capul la suprafaţa apei şi se ridică în picioare. Trebuia să-şi alunge gândurile astea din minte şi să nu le mai permită să iasă niciodată la suprafaţă. Trebuia s-o forţeze să nu mai intre în dormitorul lui. Trebuia s-o facă să-l lase în pace.

Ieşi din cadă şi luă prosopul.

— Bailey!

Valetul intră grăbit în sala de baie.

— Da, Excelenţă.

— Am nevoie de o ţinută de seară pentru noaptea asta.

Bailey făcu o grimasă, de parcă i-ar fi spus că avea să umble gol de acum înainte.

— O ţinută de seară, domnule?

Lovingdon îşi dădu seama că nu ar fi trebuit să fie uimit de reacţia valetului.

Nu mai purtase o ţinută de seară de mai mult de doi ani.

— Da, Bailey, sunt sigur că am ceva pe acolo, printre cuiburile de molii.

— Mă tem, Excelenţă, că e posibil să fie cam demodate.

— Nu ţin să fiu numit bărbatul cel mai la modă din Londra. Găseşte-mi ceva. Şi apoi cheamă trăsura în faţă.

— Da, Excelenţă. Sărbătoriţi ceva în seara asta?

Era încercarea prost camuflată a lui Bailey de-a afla

motivul din spatele cerinţei pe care trebuia s-o ducă la îndeplinire.

— Nu, Bailey. Sunt hotărât să scap de o femeie din viaţa mea. „Înainte să fac ceva ce am regreta amândoi”, adăugă el în gând.

Capitolul 7

Lovingdon voia să se piardă într-o femeie, să se înece în băutură şi să-i demonstreze Doamnei Şansă că, indiferent cât de proaste ar fi fost cărţile lui, el tot n-avea nevoie de ea. Se putea descurca foarte bine şi de unul singur.

Aşa că, în afară de faptul că o blestema pe Grace, ce naiba căuta acolo? Se aşteptase ca primul bal la care avea să participe după moartea lui Juliette să fie precum şocul unei lovituri în vintre. Nu putea nega că atunci când intrase în sala de bal se uitase în jur, din obişnuinţă, căutând-o din priviri.

Ochii i se opriră pe o claie de păr roşcat coafată şi decorată cu piepteni cu perle şi un zâmbet care ameninţa să îi taie respiraţia – chiar dacă nu-i era adresat lui. Cu cine naiba dansa? Nu-l recunoscu imediat pe tânăr, dar în mod evident era mai apropiat de vârstă cu Grace, decât era el. Va trebui să întrebe, îşi spuse, apoi ajunse la concluzia că ar fi fost inutil să se intereseze. Grace avea nevoie de un bărbat cu situaţie şi ceva mai matur. Faptul că el se îndrăgostise la nouăsprezece ani nu avea relevanţă. În plus, nu-i plăcea cum arăta flăcăul acesta, o privea cu ochi mult prea dulci.

Reuşi să se strecoare prin uşile deschise care duceau pe terasă şi să ajungă în grădinile din spate. Spre imensa lui satisfacţie, reuşi să urmărească festivităţile fără să fie deranjat de nimeni.

La primul bal la care participase nu se întâmplase la

fel. Acolo, din clipa în care intrase pe uşă, fusese asaltat de toate mamele care aveau fete de măritat. Dar pe vremea aceea era un cu totul alt bărbat. Şi acum, deşi încă deţinea un titlu respectabil şi un venit anual generos, comportamentul lui din ultimul timp nu-l făcea un pretendent după care să suspine fetele. Poate că era un burlac eligibil, dar nu era bun de soţ.

*

De când îl zărise pe Lovingdon, Grace mai dansase de trei ori. Valsa cu Lord Edmund Manning, fiu nemoştenitor care încerca să-şi îmbunătăţească poziţia socială prin căsătorie. Ea nu-l considera un pretendent serios, dar judecând după privirea încruntată a lui Lovingdon, nu se putu abţine să nu zâmbească şi mai larg. Stătea la pândă în întuneric de parcă ar fi fost un ticălos de cea mai joasă speţă. Nu putea nega valul de plăcere care o străbătuse atunci când îl văzuse pe jumătate ascuns după frunzele palmierilor. Cum nu era genul de bărbat timid, înţelese că gestul lui fusese necesar pentru a le evita pe mamele disperate care ar fi putut profita de prezenţa lui acolo.

Aproape că-i simţea privirea urmărind-o.

Când se termină şi acest vals, ultimul ei partener o conduse de pe ringul de dans.

— Îţi mulţumesc, Lord Ekroth, spuse Grace odată ce ajunse în salonul unde o aştepta servitoarea ei.

— Sper că la viitorul bal vei fi amabilă să păstrezi două dansuri pentru mine. Îi ridică mâna la buze şi o privi în ochi. Şi că te voi putea vizita mâine.

— Nu-ţi pot promite două dansuri. Cu toate astea, aş fi încântată să primesc vizita dumitale.

— Pe mâine, atunci.

Se îndepărtă şi urcă scara, fără îndoială pentru a se alătura celorlalţi gentlemani în sala de jocuri. Îşi făcuse ştiute foarte clar intenţiile şi că ea era singura cu care avea să danseze. Era înalt, oacheş, cu păr negru. Mama lui era

originară din Italia şi avusese drept zestre o mică avere. Cu toate astea, dacă era să dea crezare zvonurilor, se părea că tatăl lui nu fusese foarte cumpătat cu banii.

— Sper că nu îl iei în considerare.

Grace îşi întoarse privirea în direcţia glasului şi zâmbi. Era Lovingdon.

— Pe Lord Ekroth?

El încuviinţă.

— Nu te place foarte mult.

Ea scoase un oftat, nevenindu-i să creadă.

— Îndrăznesc să spun că te cam grăbeşti cu judecata. Ştiu din surse de încredere că, din contră, mă place foarte mult.

— Atunci, dacă ai surse atât de bune, înseamnă că nu mai ai nevoie de observaţiile mele, spuse şi se întoarse să plece. Grace îl prinse de braţ.

— Aşteaptă! Eu… Ce putea să spună, ca să-l facă să rămână? Mă interesează părerea ta.

El îi zâmbi cu maliţiozitate.

— Aşa cum şi trebuie.

Îi venea să-şi dea ochii peste cap auzind replica plină de aroganţă a lui Lovingdon.

— Nu mă aşteptam să-ţi faci apariţia, spuse ea în schimb.

— Am hotărât că nu pot evita balurile pentru tot restul vieţii mele.

— De fapt, cred că ai putea. Dar mă bucur că tu consideri altfel. Ţi-a fost greu?

— Nu pe cât de greu aş fi crezut. M-am concentrat mai degrabă pe cei care sunt prezenţi astăzi aici, decât pe cei care nu sunt. Cine era copilul ăla cu care ai dansat mai devreme? Îndrăznesc să spun că încă nu-i suficient de bărbat ca să se bărbierească.

Ea îl lovi uşor şi discret cu pumnul în braţ.

— Lord Edmund Manning. E un fiu nemoştenitor într-atât de sincer, încât să-mi spună că e decis să câştige, prin căsătorie, o poziţie mai bună pe scara socială.

— Sper că i-ai zis că nu o va obţine însurându-se cu tine.

— Nu am fost atât de directă, dar mă îndoiesc că-mi va trimite flori mâine-dimineaţă. Aşadar, pe ce anume îţi bazezi părerea despre Lord Ekroth?

— L-am văzut cum dansa cu tine.

— S-a comportat ca un gentleman desăvârşit.

— Întocmai.

Grace se încruntă.

— Vom discuta mai târziu comentariile misterioase pe care le faci. În curând va începe următorul dans şi am carneţelul plin.

Păcat, îşi zise în sinea ei, pentru că dorea ca unul dintre dansuri să-i fi fost rezervat lui.

— Dă-mi să văd, spuse el, şi întinse o mână înmănuşată.

— Ţi-am mai spus că nu e de ajuns să te uiţi la numele…

— I-am văzut pe câţiva dintre domnii care au dansat cu tine. Lovingdon pocni din degete. Dă-mi carnetul şi creionul, te rog.

Putea fi extrem de enervant, dar cu toate astea, ea preţuia tocmai înclinaţia lui de-a fi sincer şi direct. Îi înmână carnetul şi creionul cu un oftat şi privi îngrozită cum tăia pe rând fiecare nume. Apoi îi returnă carneţelul. Numele tuturor domnilor cu care dansase fuseseră tăiate cu o linie.

— Toţi?

— Toţi.

Ea râse sarcastic.

— Şi Lord Vexley? I-ai tăiat numele, deşi eu încă nu am dansat cu el.

Nu la balul ăsta, cel puţin, unde Lovingdon i-ar fi putut vedea.

Îl văzu cu coada ochiului cum se apropia pentru următorul dans. Sunetele muzicii începeau să se audă în sală.

— Mă enervează, comentă Lovingdon.

— Te enervează? Ei bine, pe mine nu mă enervează.

— Ar trebui, dacă ai un pic de minte în căpşorul ăla. Oricum, vei dansa cu mine.

Grace simţi că-i tresaltă inima în piept.

— Nu credeam că te interesează însurătoarea şi, bazându-mă pe reputaţia ta din ultima vreme, ai putea foarte bine să o ruinezi pe a mea. Parcă te aflai aici numai ca să observi.

El o privi sarcastic, de parcă l-ar fi enervat şi ea.

— Nu-i suficient să observ. Tu ai nevoie de o lecţie. Am de gând să-ţi arăt cum ar dansa cu tine un gentleman care te place.

— Dar i-am promis lui Lord Vexley…

— Rezolv eu.

O prinse de braţ şi aproape o împinse spre ringul de dans, trecând pe lângă Vexley.

— Scuze, bătrâne, dar am solicitat eu dansul acesta.

Fără ca măcar să se oprească şi înainte ca ea să protesteze şi mai mult, o duse în mijlocul perechilor. Şi, deşi Grace ştia că ar fi trebuit să se opună din răsputeri, că ar fi trebuit să îl părăsească în mijlocul ringului de dans, nu putea nega faptul că voia să danseze cu el, că îşi dorea ca momentul acesta să se întâmple. Poate că nu avea să mai aibă o altă şansă ca asta. Puse o mână pe umărul lui, în timp ce el o ţinea pe cealaltă într-a lui. Deşi mănuşa lui şi rochia ei ofereau o barieră între pielea lor, Grace tot putea simţi căldura pe care o emana palma lui.

— Asta a fost de-a dreptul nepoliticos, comentă ea.

— Din păcate, singurul mod în care ţi-ai da seama că-mi eşti datoare ar fi să te măriţi cu sărmanul prostănac.

— Nu mi se pare că e chiar atât de rău pe cât zici. Am mai dansat şi găsesc chiar plăcută conversaţia cu el.

— Vorbeşte în timp ce dansaţi?

— Sigur că da.

— Atunci nu te place.

— Pentru că vorbim?

— În timp ce dansaţi. Scopul dansului este să-i ofere

unui gentleman o scuză de-a se apropia de o femeie, şi dacă o place şi e interesat de ea, va profita de ocazia oferită de un dans. Domnii pe care i-am tăiat de pe listă se uitau prin sala de bal în timp ce dansau cu tine.

— Da, ca nu cumva să ne lovim de altă pereche.

— Eu nu mi-am luat ochii de la tine de când am început să valsăm şi, cu toate astea, nu ne-am ciocnit cu nimeni.

Oricât de mult ar fi vrut, nu putea să nu recunoască adevărul din cuvintele lui.

— Loving…

— Taci.

Grace aproape că începu să-l certe pentru că o dojenise astfel, dar următoarele lui cuvinte aproape că-i făcură inima să stea în loc.

— Fii atentă la ce se întâmplă.

Ea ştia foarte bine ce se întâmpla. Ştia încă de la începutul nopţii. Dansa.

Mai precis, valsau. Dar mâna care i-o ţinea pe a ei îşi intensifică strânsoarea şi privirea lui deveni sfredelitoare, pătrunzătoare. Deveni conştientă de apropierea lui, de parfumul lui de bergamotă. Picioarele lui se pierdeau între faldurile rochiei.

— Nu se cuvine să valsăm atât de aproape, şopti ea.

— Exact.

— O să iscăm bârfe.

— Dacă un bărbat te place, dacă te place cu adevărat, nu o să-i pese.

— Dacă mă iubeşte, va dori să-mi păstreze reputaţia intactă, să se asigure că acţiunile lui nu mă pun într-o lumină proastă.

— Dacă te iubeşte, nu se va uita în jur, în căutarea următoarei partenere de dans – sau nu va încerca să atragă privirile femeii cu care doreşte să aibă o întâlnire clandestină în grădină.

Grace făcu ochii mari.

— Lord Ekroth… o întâlnire în grădină? Cu cine?

— Vorbim prea mult.

Schimbarea fu subtilă, dar destul cât să se simtă. Degetele lui o atingeau mai apăsat pe talie, o strângea mai puternic de mână şi privirea lui deveni şi mai intensă. Picioarele lui ameninţau să se lipească de ale ei. Lumina candelabrului se reflecta în părul lui şaten. Nu zâmbea, dar cu toate astea buzele lui păreau moi, relaxate, de parcă ar fi aşteptat cuminţi să fie sărutate. Lovingdon o trase mai aproape şi ea uită că în jurul lor se mai aflau şi alţi oameni. Valsau într-o armonie naturală, care nu avea nevoie de niciun gând conştient, de niciun calcul. Nu exista nicio temere că ar putea s-o calce, se simţea în siguranţă cu el.

Dar chiar în timp ce gândea asta, ştia că era o minciună. El nu era interesat de însurătoare, de dragoste sau de ea, decât ca prieten. Lovingdon era un adevărat pericol pentru inima ei, deoarece inima nu era la fel de detaşată precum mintea.

Ultimele acorduri ale valsului păreau să zăbovească în aer. El se opri, dar nu o eliberă. Grace avu senzaţia stranie că o priveşte de parcă ar vedea-o pentru prima dată.

— Şi, în mod categoric, nu se va grăbi să te escorteze în afara ringului de dans, adăugă el.

Cuvintele astea o treziră la realitate.

— Poftim?

— Un bărbat care te place nu s-ar grăbi să te ducă altuia. Îi puse mâna pe braţ şi începu să o conducă în afara ringului.

Încet, foarte încet, de parcă nici nu i-ar fi trecut prin minte gândul s-o părăsească odată ajunşi acolo.

— Ekroth aproape sălta în graba lui de-a te duce la scaune, pentru a ajunge la următoarea lui întâlnire.

Grace îşi aminti că fusese destul de nerăbdător, acum că se gândea la momentul respectiv. Îi arătă un cuplu care stătea lângă uşile care duceau pe terasă.

— Lady Beatrix e sigură că Lord Winthrop o să-i ceară mâna la sfârşitul sezonului.

— N-o s-o facă.

— Cum poţi fi atât de sigur?

— Observă-l. Vezi cum privirea îi fuge mereu spre cele trei doamne care stau lângă palmierul din ghiveci? El o place pe Lady Marianne.

— Poate că îi place de una din celelalte două.

— Să îl observi în continuare, în restul serii. Cred că-mi vei da dreptate în cele din urmă.

Ajunseră în sfârşit în zona unde se afla camerista ei. Lord Canton aştepta nerăbdător, lovind din călcâie. Începea următorul dans, iar Lovingdon nu tăiase şi numele acestuia de pe carneţel.

— Milord, îl salută ea.

— Lady Grace, rosti acesta, salutând-o cu o mişcare a capului. Excelenţă, e ciudat să te întâlnesc aici. Nu credeam că mai participaţi la baluri de genul ăsta.

— Cum ar putea rata un gentleman onoarea de-a dansa cu Lady Grace?

Canton rămase drept, iar capul îi ajungea aproape la umărul lui Lovingdon.

— Ai venit aici special pentru ea?

— Tot ce fac e special pentru ea.

Dacă nu i-ar fi demonstrat deja, în trăsură, seara trecută, că vorbele lui erau menite să o înveţe o lecţie, că nu conţineau niciun pic de adevăr, Grace ar fi simţit fluturi în stomac la auzul acestor cuvinte. În schimb, rămase tăcută şi-şi trase mâna de pe braţul lui pentru a i-o întinde lui Canton.

— Cred că dansul acesta este al dumitale.

Oferindu-i braţul, se uită pentru ultima dată spre Lovingdon şi apoi o conduse pe Grace înapoi între perechile care se pregăteau de dans.

— Să ai grijă cu el, spuse Canton pe un glas aproape şoptit.

— Îl cunosc pe Lovingdon de când eram mică. Nu prea are cum să mă surprindă.

Deşi o surprinsese în seara asta, prin faptul că venise la bal.

*

Ce naiba fusese în capul lui când îi venise ideea să danseze cu ea?

Lovingdon stătea într-un colţ întunecat al terasei, holbându-se la grădină şi răsucind o monedă între degete. Încerca să se liniştească, să îşi recapete echilibrul interior. Jack îl învăţase cum să folosească o monedă pentru a-şi păstra agilitatea degetelor. Se îndoia că mai exista vreun gentleman în Londra care să poată scoate corsetul unei doamne la fel de repede ca el.

Dar când o privise pe Grace, nu-i trecuse prin minte să facă nimic în grabă cu ea. În schimb, îşi imaginase că avea s-o ia foarte încet, aproape dureros de încet, că avea s-o dezvelească precum un cadou şi că bucuria descoperirii avea să fie la fel de mare ca plăcerea de-a vedea ceea ce ascundea trupul ei.

— Eşti interesat de Lady Grace Mabry? întrebă Lord Vexley de undeva din spatele lui.

Nu se sinchisi să se întoarcă.

— Interesele mele nu te privesc.

— Merită pe cineva mai bun decât tine.

— Acelaşi lucru s-ar putea spune şi despre tine.

— Eu, cel puţin, i-aş fi fidel. Poţi afirma acelaşi lucru despre tine?

El nu mai avea relaţii de lungă durată. După un timp, toate femeile ajungeau să-l plictisească. După destul de puţin timp. Îi plăcea să experimenteze, dar nu să insiste.

— Deja am avertizat-o să stea departe de tine.

— După cum o cunosc eu pe Lady Grace, este o femeie care ştie ce vrea.

— Şi după cum te cunosc eu pe tine, ai nevoie disperată de bani, spuse Lovingdon şi de abia atunci se întoarse. Vexley era doar parţial vizibil, rămânând ascuns în întuneric. Ea merită ceva mai bun decât un bărbat care nu vede decât bani atunci când o priveşte.

Până în momentul acela, nu-şi dădu seama cât adevăr se ascundea în cuvintele lui. Grace chiar merita dragostea pe care o căuta cu atâta disperare. Venise aici, în noaptea asta, într-o încercare de-a scăpa de ea, dar acum se temea că o singură noapte nu era de ajuns.

— Poate că am cuferele goale, dar nu şi inima.

Lovingdon aproape renunţă la regulile de civilizaţie. Era sigur că Vexley avea să încerce s-o vrăjească pe Grace cu vorbe la fel de înflorite.

Înainte să-şi dea seama ce face, îl prinse pe Vexley de reverele hainei şi-l trase în faţă. Omul se holbă atât de tare, că i se văzu albul ochilor, în ciuda faptului că grădinile erau slab iluminate.

— Caută-ţi nevastă în altă parte. Grace nu-i pentru tine.

— Asta trebuie să hotărască doamna. Eu doar încercam să-mi dau seama dacă eşti interesat de ea. Îmi place să-mi cunosc adversarii.

— Te supraestimezi dacă îţi închipui că ai putea concura cu mine în orice domeniu, pentru orice.

— Ah, dar n-ai auzit, Excelenţă, că mândria moare înainte de căderea finală? Acum, dacă ai fi atât de amabil să-mi dai drumul…

Lovingdon îl împinse pe bărbat departe de el.

— Stai departe de ea!

Vexley se îndepărtă fără să mai spună o vorbă. De abia atunci Lovingdon realiză că îl durea mâna. Nu ştia când încetase să mai rotească moneda printre degete, dar judecând după cât de încleştat ţinea pumnul, îşi dădu seama că şi-ar fi zdrelit pielea dacă nu purta mănuşi. Îşi relaxă degetele foarte uşor.

Nu putea spune cu exactitate de ce anume îl enerva Vexley. Nu pusese niciodată prea multă bază pe zvonurile conform cărora Vexley lovise nişte fete, dar când se gândea că o putea atinge şi pe Grace…

Blestemăţie! Când se gândea că orice alt bărbat o putea atinge pe Grace, sângele începea să-i fiarbă în vene.

Nu voia s-o ajute să-şi găsească un soţ, dar cum ar fi putut trăi, ştiind că era nefericită alături de soţul ei?

*

Femeia pe care Lovingdon o ţinea în poală mai târziu în noaptea aia avea forme apetisante. Era genul de femeie voluptuoasă pentru care un bărbat îşi putea pierde minţile. Era îmbrăcată sumar, ca o nimfă care dansa prin grădinile pictate pe tavanul dormitorului său. Îi desfăcuse lavaliera de la gât, nasturii de la vestă şi de la cămaşă, iar acum îi săruta gâtul cu buzele ei fierbinţi, umezite de vin. Ar fi trebuit să-şi concentreze toată atenţia asupra ei, dar prin minte nu-i treceau decât imagini cu bărbaţi care dansau cu Grace.

De fapt, Grace se afla în centrul atenţiei sale: zâmbetul şi râsul ei, felul în care ochii ei străluciseră mai puternic decât orice candelabru.

Venise la Avendale cu vreo două ore în urmă, în speranţa că va reuşi să-şi alunge imaginea ei din minte. Avendale era cel mai destrăbălat om pe care îl cunoştea. Când nu se afla la Cremorne Gardens, locuinţa lui era plină de femei de toate felurile şi mărimile. Băutura curgea neîntrerupt, mâncare se găsea din plin, iar dormitoarele erau deschise pentru toată lumea. Omul îşi trăia viaţa la maximum, fără niciun regret. Iar Lovingdon îi urmase exemplul.

În acest moment ar fi trebuit să o îmbrăţişeze pe Afrodita. Se îndoia că acesta era numele ei adevărat.

Femeile îşi inventau nume în funcţie de ce voia fiecare bărbat să audă. Totul era o prefăcătorie, nu era nimic adevărat.

— Poate ar trebui să încerci cu Persefona, îi spuse Avendale scurt.

Afrodita se opri din giugiulit. Lovingdon îşi ridică privirea spre Avendale, care stătea în faţa lui cu o cupă de argint, fără îndoială umplută până la refuz.

— Arăţi de parcă te-ai chinui să rezolvi o formulă complicată de matematică, continuă Avendale. Sau poate o problemă de fizică.

Lovingdon bătu uşor coapsa femeii.

— Scumpo, mai adu-ne nişte vin.

Fără să spună un cuvânt, Afrodita se ridică din poala lui şi se duse să-i îndeplinească rugămintea. Femeile pe care le avusese în ultimul timp erau foarte nerăbdătoare să-i facă pe plac, iar asta ar fi trebuit să-l mulţumească. În schimb, el se trezi că se gândeşte tot la Grace, care era atât de inocentă, dar putea deveni atât de mondenă în clipa următoare. Nu se temea să-l certe, să-l provoace, să-i arate că o dezamăgise. Avea nevoie de un bărbat deosebit care să o iubească aşa cum merita, să îi accepte francheţea şi să nu încerce să-i stăvilească spiritul liber în încercarea de-a o controla.

Avendale se lăsă să cadă pe un scaun din apropiere şi-şi întinse picioarele.

— Am auzit că ai fost la un bal în noaptea asta.

— Cine ţi-a spus?

Avendale ridică din umeri.

— Aud tot felul de lucruri, de la tot felul de oameni. Ai de gând să te însori iarăşi?

— Nu. Dumnezeule, nu! O ajutam pe Grace. Ţi-am povestit despre ce e vorba.

— Rămăsesem cu impresia că aveai de gând să refuzi responsabilitatea asta.

— Nu e o responsabilitate. E... „Fir-ar!” Era o responsabilitate, şi încă una pe care nu o voia, dar pe care se simţea din ce în ce mai obligat să o accepte. Se uită în jur. Tu nu te plictiseşti niciodată de toate astea?

Avendale scutură din cap, lovind uşor cupa cu vin.

— Aş înnebuni dacă n-aş avea toate astea, ca să mă distragă.

— Desigur, ai muri de plictiseală.

— Cred că te refereai la altceva. Avendale îşi ridică băutura. Dar n-am băut suficient de mult ca să pot discuta

despre asta. Cred că o să caut compania unei femei. Nu eşti destul de amuzant în noaptea asta.

— Ce ştii despre Vexley?

— Din câte am auzit, n-are nicio leţcaie. Dar e chipeş, are un titlu nobiliar şi trei proprietăţi. Ce şi-ar putea dori mai mult o femeie cu zestre?

Îşi putea dori mult mai mult. Ba chiar merita mai mult.

Capitolul 8

— În dimineaţa asta am primit mai puţine flori, comentă Grace. Călărea iapa ei cafenie care înainta agale pe Rotten Row, la pas cu armăsarul castrat al lui Lovingdon.

— Ar trebui să fii mulţumită de situaţie, nu? întrebă el. Sosise cu un ceas înainte de ora la care se făceau vizite dimineaţa şi îi propuse o plimbare prin Hyde Park. Şi pentru că nu era ora obişnuită pentru plimbări, nu prea erau înconjuraţi de mulţi oameni. Asta îţi doreai, nu? Să separi grâul de neghină?

— Da, dar nu-mi dau seama cum îmi iese.

— Pentru cei care au trimis flori ieri, dar nu şi astăzi, e mai importantă reputaţia pe care o ai decât tu, ca om.

— Din cauza asta ai dansat cu mine. Ştiai că unii dintre ei vor fi descurajaţi de faptul că mă aflu în compania unui libertin.

— Nu trebuie să fii atât de surprinsă. Tu eşti cea care a subliniat că dacă dansezi cu mine îţi vei strica reputaţia.

— Dar de la un singur dans? Şi sunt sigură că nu e ceva permanent, în plus, tu eşti un prieten de familie. Dacă tot ai de gând să-ţi schimbi viaţa, de unde să începi cel mai bine dacă nu valsând cu mine?

El râse sumbru.

— Nu am de gând să-mi schimb viaţa, Grace. Se îndreptă de spate şi o studie încet din priviri. La asta te gândeai când mi-ai cerut ajutorul? Încerci să mă aduci pe

calea cea bună?

— Categoric nu! „Ei, poate doar un pic”, dar nu îi va destăinui lucrul acesta. Doar că nu vreau să fac vreo greşeală enormă când vine vorba despre dragoste. Prezenţa ta la bal mi-a fost de ajutor. Dacă înţeleg eu bine, unui bărbat care mă iubeşte nu-i pasă cine dansează cu mine.

— Exact.

— Eşti absolut sigur că tu eşti de vină pentru că am mai puţini peţitori?

— N-am nicio îndoială.

— Slavă Domnului! exclamă ea şi râse încordată. Mă temeam că l-a văzut cineva pe Lord Somerdale sărutându-mă în grădină şi că din cauza asta…

Lovingdon se întinse şi trase puternic de frâiele iepei sale, forţând-o să se oprească brusc. O privea cu ochii mijiţi, pe sub borul pălăriei.

— Somerdale te-a sărutat?

Grace nu înţelegea prea bine de ce simţea o asemenea senzaţie de victorie. Pe el nu-l deranjase faptul că propriul comportament putea fi considerat dubios. Prin urmare, ea de ce n-ar fi trebuit să se bucure de aceeaşi libertate?

— În timpul celui de-al unsprezecelea dans. Era rândul lui să-mi fie partener, dar eu am sugerat să ne răcorim puţin, plimbându-ne prin grădină. Apoi el – simţi că roşeşte – m-a tras în întuneric şi m-a sărutat. A fost primul meu sărut.

Grace trase frâiele dintre degetele lui şi mână iapa înainte. Reacţia lui o enervase la culme. El nu avusese bunul-simţ de-a roşi atunci când deschisese uşa şi apăruse în faţa ei aproape dezbrăcat. De ce erau bărbaţii mult mai relaxaţi în privinţa trupului lor decât femeile? Lovingdon o prinse imediat din urmă.

— Ai înnebunit? întrebă el. Dacă vrei să te căsătoreşti din dragoste, ultimul lucru pe care trebuie să-l faci e să te plimbi prin grădină singură cu un gentleman, la miezul

nopţii. Dacă ai fi fost prinsă în situaţia asta compromiţătoare, ai fi fost obligată să mergi în faţa altarului cu el.

Ea se uită la el, pe sub borul pălăriei de călărie.

— Da, dar nu prea înţeleg. Pentru numele lui Dumnezeu, ce e compromiţător în asta? Presupun că un sărut e destul de plăcut, dar nu văd de ce ar trebui să aibă repercusiuni asupra reputaţiei unei lady.

— Atunci Somerdale nu te place pe cât crezi tu.

— Poftim?

— Dacă te-ar fi plăcut, te-ar fi sărutat în aşa fel încât n-ai mai fi avut niciun dubiu în privinţa motivului pentru care ţi-ar fi ruinat reputaţia.

Ea îşi mută ochii pe buzele lui, pe cea de jos, mai groasă, şi apoi pe cea de sus, ceva mai subţire. Păreau să fie moi. Buzele lui Somerdale fuseseră reci, aspre, crăpate.

— Nici tu nu le iubeşti pe toate femeile pe care le săruţi.

— Am iubit una singură. Cât despre celelalte…

Ridică din umeri.

— Aşadar, vorbim despre dorinţă, nu despre iubire.

Un colţ al gurii lui voluptuoase se ridică.

— Ce ştii tu despre dorinţă?

După felul în care se foia în şa, Grace îşi dădu seama că o experimenta chiar acum. Că voia să-şi treacă degetele prin părul lui, să-i mângâie umerii cu palmele ei, să-i deschidă nasturii de la cămaşă ca să-i vadă iarăşi pieptul.

— Nu sunt atât de inocentă pe cât crezi. Am doi fraţi mai mari. I-am auzit vorbind uneori.

— Fără ca ei să ştie, bănuiesc.

Urî tonul dezaprobator pe care îl auzi în glasul lui. Dintre ei doi, el era desfrânatul, nu ea.

— De parcă tu ai fi fără de păcate.

Zâmbetul lui pieri, iar chipul i se întunecă.

— Nu vorbim despre păcatele mele.

Grace şi-ar fi retras cuvintele dacă ar fi putut, dar mai ales se întrebă ce anume din remarca ei provocase reacţia

lui. Bănui că, indiferent ce ar fi fost, se referea la ceva mai dureros şi mai sumbru decât destrăbălarea în care trăia acum.

— Lady Grace!

Întorcându-se în direcţia din care se auzi strigată, îl văzu pe Lord Somerdale călare, înaintând spre ei. Situaţia putea deveni ciudată.

— Te rog să nu pomeneşti de sărut.

— Nu te teme. N-o să răspândesc zvonuri care te-ar condamna la o căsătorie forţată.

Ea se mulţumi cu gândul că el încă o apără, dar se întrebă de ce nu era de ajuns.

*

În timp ce Somerdale îşi îndemna calul să ajungă în cealaltă parte a lui Grace, după ce nu-l salutase cu nimic mai mult decât o înclinare scurtă din cap, Lovingdon se întrebă cum s-ar fi descurcat contele fără dinţi. Se gândea să-l lase fără niciun dinte în gură. Cum îndrăznise omul acesta s-o sărute pe Grace?

Când ea îi povestise de întâmplarea cu Somerdale în grădină, aproape căzuse de pe cal din pricina furiei fără margini pe care o simţise. Suporta să-i vadă pe bărbaţi flirtând sau dansând cu ea, dar să încerce mai mult era altceva. Să o atragă într-o grădină întunecată şi să o sărute…

Iar faptul că ea îi permisese o astfel de libertate, că nu era conştientă de faptul că-şi risca mai mult decât reputaţia, în caz că bărbatul respectiv ar fi profitat de ea, era de neconceput. Şi era posibil să profite cineva de ea. Bunăoară, Vexley.

Vexley le tăie calea la scurt timp după sosirea lui Somerdale. Nu-l salutase pe Lovingdon, dar blestematul îl privea provocator atunci când Grace nu se uita la el. Şi el îşi strunise calul în cealaltă parte a lui Grace, păstrând distanţă faţă de Lovingdon, care se întreba acum dacă

Vexley putea trăi cu maxilarul rupt. Nu-i stătea în fire să simtă o asemenea înclinaţie spre violenţă şi, categoric, nu era gelos pe atenţia pe care i-o arătau lui Grace. Pur şi simplu, niciunul din cei doi nu era soţul potrivit pentru o lady de calibrul ei. Îşi pierdeau timpul.

Alţi doi gentlemani se apropiară călare şi-l salutară înainte să-şi îndrepte atenţia spre Grace. Din cauza acestor întâlniri, fură nevoiţi să se oprească, dar el era nerăbdător să pornească iarăşi la plimbare. Se părea că Grace nu simţea la fel.

— Eu mă duc să mă aşez puţin sub un copac. Nu trebuie să rămâi, Lovingdon.

Cu alte cuvinte, îi spunea că nu mai are nevoie de el?

— Părinţii mei se bucură că mă însoţeşti la plimbare, rosti ea spre Lovingdon, apoi privi spre bărbaţii din jurul ei. Dacă nu vă era clar deja, el nu e un pretendent la mâna mea.

În jurul lor se auziră câteva râsete nervoase, iar alţi domni îl priviră precauţi.

N-o putea blama pentru că explicase care este rolul lui în viaţa ei, ca să nu existe nicio îndoială, deşi nu credea că cineva l-ar fi putut considera un pretendent serios la mâna lui Grace. Doar spusese clar şi răspicat că nu avea nicio intenţie să se însoare din nou.

— Nu am nimic altceva de făcut, zise el. Înainte să plec, te voi conduce acasă.

Fără îndoială, Grace era în stare să aibă singură grijă de ea, dar Lovingdon ştia prea bine că era destul de inocentă şi credulă. Un bărbat ar fi putut profita de naivitatea ei. Şi, mai mult ca sigur, unul avea s-o facă, în cele din urmă. Vreun bărbat avea să se plictisească de competiţia celorlalţi şi s-o compromită, pentru a o forţa să se mărite cu el. Un bărbat care avea nevoie disperată de bani. Precum toţi cei care roiau acum în jurul ei. El ştia cât valorau, nu doar în privinţa banilor, ci şi a caracterului.

Niciunul dintre ei nu era suficient de bun pentru ea.

Dar cine era? Trebuia să fie cineva la care să nu

găsească vreun defect, cineva care avea s-o iubească aşa cum merita. Dar, la naiba, nu-i venea nimeni în minte, oricât de mult s-ar fi gândit.

Vexley descălecă repede şi aproape sări asupra lui Grace, prinzând-o de talie…

Calul lui Lovingdon se smuci într-o parte, şi el îşi dădu seama că trăsese fără să vrea de frâie.

După ce-şi potoli calul, îşi scoase moneda din buzunar şi începu să o rotească printre degete, încercând să se calmeze. Strânse genunchii, strunindu-şi astfel calul înainte, şi prinse frâiele iepei lui Grace. Acceptase rolul insignifiant de cavaler de onoare la nunta ei, dar nu avea să accepte să joace rolul de îndrăgostit lulea, mai ales că ea deja anunţase că nu era nimic mai mult decât un prieten de familie.

Lord Chesney veni în galop, cu un căţeluş în braţe. Descălecă rapid, fără să fie deloc deranjat de micuţa creatură. Grace primi emoţionată ghemul mişcător de blană şi arăta de parcă ar fi fost pregătită să se mărite cu Chesney pe loc. Ca şi tatăl lui, acesta era crescător de câini şi chiar Lovingdon îşi luase ultimul câine din rasa collie de la el. Asta ar fi trebuit să-l ridice în ochii lui, dar el tot nu-l considera potrivit pentru Grace.

Râsul lui Grace pluti spre el. Stătea pe iarbă şi se juca veselă cu puiul de câine în timp ce discuta cu domnii din jurul ei. Lovingdon îi studie pe fiecare în parte. În momentele lui bune, îşi dorea să-i vadă pe toţi arzând în iad. În momentele mai puţin bune, îşi dădea seama că iadul era o pedeapsă prea uşoară pentru ei.

*

Grace îşi târî picioarele până în dormitor şi se uită cu jind la pat. Era obositor să zâmbească tot timpul, să se prefacă impresionată de subiecte care nu o interesau deloc, să nu vrea să rănească sentimentele vreunui gentleman deoarece ştia cu certitudine că nu el era alesul.

Deşi bănuia că oboseala ei avea de-a face mai mult cu Lovingdon decât cu ceilalţi domni. El o menţinuse în stare de alertă, fusese conştientă de toate mişcările lui, de tonul cu care vorbise.

Îi simţise privirea zăbovind asupra ei în timp ce ea flirta cu toţi lorzii care li se alăturaseră în parc. Fusese tentată să-i ordone să descalece de pe calul lui afurisit şi să se aşeze lângă ea, dar se abţinuse. Dacă ar fi dat buzna în mijlocul grupului ei, nu avea nicio îndoială că s-ar fi spart gaşca. În schimb, el păstrase distanţa, afişând expresia lui tipică de după moartea lui Juliette.

Chiar şi atunci când era cu ea, era evident că era cu gândul aiurea.

Felicity intră şi, fără o vorbă, începu s-o ajute să se dezbrace de costumul de călărie. Căţelul rămăsese la unul dintre lachei, care avea să se îngrijească de el până când avea să se înveţe să nu facă băltoace prin casă. Fusese un gest drăguţ din partea lui Chesney, dar Lovingdon bombănise tot drumul înapoi spre casă.

— Dacă un bărbat te iubeşte, ar trebui să ştie că tu preferi pisicile, oricât de malefice ar fi ele.

Iar cu replica asta o făcu să râdă sincer şi natural, primul ei râset adevărat de când se întâlniseră cu Somerdale. Era o experienţă minunată să se simtă liberă, să fie ea însăşi. Alături de el nu trebuia să-şi facă griji că trebuie să-l impresioneze. El o accepta întotdeauna aşa cum era. Şi Grace era fericită că acest aspect al relaţiei lor nu se schimbase.

— Eu o să mă întind puţin, spuse ea după ce scăpă de toate hainele şi nu mai purta nimic în afară de o cămaşă subţire de bumbac.

— Te simţi bine, milady? o întrebă Felicity.

— Da, sunt doar obosită. Să te întorci când va veni timpul să mă pregăteşti pentru cină.

— Da, milady.

După ce camerista închise uşa, Grace porni spre pat, se opri la marginea lui, căzu pe gânduri şi apoi se duse în

faţa oglinzii. Cu gesturi domoale, începu să desfacă şireturile care-i legau cămăşuţa. Cu ochii aţintiţi pe suprafaţa oglinzii, desfăcu cu grijă marginile cămăşuţei şi, aşa cum făcuse de o sută de ori în ultimii doi ani, şi-l imagină pe soţul ei făcând acelaşi gest, încercând să se vadă prin ochii lui. Cu toate astea, chiar şi după atâta timp, când se privea goală era ca şi cum ar fi primit un pumn în stomac. Se obişnuise deja cu imaginea ei şi nu ar fi trebuit să o surprindă, însă era la fel de şocată de fiecare dată.

— Cicatricele nu sunt atât de rele, şopti ea, dar în mintea ei auzi glasul pătrunzător, puternic şi răguşit de pasiune al unui bărbat.

Glasul soţului ei, în noaptea nunţii lor. Poate că el n-avea să observe cicatricele în întuneric. Grace oftă. Avea să le observe.

Fără să se sinchisească să-şi mai lege cămăşuţa, merse agale spre pat şi se întinse pe o parte. Motanul ei, Lancelot, sări pe cuvertură, se roti şi în cele din urmă se ghemui lângă coapsa ei. Grace îşi trecu degetele prin blana lui.

— Nu te teme, câinele ăla nu te va înlocui. Am o bănuială că va fi mai degrabă câinele tatii decât al meu. Se pare că s-au împrietenit din prima clipă. Şi apoi, din cauză că Lancelot era fiinţa căreia îi împărtăşise toate experienţele ei, de la prima dragoste până la prima inimă frântă, adăugă: Dacă bărbatul despre care o să cred că mă iubeşte nu mă va iubi destul cât să rămână alături de mine după ce va afla totul?

Cicatricele ei erau o problemă personală. Nimeni din afara familiei nu ştia de ele. Mama ei insistase că nu trebuia să mai ştie nimeni. Nu din cauză că s-ar fi simţit ruşinată, ci pentru că astfel de probleme nu se discutau.

Dar Grace ştia că trebuia să-i vorbească despre ele bărbatului care avea s-o ceară în căsătorie, în ziua când avea să-i ceară mâna. Nu putea accepta o cerere în căsătorie dacă existau secrete între ei.

— Şi dacă n-o să mă iubească suficient? îl întrebă pe

Lancelot.

Nu-şi dădu seama când adormise, dar când deschise ochii se trezi în dormitorul luminat numai de flacăra unei lumânări. Deasupra patului ei era aplecat un bărbat. William Graves, un medic extraordinar. Când nu se afla în slujba reginei, îi ajuta pe oamenii sărmani şi pe cei pe care îi considera prieteni.

Mama ei se afla pe un scaun, în apropiere, cu mâinile împreunate în poală şi cu privirea umbrită de griji.

— Felicity a spus că nu te simţeai bine.

Grace îşi dădu ochii peste cap.

— Eram obosită, atâta tot.

— Îi permiţi doctorului Graves să te consulte? o întrebă mama ei. Te rog…

Sfinte Dumnezeule, cât ar fi vrut să refuze. O consultase de atâtea ori! Dar Grace înţelegea temerile mamei. Încuviinţă din cap, fără tragere de inimă. Era doar o mică favoare pe care i-o cerea mama ei.

Îşi aruncă picioarele dincolo de marginea patului şi se ridică. Doctorul Graves îngenunche în faţa ei, cu părul blond şi cârlionţat încadrându-i chipul. Grace se întrebă dacă avea să încărunţească vreodată.

— Să-mi spui dacă te doare ceva, îi ceru el cu un ton calm.

Nu o duruse niciodată. Tocmai asta era problema. Dacă Graves nu ar fi avertizat-o că în cele din urmă avea să simtă o durere înfiorătoare şi, probabil, o să moară, n-ar fi crezut, dar el fusese foarte ferm când îi vorbise despre partea cu moartea. Prin urmare, da, înţelegea temerile mamei.

Încuviinţă din nou şi privi spre colţul camerei, unde umbrele păreau că dansează. Doctorul era blând şi atent, dar meticulos. Era sigură că avea să dureze câteva ore, dar el se îndepărtă după numai câteva minute.

— Totul pare să fie în ordine.

Eliberarea care se citi pe chipul mamei ei o făcu pe Grace să se simtă vinovată pentru că, fără să vrea, o făcuse

să se îngrijoreze. Nu fusese decât obosită. Mama ei strânse mâna doctorului.

— Îţi mulţumesc, Bill.

— Să-mi trimiţi vorbă dacă ai nevoie de mine, Frannie. Oricând.

Şi cu asta, ieşi din cameră. Mama ei se ridică, o prinse de umeri şi o strânse puternic în braţe, legănându-se.

— Slavă Domnului, slavă Domnului!

— Mamă, aş vrea să nu te mai îngrijorezi atâta. Sunt atentă la toate semnele de care mi-a spus el. L-aş anunţa imediat dacă ar fi ceva în neregulă.

Mama ei o sărută pe frunte.

— Ştiu, dar e de datoria mea să-mi fac griji. Apoi se aşează iarăşi pe scaun, în timp de Grace îşi legă cămăşuţa. Cum a fost după-amiaza pe care ai petrecut-o în parc cu Lovingdon? o întrebă ea.

— Minunată. Ne-am întâlnit şi cu alţi domni acolo, aşa că nu prea am avut timp să vorbesc despre altceva, în afară de starea vremii.

— Mă îndoiesc că vorbeşti despre vreme cu ei. Mama ei o studie câteva clipe. M-a uimit faptul că a venit în vizită.

— Au trecut doi ani. Perioada de doliu s-a terminat.

— După câte am auzit, s-a terminat cu mult timp în urmă. De asemenea, mai ştiu şi că a dansat cu tine ieri-noapte.

— Nu înţeleg de ce vorbeşti pe ocolite. Sunt sigură că ţi-a spus tata. Am vorbit cu Lovingdon. Credeam că mă poate ajuta cu nişte sfaturi legate de bărbaţii care îmi fac curte.

Mama ei îşi încordă degetele care, odinioară, o ajutaseră să fure din buzunare.

— Grace, ştiu foarte bine că erai îndrăgostită de el când erai mai mică.

— Când eram mică, repetă ea nerăbdătoare. Poate fi extrem de fermecător. Sau, cel puţin, aşa era. Ce simt acum pentru el... Se chinui să găsească cuvântul potrivit. Presupun că e mai mult o senzaţie de confuzie decât

altceva. Uneori îl văd în el pe tânărul care era acum câţiva ani, dar de cele mai multe ori se comportă ca o cu totul altă persoană. Acum nu-l văd decât ca pe un prieten, nimic mai mult. Dădu ochii peste cap. Oricum, este expert în ceea ce priveşte ticăloşii. Şi a reuşit să-mi dea câteva sfaturi.

— Eşti sigură că nu te păcăleşti singură? Că nu încerci să te agăţi de ceva care ţi-a scăpat dintotdeauna?

— Şi Drake m-a întrebat acelaşi lucru. Nu sunt atât de disperată încât să păcălesc un bărbat ca să mă iubească. Mă jigneşte că aveţi o părere atât de proastă despre mine.

— Mă tem doar că ai ceva sânge de pungaş în vene.

— Te referi la bunicul? Îmi pare rău că nu l-am cunoscut.

Mama ei se ridică şi băgă mâna în buzunar pentru a scoate un plic.

— În timp ce dormeai, valetul lui Lovingdon a venit cu o scrisoare. Ai grijă, draga mea. Jocurile rareori se termină aşa cum ne închipuim noi.

— Eu nu mă joc şi nu mă voi îndrăgosti de el.

— Hmm, murmură mama ei. Partea amuzantă este că şi eu mi-am zis odinioară că nu mă voi îndrăgosti de tatăl tău. Dar inima face cum pofteşte.

Grace aşteptă ca mama ei să plece şi de abia apoi deschise plicul cu sigiliu. Scoase hârtia din interior şi citit mesajul.

La miezul nopţii.
În grădină.
Lovingdon

În ciuda faptului că aleea era luminată cu lămpi pe gaz, întunericul domnea în grădină. Grace păşea încet, cu precauţie, căutând prin umbre acea siluetă cunoscută. Se întreba ce dorea Lovingdon să discute cu ea şi de ce alesese acest cadru, şi nu salonul, pentru întâlnirea lor. El era mereu bine-venit în casa lor. Şi ştia prea bine acest lucru, deşi ea trebui să admită că îi plăcea întâlnirea asta

secretă şi gândul că făcea un lucru nepermis.

Şi de ce atât de târziu în noapte? Ce era atât de urgent, că nu putea aştepta până dimineaţă? Grace avea o imaginaţie bogată, dar de data asta trebui să se recunoască înfrântă.

— Grace!

Se întoarse brusc. I se păru că distinge silueta unui bărbat în cel mai întunecat colţ al grădinii de trandafiri. Inima îi bătea atât de puternic în piept, că se temu să nu-i rupă vreo coastă.

— Lovingdon?

Văzu cum silueta se desprinde din umbre şi înaintează spre ea.

— Nu eram sigur că o să vii.

— N-aş putea ignora niciodată o invitaţie din partea ta. Despre ce e vorba? Ce…

Dintr-odată, fu prinsă în cercul braţelor lui puternice şi trasă de pe alee, într-un colţ de grădină în care lumina nu putea ajunge. Înainte să ţipe sau să rostească vreun protest, puse stăpânire pe gura ei atât de rapid, că o ameţi pe moment. Mâna lui uriaşă îi ridica bărbia în timp ce sărutul lui o îndemna să-şi întredeschidă buzele. Ea cedă şi limba lui o pătrunse cu forţă, de parcă ar fi vrut neapărat să-i exploreze gura, să i-o cucerească.

Ea oftă şi gemu uşor şi se prăbuşi în braţele lui. Îşi imaginase de prea mult timp cum ar fi fost să-l sărute ca să reziste acestui asalt – şi priceperea lui o făcea să-şi dorească să fie sărutată în continuare. Cu celălalt braţ o prinse de talie şi o trase mai aproape. La cât de înaltă era, n-ar fi trebuit s-o uimească faptul că se potriveau atât de bine, coapsă lângă coapsă, şold lângă şold, piept lângă piept, şi totuşi, fu luată prin surprindere de aerul de intimitate şi căldura care radia din trupul lui.

Cu degetul aspru îi mângâia pielea sensibilă de sub bărbie, din zona urechii. Nu purta mănuşi. Pielea lor era în contact direct. Îşi schimbară puţin poziţia şi degetele lui începură să-i deschidă nasturii rochiei. Unul. Al doilea. Al

treilea.

Grace ştia că ar trebui să se retragă acum, că ar trebui să insiste să se oprească, dar când gura lui fierbinte şi umedă lăsă un şir de săruturi pe gâtul ei, nu făcu altceva decât să-şi dea capul pe spate, pentru a-i oferi acces mai uşor. Îi mai desfăcu un nasture şi limba lui tachină curbura gâtului.

Focul izbucni în ea, aproape arzând-o din interior. Valuri de pasiune îi traversau corpul.

El gemu, un sunet intens şi pătrunzător, iar degetele o apăsau şi mai puternic pe spate, de parcă ar fi vrut să devină parte din el, de parcă nu mai putea suporta nicio distanţă între ei.

O sărută în sus, spre ureche. Apoi îi linse şi muşcă lobul. Ea mai avea puţin şi se prăbuşea la pământ. Genunchii i se lichefiară şi simţea că nu mai are nicio putere.

— Acum înţelegi? şopti el răguşit. Acum vezi de ce, atunci când un bărbat doreşte o femeie, sărutul lui i-ar putea distruge reputaţia?

O dorea. O senzaţie intensă, dulce asemenea unei căi spre pierzanie, o pătrunse până în măduva oaselor. El o dorea.

Cuvintele îi răsunau prin minte şi îşi ţeseau locaş în jurul inimii ei.

— Dar, cel mai probabil, el nu se va opri la un simplu sărut, murmură Lovingdon.

„El? Despre cine naiba vorbea?”

— Nu va lăsa niciun nasture închis, nicio bucăţică de piele acoperită. Îţi va îndepărta hainele, te va aşeza pe iarbă şi va profita de ocazie. Iar tu vei ţipa de plăcere, pentru ca apoi să plângi disperată că eşti pierdută. Dacă veţi fi descoperiţi, vei fi forţată să te măriţi cu el. Dacă nu veţi fi descoperiţi…

O smuci uşor, şi Grace îşi dădu seama că degetele lui o strângeau de umeri, în încercarea de-a o trezi din visare. Deschise ochii şi, deşi se aflau în întuneric, îi putea simţi

privirea pătrunzătoare fixată asupra ei.

— Te joci cu focul atunci când te plimbi prin grădini cu diverşi domni.

O eliberă brusc şi se întoarse pe călcâie. După trei paşi ajunse în apropierea unei lămpi şi silueta îi deveni vizibilă. Îl văzu trecându-şi o mână prin păr.

— Ai spus că mă doreşti, şopti ea.

— Îţi demonstram doar cum te-ar săruta un bărbat care te doreşte. Dacă Somerdale nu te-a sărutat până ţi s-au curbat degetele de la picioare, atunci nu te doreşte cu pasiune şi sunt şanse foarte mari să nu te iubească niciodată.

— Îmi demonstrai… Se strădui să scape de moleşeala plăcută care pusese stăpânire pe picioarele ei cu câteva clipe mai devreme şi porni cu paşi mari spre el. Cum ai putut să mă săruţi în felul acela dacă nu mă doreşti?

— Am dorit destule femei cât să ştiu ce trebuie.

Fără să se gândească prea mult, Grace îl plesni peste faţă cu toată puterea. El se împletici înapoi. O ustura palma.

— Cum îndrăzneşti! Cum îndrăzneşti să mă ademeneşti aici afară şi să mă săruţi ca şi cum aş însemna ceva… ca şi cum *eu* aş însemna ceva pentru tine.

— Trebuie să înţelegi pericolul în care te bagi atunci când le permiţi bărbaţilor anumite libertăţi. Şi trebuie să înţelegi că nu vei fi niciodată fericită cu un bărbat care te sărută ca Somerdale.

— Dai prea multă importanţă acelui sărut. Poate că are calitatea de a-şi stăpâni pasiunea.

— Nu şi dacă te iubeşte.

— Tu nu mă iubeşti, dar cu toate astea m-ai sărutat de parcă o făceai pentru ultima dată. Cred că un bărbat care ţine cu adevărat la mine ar trebui să fie în stare să nu facă asta.

El oftă greu.

— Trandafiraş, eu încerc să te învăţ o lecţie…

— Păi, eu nu mai vreau lecţiile tale.

Cu câteva nopţi în urmă se dusese la el ca să-i ceară ajutorul, pentru că îşi dorea o iubire ca aceea pe care o trăise el, deşi probabil mama ei şi Drake avuseseră dreptate. Poate că, de fapt, încercase să reaprindă sentimentele pe care le avusese pentru el atunci când era mică. Pe vremuri, o făcuse să simtă foarte multă bucurie, să creadă că poate să facă orice. Dar atunci simţise o iubire copilărească: simplă şi fără nicio bază reală.

Ea nu îl iubea pe bărbatul care stătea acum în faţa ei. Tânjea după flăcăul din copilăria ei, iar el nu era nicăieri de găsit.

Trecu de el şi porni spre casă. Lovingdon o prinse de braţ, dar ea se smulse din strânsoarea lui.

— Nu mă atinge, dacă asta nu înseamnă nimic pentru tine, dacă eu nu însemn nimic pentru tine.

— Dar tu… tu eşti foarte importantă pentru mine. Vreau să fii fericită, să găseşti bărbatul pe care ţi-l doreşti şi care să te iubească.

— De ce nu poţi fi tu acela?

Umbrele dansau pe fundalul verde al frunzelor şi, pentru o clipă, creară iluzia că Lovingdon se împleticeşte înapoi, ca şi cum l-ar fi lovit iarăşi. Dar ea ştia că vorbele ei nu însemnau prea mult. O ajuta doar pentru că i-o ceruse insistent, nu pentru că îşi dorea cu adevărat să-i fie de ajutor. Lui nu-i păsa ce se întâmpla cu ea.

— Eu nu mai pot iubi ca înainte. Glasul lui răsună melancolic, sumbru, înecat de durere şi disperare.

Deşi ştia că vorbele ei aveau să-l jignească, Grace nu se abţinu.

— Poate că nici n-ai iubit vreodată.

— Dacă asta crezi, atunci nu ştii nimic despre iubire.

Se răsuci pe călcâie şi dispăru în umbre. Nu avusese de gând să se răzbune doar pentru că el, singura persoană de la care nu se aştepta, o rănise. Tatăl ei avusese dreptate. N-avea să găsească iubirea acolo unde se încăpăţâna să o caute.

Aşa că trebuia să o găsească în altă parte.

Se întoarse furioasă şi porni spre casă.

*

„De ce nu poţi fi tu acela?”

Ce o împinsese să pună o întrebare atât de absurdă? El era singurul vinovat pentru dezastrul din noaptea asta. Faptul că se întâlnise cu ea în grădină fusese o greşeală. O greşeală imensă. Realizase asta la cinci minute după ce-i trimisese mesajul şi cu toate astea îi fusese imposibil să nu meargă.

Din clipa în care aflase că fusese sărutată de Somerdale, Lovingdon nu se gândise la nimic altceva în afară de buzele ei şi cum s-ar simţi dacă şi-ar lipi gura de ele.

Fusese diferit de absolut tot ce mai trăise până atunci. Fusese atât de tânăr când se căsătorise cu Juliette, atât de lipsit de experienţă, atât de inocent. Fusese hotărât să nu o ofenseze cu dorinţele lui carnale. Oh, cu siguranţă existase pasiune atunci când făceau dragostea. O adorase şi o dorise.

Dar cu Grace fusese altfel, ceva mai mult. Ea îi răspunsese cu înflăcărare pe măsura pasiunii lui. Şi deşi intenţia lui fusese să-i dea o lecţie, acum se temea că de fapt el fusese învăţăcelul.

Ea nu fusese deloc reţinută. Ca întotdeauna, fusese îndrăzneaţă.

Dacă nu i-ar fi fost prieten şi dacă nu i-ar fi păsat de ea, ar fi procedat exact ca un bărbat obişnuit care nu o iubeşte – ar fi întins-o pe iarbă şi ar fi profitat de ocazie. I-ar fi desfăcut încet nasturii, şireturile şi fundele corsetului. I-ar fi dezgolit trupul…

Gândurile i se opriră subit. *Grace.* Ea era personajul principal în gândurile lui depravate.

Ea voia iubire. El îi putea oferi doar pasiune, nu şi iubire. Inima lui era închisă în faţa acestei posibilităţi. Nu avea să mai treacă niciodată prin chinurile pricinuite de

pierderea unei persoane iubite. Nu avea să mai iubească niciodată. Refuza să o facă.

„Poate că nu ai iubit cu adevărat”.

Cât şi-ar fi dorit să fie adevărat, pentru că era al naibii de epuizat de agonia pierderii. Nu voia să treacă iarăşi prin aşa ceva. Nu era vorba doar despre faptul că Juliette şi Margaret nu mai făceau parte din viaţa lui. Îl chinuia şi faptul că începea să le uite. Uneori nu-şi mai amintea nuanţa lor de păr sau felul în care râdeau. Uneori treceau zile întregi fără să se gândească la ele şi, atunci când îşi amintea, era copleşit de vinovăţie pentru că începea să accepte absenţa lor. Din cauza asta suferea cel mai mult.

Dar acum stătea într-un colţ întunecat din salonul de la Dodger, sorbind încet din paharul de whisky şi gândindu-se la Juliette. Ar fi putut să se ducă acasă, dar nu putea suporta ideea că acolo o să vadă toate portretele lui Juliette. Şi că ea avea să se uite în jos spre el, de pe policioara şemineului, şi o să-l judece, deşi nu mai aspru decât o făcea chiar el însuşi.

Juliette începea să dispară din mintea lui, iar Grace să apară în prim-plan. Grace, care nu se jena să ţipe la el. Juliette nu fusese niciodată supărată pe el. Nu ţipaseră niciodată unul la celălalt.

Grace îl înfuria la culme cu dorinţa ei de a-şi găsi iubirea vieţii. Credea că putea face vreun truc de magie ca s-o ajute?

— Te gândeşti că omori pe cineva?

Lovingdon tresări şi se uită în sus. Drake se afla lângă el şi îl privea atent. Drake era mai mare cu trei ani decât el şi, pe vremuri, Lovingdon obişnuia să-l considere un frate mai mare şi-l urma peste tot ca un căţeluş. Pe Drake nu-l deranjase niciodată, chiar îl învăţase câteva lucruri pe care mama lui nu le-ar fi aprobat. Acum putea să spargă o încuietoare, să fure o bijuterie sau un portofel fără să fie prins.

Cu un mic gest, putea să scoată din manşetă cărţile de joc care aveau să-i asigure câştigarea jocului.

— De ce spui asta?

Drake ridică din umeri.

— Sunt obişnuit cu privirile tale întunecate, dar acum eşti de-a dreptul sumbru. Se aşează pe un scaun din apropiere. Vrei să discutăm despre asta?

Lovingdon scutură din cap.

— N-are nimic de-a face cu sora mea, nu?

Lovingdon îngheţă. Deşi Grace şi Drake nu erau rude de sânge, erau la fel de apropiaţi ca doi fraţi.

Drake se lăsă pe spătar.

— Aşa credeam şi eu.

— Încearcă să-şi găsească iubirea vieţii ei şi face nişte alegeri proaste pe parcurs. Mi-a cerut ajutorul, dar nu înţeleg de ce nu are mai multă încredere în propria putere de a recunoaşte dragostea, atunci când o va întâlni.

— Siguranţa pe care o afişează poate fi înşelătoare. Drake îşi trecu degetul peste materialul tapiseriei, studiind mişcarea de parcă l-ar fi ajutat să-şi adune gândurile. Nu e sigură că o poate iubi vreun bărbat. *Că o poate iubi pe ea, pentru ceea ce este.*

— Asta e ridicol! Are foarte multe de oferit unui bărbat.

— Deşi sunt de acord cu tine – din păcate, ea nu este la fel de încrezătoare în propriile puteri. Cu un mormăit, Drake se aplecă înainte rezemându-şi coatele pe coapse şi lăsându-şi capul în piept, de parcă gândurile i-ar fi atârnat mult prea greu. Ai grijă cu ea, Lovingdon. Întotdeauna cel mai mult pe tine te-a admirat, credea că eşti cel mai inteligent şi cel mai bun. Ai putea s-o distrugi, chiar şi fără să vrei.

Având în vedere felul în care reacţionase în grădină, se părea că avertizarea asta venise puţin prea târziu.

— Ai putea să te căsătoreşti tu cu ea.

Drake clătină din cap.

— Am fost crescut în sânul unei familii nobile, dar eu nu sunt aristocrat. Îmi cunosc locul în lume.

— Locul tău e alături de noi.

— Apreciez că simţi asta, dar, deşi poţi lua un băiat de pe stradă, nu poţi lua strada din băiat. Şi subiectul nostru de discuţie este Grace, nu eu. Ea e mai vulnerabilă decât crezi. Dacă vrei şi poţi, ajut-o. În caz contrar, păstrează distanţa. Prietenia noastră înseamnă foarte mult pentru mine, dar la Grace ţin şi mai mult. Te-aş putea distruge într-o clipită.

*

Grace stătea într-un balansoar, ţinând în braţe un prunc care fusese abandonat pe treptele orfelinatului cu o lună în urmă. Mişcarea ritmică o relaxa şi-i permitea să se gândească aiurea. Iar gândurile ei zburau departe în ultimul timp, după sărutul acela din grădină, pentru că deseori se trezea amintindu-şi nu numai buzele lui, ci şi toate detaliile gurii sale.

Nu se aşteptase ca un sărut să însemne atât de mult. Buzele lui Somerdale fuseseră crăpate şi rămăseseră la fel de închise precum corsetul unei doamne, deşi ea nici măcar nu se gândise că s-ar putea întâmpla altceva cu gura lui. Dar acum nu se putea gândi decât la asta.

Somerdale avea trei dinţi încălecaţi, lucru care îl făcea să aibă un rânjet drăguţ. Îşi imagina că îl sărută la fel cum o sărutase Lovingdon. I-ar observa micile imperfecţiuni, exact cum observase perfecţiunea lui Lovingdon. Dinţii lui erau la fel de disciplinaţi ca el, perfect aliniaţi.

Nu se gândise niciodată că pentru un sărut nu erau importante doar buzele, acum totul părea important: respiraţia, limba, dimensiunea. Chesney avea o gură mare cât un cal. Ar înghiţi-o.

Lui Lord Branson îi plăcea mult ceapa. Nu credea că sărutul lui avea să fie la fel de parfumat ca al lui Lovingdon, care fusese impregnat de gustul coniacului.

Oare putea iubi un bărbat pe care nu-i venea să-l mai sărute din nou? Când Lovingdon o sărutase, nu mai voia să se desprindă de gura lui. Voise să rămână acolo până când

începea să cânte ciocârlia şi adormea şi privighetoarea. Voise…

— Te ascunzi?

Se uită spre intrare. Lovingdon stătea în tocul uşii într-o ţinută de seară, atât de chipeş că aproape îi tăie răsuflarea. Se simţi năpădită de un val de căldură în timp ce-i observă buzele strânse, drepte, pe care ar fi vrut atât de mult să le sărute.

— Ce faci aici?

Era mai degrabă mulţumită de faptul că vocea nu-i trădase freamătul care ardea în ea la vederea lui. Voia să rămână distantă, neinteresată. Voia să sară de pe scaun şi să-şi arunce braţele în jurul lui. Se temea că după întâlnirea lor din grădină, după cuvintele neplăcute pe care i le spusese, nu avea să-l mai vadă din nou. Îi scrisese o duzină de misive lungi prin care îşi cerea scuze, dar niciuna nu părea destul de bună. Într-un final, îi trimise un bilet pe care scria doar:

Îmi pare rău.
G

— Te căutam, răspunse el. Ai vreo idee la câte baluri a trebuit să mă strecor, căutându-te?

Cuvintele lui nu ar fi trebuit să-i aprindă o scânteie de bucurie în ochi, şi cu toate astea Grace se străduia să-şi ţină în frâu fericirea pe care o simţea pentru că îl vedea din nou.

— La câte?

— Parcă au fost o mie.

Nu-şi mai putu stăpâni bucuria şi zâmbi.

— Nu cred că au fost atâtea, nici măcar pe aproape. De unde ştiai că sunt aici?

— Am vorbit cu Drake. A spus că-ţi petreci foarte mult timp în orfelinatele şi casele de copii pe care le-a construit mama ta. Evident, te aflai în ultimul pe care l-am vizitat.

— Şi ce vrei?

Lovingdon îşi studie pantofii bine lustruiţi.

— Să-ţi cer scuze pentru sărut.

— Nu-i nevoie. Mi-a plăcut foarte mult.

El îşi ridică faţa.

— Mi-ai tras o palmă!

— Din cauza motivului pentru care m-ai sărutat. Nu-mi plac lecţiile tale.

— Am crezut că o demonstraţie va fi mai eficientă decât o explicaţie. De ce nu-l pui pe micuţ în pat, ca să te conduc până acasă? Pe drum, putem stabili o strategie diferită.

— Ce fel de strategie?

— Una care să ne garanteze că te vei căsători cu un bărbat care te iubeşte.

— Încep să cred că nu există astfel de garanţii.

— Numai dacă te concentrezi pe bărbatul nepotrivit.

„Şi ăsta eşti tu”, îşi zise Grace în sinea ei.

El traversă încăperea şi se aşeză pe podea, la picioarele ei, dar fără să fie atent la ea, ci mai degrabă la bebeluşul din braţele ei. Îi tremură inima când îl văzu mângâind uşor obrazul dolofan al copilului. Deşi avea trupul foarte firav, obrajii micuţului rămăseseră rozalii şi grăsuni.

— Nu pot să iubesc din nou, Grace, zise el încet. Doare mult prea mult.

— Mi se pare trist că ai de gând să-ţi petreci restul vieţii fără dragoste. Nu eşti bătrân, Lovingdon, şi ai mulţi ani înainte, mulţi ani în care să fii singur.

— Dacă nu vreau să iubesc, asta nu înseamnă că voi fi singur. Ridică privirea spre ea. Nu duc lipsă de femei.

— Iar eu nu duc lipsă de bărbaţi care-mi dau târcoale, dar nu e suficient. E ceva superficial, este…

— Este ceva lipsit de pretenţii.

— Juliette părea lipsită de pretenţii.

— Mi-a cerut să nu le las să moară pe ea şi pe Margaret.

Şi cu această mărturisire, Grace simţi că să prăbuşeşte pe podea, îşi dădu seama că nu doar pierderea

lor îl schimbase, ci ceva mai mult. Povara unui sentiment îngrozitor de vinovăţie. Era o minune faptul că reuşea să se dea jos din pat cu o astfel de greutate pe umeri.

— Oh, Lovingdon, dar nu înţelegi? Nu ai fi putut preveni moartea lor. Nu eşti Dumnezeu.

— Eu am adus tifosul la ele. Juliette mi-a cerut să nu merg în cartierele sărace din Londra, dar eu am simţit că e de datoria mea să-i ajut pe cei mai puţin norocoşi. Am contribuit cu bani pentru îmbunătăţirea locuinţelor şi am simţit că trebuie să supraveghez construcţiile, în plus, făceam eforturi pentru a aduna informaţii, pentru a furniza rapoarte Parlamentului. Am vrut să fac ceva important. În schimb, m-am îmbolnăvit. Vocea i se stinse. Ar fi trebuit să mor, dar am supravieţuit. Iubita mea soţie şi scumpa mea fiică au murit deoarece am pus pe alţii înaintea lor.

— Nu, nu! Nevoia ei de a-i alina durerea se manifesta în interior aproape ca o durere fizică ce ameninţa să-i zdrobească pieptul. Nu ştii dacă te-ai îmbolnăvit pentru că ai fost prin mahalale. Poate că ai stat prea aproape de cineva la operă sau la croitor sau vreun om bolnav s-a plimbat prin faţa casei tale. Poate v-aţi plimbat toţi trei prin parc şi cineva, care nu şi-a dat seama că era bolnav, s-a oprit să vă salute. Oamenii se îmbolnăvesc din tot felul de motive. Uneori nu e doar vina naturii. Ea cunoştea mult prea bine adevărul crud din spatele acestor cuvinte. Nu te poţi învinovăţi pentru ceva de care nu eşti responsabil.

— Ba pot. Şi o fac.

Vocea îi răsună mai puternic, de parcă ar fi descoperit un drum pe care îl cunoştea foarte bine. Dar mă apasă un păcat şi mai mare. Uşor, foarte uşor, îşi trecu degetele prin părul copilaşului, de parcă gestul acela i-ar fi putut linişti sufletul chinuit.

— Vezi tu, am minţit-o pe Juliette. Mi-a cerut să o protejez pe Margaret, să nu o las să moară. Iar eu i-am promis că voi face tot ce-mi stă în putinţă pentru a o vedea însănătoşită pe fiica noastră. În colţul ochilor îi apărură lacrimi. I-am promis, şi tocmai promisiunea asta este

minciuna mea, pentru că fiica noastră era deja moartă, iar eu nu am avut curajul să-i spun lui Juliette, deoarece ştiam că mă va urî şi nu voiam să plece de pe lumea asta urându-mă.

— Lovingdon! Grace nu era sigură cum, dar reuşi să se ridice din balansoar fără să-şi piardă echilibrul, fără să se răstoarne şi fără să deranjeze copilul. Îl ţinea cu un braţ între ea şi Lovingdon, iar cu celălalt îl cuprinse pe el. N-a fost vorba de curaj. Nu i-ai spus pentru că o iubeai. Ai lăsat-o să moară în pace, fără să sufere în plus.

Şi să poarte el toată povara aceea chinuitoare.

Îl ţinea în braţe şi-i asculta respiraţia sacadată, aproape îndemnându-l să plângă, să scape de lacrimile pe care ştia că le ţinuse în piept încă de la moartea soţiei şi a fiicei sale. Acum înţelegea povara pe care o purta, viaţa pe care o ducea şi motivele care stăteau în spatele deciziei sale de a nu mai iubi vreodată.

Plângea pentru el în sinea ei, dar ştia că dacă el ar fi ştiut lucrul acesta, s-ar fi îndepărtat de ea şi mai mult. Era prea mândru pentru a primi compasiunea ei. Era pierdut într-o mare de vinovăţie, durere şi remuşcări, şi Grace nu ştia cum să-l convingă că faptele îi erau iertate.

El se dădu puţin înapoi şi-i prinse bărbia. În ochii lui se putea citi tristeţea.

— Meriţi pe cineva care te iubeşte cu toată fiinţa lui. Dar nu sunt eu omul acela. Totuşi, dacă vrei să te ajut, o voi face şi mai bucuros.

Ea se gândi că mai mult entuziasm din partea lui ar omorî-o, dacă ar fi vrut să o mai sărute încă o dată. Îşi coborî privirea spre buzele lui. Era tot ce putea face pentru a nu se lipi de el, pentru a nu-l săruta.

— Fără ca între noi să se petreacă lucruri care nu se cuvin, şopti el, de parcă i-ar fi citit gândurile.

Copilaşul începu să scâncească şi să se zbată, iar Grace îşi dădu seama că îl strângea prea puternic în braţe, că aproape îl strivea între trupul ei şi al lui Lovingdon. Mulţumi providenţei pentru această situaţie, pentru faptul

că îi distrase atenţia.

Se îndepărtă uşor de el, întorcându-şi atenţia spre bebeluş, astfel încât Lovingdon să nu vadă dezamăgirea din ochii ei.

— Da, primesc ajutorul tău, împreună cu un comportament adecvat.

El chicoti uşor.

— Uiţi că te cunosc de mică. Pe atunci nu te comportai deloc adecvat.

— Dar acum am crescut.

Nu îndrăznea să se uite la el. Îşi păstra toate dorinţele ascunse. El nu voia să mai iubească din nou.

Acum era sigură de lucrul acesta. Nu era de acord cu motivele lui, dar nici nu era treaba ei să le accepte. Din păcate, indiferent de sentimentele pe care le nutrea pentru el, o respecta suficient încât să nu se mulţumească cu mai puţin decât merita. Iar ea merita un bărbat care să o iubească din toată inima.

— Cred că planul meu a fost nechibzuit. Sincer, înţeleg dacă vrei să te întorci la viaţa ta destrăbălată.

— Dacă te ajut nu înseamnă că trebuie să renunţ la viaţa mea.

Se ridică în picioare şi o ajută şi pe ea să se ridice.

— Mâine vom începe cu adevărat să găsim iubirea vieţii tale.

Capitolul 9

Sticlă. Era o expoziţie cu sticlă. Sticlărie. Obiecte din care oamenii beau. De ce ar organiza cineva o astfel de expoziţie?

Dar Lovingdon îşi dădu seama că în ultima vreme existau expoziţii despre orice.

Grace fusese interesată să o viziteze pe aceasta. Pe el l-ar fi interesat mai mult o balegă de vacă.

Exista un motiv pentru care prefera distracţiile nocturne. Cele din timpul zilei erau de-a dreptul stupide, însă, după toate aparenţele, foarte populare. Accepta cu greu că văzuse atâţia oameni interesaţi de vase de băut.

Grace îşi ţinea palma cuibărită în îndoitura cotului său.

— Dintre toate cuplurile de aici, care dintre domni crezi că o place cu adevărat pe femeia pe care o însoţeşte?

— Toţi. Pesemne că un bărbat e cu adevărat îndrăgostit, iubeşte cu pasiune, dacă a acceptat să treacă prin chinul ăsta.

Ea zâmbi, şi aluniţa aceea afurisită din colţul gurii îi atrase privirea.

— Eşti plictisit.

— E sticlă, Grace. Acum… dacă ar fi pline cu whisky sau rom sau… Dumnezeule, m-aş mulţumi şi cu o băutură din secară.

Ea râse şi îşi notă în minte că nu ar trebui să râdă la glumele lui. Lui Lovingdon îi plăcea felul delicat în care i se mişca gâtul atunci când râdea, cum i se depărtau buzele şi sclipirea aia din ochii ei… şi toate din pricina unui subiect atât de banal ca serviciile de pahare.

— Nu cred că iei în serios această ieşire. Am ajuns un pic mai devreme, aşa că e o ocazie perfectă să-mi oferi unele indicii cu privire la ce ar trebui să caut. Dar în curând va veni cel mai mare grup, pentru că toată lumea ştie că Bertie este dornic să vadă expoziţia şi n-am nicio îndoială că voi fi asaltată de pretendenţi. Aşadar, cuplul acela de acolo, de lângă sticlăria albastră… El o place?

— E aici, nu?

— Şi tu eşti aici şi nu mă placi. Poate că sunt rude. Există vreun indiciu care să arate că nu poate trăi fără ea?

Era un exerciţiu stupid. Avea nevoie să-i vadă pretendenţii roind în jurul ei pentru a şti pe care ar trebui să-l evite. Dar cum aceştia nu erau prin preajmă şi ea îl întrebase…

— O place.

Ea întoarse capul spre el şi îl privi lung.

— Oh, cred că te înşeli de data asta. El de-abia dacă îşi ia ochii de la sticlărie. Sunt sigură că dacă ar iubi-o, s-ar uita la ea.

— O atinge… constant. Atingeri mici. Pe umăr, pe braţ, pe talie. Aia e cea mai importantă atingere. Când pune mâna pe talia ei. Şi e foarte preocupat şi atent. De fiecare dată când ea îi vorbeşte, se apleacă în aşa fel, încât să nu piardă niciun cuvânt. Dacă nu ar iubi-o, nu i-ar păsa ce spune. Pur şi simplu ar mormăi ceva inteligibil, pentru că femeilor, scumpele de ele, nu le pasă ce spunem ori nu ne ascultă. Ele vor doar să vorbească. Şi cât timp rostim ocazional câte un „Da, draga mea, ai dreptate, nici eu n-aş fi spus-o mai bine”, femeile sunt încântate – chiar şi atunci când habar n-avem despre ce era vorba.

— Nu. Grace îl lovi uşor în coaste. Noi vorbim deoarece avem ceva important de spus.

— Da, lucruri pe care de obicei un bărbat nu vrea să le audă şi pe care în veci nu le-ar considera importante.

Ea se îndepărtă un pas de el şi furia îi scânteia în ochi într-o nuanţă de albastru care de obicei era vizibilă numai la lumina şemineului.

— La fel simţi şi pentru mine?

Nu existau cuvinte care să descrie ce simţea pentru ea. Voia să o vadă fericită; voia să aibă parte de dragostea la care visa. Voia să o fure şi s-o ducă undeva departe, într-un turn, ca să nu ştie niciodată ce înseamnă durerea pricinuită de pierderea unei persoane iubite. În acel moment îşi dădu seama că, fără să vrea, dacă o ajuta să-şi găsească dragostea, o condamna la o suferinţă insuportabilă. Nu putea decât să spere că acest lucru se va întâmpla la bătrâneţe, când va fi prea senilă ca să ştie ce se întâmplă. Da, voia să-i găsească o dragoste care să dureze toată viaţa. Lucru pe care nu-l putea garanta. Şi tocmai acest lucru îl făcu să vorbească pe un ton ceva mai ţâfnos decât voia:

— Nu, sigur nu! Tu spui lucruri interesante şi apoi nu

ştiu niciodată ce o să iasă pe gura aia frumoasă a ta.

Gura aia frumoasă se bosumflă şi îşi dădu seama că încerca să-i descifreze cuvintele, să afle dacă spusese adevărul sau doar o minciună alambicată. Tocmai asta era problema, atunci când femeile primeau prea multe informaţii. Deşi cei mai mulţi bărbaţi n-ar fi fost de acord cu el, Lovingdon ştia că nu trebuia să subestimeze inteligenţa unei femei. Bănuia că, dacă bărbaţi din oraş ar fi aflat despre dezvăluirile pe care le făcea despre obiceiurile lor, l-ar fi spânzurat de London Bridge. Trebuia s-o facă să se gândească la altceva.

— Pot să-ţi mai spun că ea este căsătorită cu altcineva, cu un bărbat care probabil nu o iubeşte…

Ea îşi mută privirea spre cei doi. Gura ei formă un o tăcut.

— Sunt amanţi? Cum ţi-ai dat seama de asta?

— Altfel, de ce crezi că s-ar afla într-un asemenea loc, unde sunt puţine şanse să fie observaţi? Cui îi pasă de sticlărie?

Ochii ei îl priveau iarăşi cu amuzament.

— Pot fi văzuţi, pentru că sunt ceva oameni aici, şi în curând vor veni şi mai mulţi. E clar că ţie nu îţi place aici. Expoziţiile de genul ăsta sunt menite să ne arate lumea. Uite, vino cu mine.

N-ar fi trebuit să-i dea nas. Ar fi trebuit să rămână pe loc ca să vadă dacă avea dreptate, dar ea îi stârnise curiozitatea. O urmă într-o sală unde erau expuse carafe de toate formele şi în toate nuanţele de roşu.

— Imaginează-ţi de ce a fost nevoie pentru a crea toate astea, spuse ea cu blândeţe. De căldură, de o căldură uriaşă care a topit sticla, apoi de un meşter sticlar care a adunat-o cu grijă pe un băţ, ca pe miere.

El nu putea să nu se gândească la căldura şi dulceaţa unei femei. Şi nu se putea opri să n-o cântărească din priviri, dar ea nu observă. Era cu totul concentrată pe pocalele şi carafa din vitrină, iar expresia ei fascinată era aproape la fel de uluitoare ca vorbele pe care le rostea.

— Sticlă suflată cu grijă – cu o cantitate exactă de aer, de presiune şi vigoare. Încălzită, răcită, modelată, reîncălzită. Apoi se adaugă roşul. Toată munca, talentul şi pasiunea care sunt depuse pentru a crea ceva atât de frumos. Atunci se uită în sus la el. Îţi poţi imagina?

Îşi putea imagina. Chiar foarte viu. Mult prea viu. Pielea ei, îmbujorată de focul pasiunii. Buzele ei, umflate după multe sărutări. Privirea ei pătrunzătoare, fierbând de dorinţă. Îşi imagină că îi cuprinde buzele, că îi arde sufletul cu sărutul lui.

Ce dracu’ se întâmpla cu el?

— Cum să nu apreciezi o operă de artă, chiar dacă nu este vorba decât de un obiect obişnuit? întrebă ea.

Nu era nimic obişnuit aici, ea nu avea nimic obişnuit. Se subestima şi credea că bărbaţii nu umblă decât după zestrea ei. Chiar dacă nu o iubeau, aveau să câştige atât de mult de pe urma ei – ea, care era o operă de artă –, doar pentru că o aveau alături. Averea ei, terenurile păleau în comparaţie cu calităţile ei.

— Cred că ceea ce îmi place cel mai mult, spuse ea încet, este că nici măcar imperfecţiunile nu le minimalizează frumuseţea.

— Vorbeşti de parcă ar fi imperfecţiunile tale.

— Toţi avem imperfecţiuni.

Un fel de tristeţe şi ceva ce venea adânc din sufletul ei îi umbri ochii.

— Conferă personalitate, spuse el, repetând cuvintele pe care i le rostise odinioară mama lui.

Ea râse uşor.

— Aşa spune şi mama.

Lovingdon se întrebă dacă toate mamele ofereau acelaşi sfat. Simţi o dorinţă puternică s-o facă să vadă adevărul acelor cuvinte, dacă trăia cu impresia că are vreun defect. Se întrebă dacă ea considera că acel mic pistrui era un defect. Îşi aminti cât de mult îşi ura pistruii atunci când era mică.

Ea îşi întoarse atenţia înapoi la sticlărie.

— Unele dintre piesele astea sunt vechi de sute de ani. Au reuşit să supravieţuiască secole. Dacă ar putea vorbi… Au fost create cu dragoste de oameni care nu se mai află printre noi, bucură oameni pe care creatorul lor nu i-a cunoscut niciodată, pentru că nu se născuseră atunci.

— Poate că nu au fost create cu dragoste. Poate că sunt ieşite din mâinile unor oameni care lucrau numai pentru a-şi plăti datoriile.

— Cât de cinic eşti! Nu, oricine ar fi făcut obiectele astea, le-a făcut cu drag. Altfel, nu ar mai fi ieşit atât de frumoase. Nu voi accepta altă variantă.

— Eşti o romantică.

Ea râse din nou.

— Mă tem că da. Dar nu cred că este vreo surpriză, având în vedere motivul prezenţei tale aici.

Înainte ca el să poată răspunde, îi atrase atenţia zarva declanşată la intrare. Un grup de oameni înainta pe holul expoziţiei. Din câte se părea, sosise grupul din Marlborough House.

Intrară aşa cum un roi de albine atacă florile pline de polen şi plecară la fel de lin ca un buştean care pluteşte pe apele unui râu. Era destul de uimitor să-i urmărească, de parcă nu s-ar fi aflat acolo, de parcă ar fi fost de neconceput că ar putea fi împreună.

Era grozav pentru reputaţia lui de bărbat care nu mai era interesat de căsătorie.

Ar fi putut să îi salute şi să se alăture conversaţiei, dar Grace voia ca el să stea deoparte şi să-i împărtăşească mai târziu observaţiile, în loc să facă asta, privirea îi tot alunecă spre una dintre vaze. Avea o nuanţă potolită de roşu, nuanţa părului ei, şi şi-l imagină pe artistul sticlar suflând aer cald asupra sticlei, trecându-şi mâinile peste ea cu dragoste. Pe Grace şi-o imagină în postura de sursă de inspiraţie pentru piesa aceea, ca şi cum în urmă cu trei, şase, opt sute, o mie de ani un alt om şi-o imaginase şi lucrase acea vază pentru a dăinui în timp.

Artistul murise, dar vaza rezistase. Murise şi persoana

care inspirase piesa respectivă. Şi totuşi, într-un mod straniu, ea încă oferea frumuseţe în lume.

Aiurelile poetice pe care le născocise nu puteau fi cauzate decât de faptul că murea de plictiseală de la cât se uitase la cristaluri. Iar la rădăcina acelor gânduri se afla senzaţia neplăcută că toate obiectele acestea trebuiau să fie altundeva şi că le voia el.

Exponatele făceau parte dintr-o colecţie pe care o adunase cineva. Erau toate ale unui colecţionar. Iar el le voia. Şi intenţiona să le aibă, indiferent de preţ.

Trecuse mult timp de când nu mai dorise ceva cu atâta fervoare.

*

În acea seară, ghemuită pe un divan din salon, Grace se străduia să nu fie dezamăgită de faptul că, mai devreme la expoziţie, îl pierduse din ochi pe Lovingdon atunci când fusese înconjurată de admiratori. Vizitiul lui o anunţase că Excelenţa Sa plecase, dar că lăsase trăsura la dispoziţia ei. Presupuse că se plictisise de moarte de la atâta sticlărie şi hotărâse să caute o activitate mai interesantă.

În clipa asta, şi ea căuta ceva interesant care să o distreze. Nu era sigură cum avea să-şi petreacă seara şi se uita pe mai multe invitaţii. Nu era niciun bal important în seara asta. Era, în schimb, o seară favorabilă întâlnirilor restrânse. O şedinţă de ghicit la Lady Evelyn Easton. Un concert la Marlborough House. O cină la familia Chetwyn. Domnii încercaseră să afle unde avea să meargă în seara aceea, dar nici măcar ea nu ştiuse, astfel că fusese uşor să le spună adevărul.

Se întreba ce planuri îşi făcuse Lovingdon pentru seara aceasta şi dacă avea să se afle la cazinoul lui Dodger. O mâncau degetele să joace o altă partidă de poker, să aibă şansa de-a regla conturile cu el. Cum naiba trişase atunci? Îi urmărise cu atenţie toate mişcările. Iar el de unde ştiuse că şi ea trişase?

Pentru că ea trişa întotdeauna. Nu era un obicei frumos, dar băieţii obişnuiau să o bată mereu la cărţi.

Faptul că trişa era mica ei victorie.

Auzi soneria. Un musafir. N-avea chef de nimeni. În plus, Lovingdon probabil i-ar spune că un gentleman care se sinchisea să sune la uşă probabil nu era cu adevărat interesat de ea. I se părea că toate exemplele lui îi arătau doar cum nu o iubea cineva. Dar cum avea să ştie dacă o iubeşte cineva?

„O să ştie care e floarea ta preferată”.

Trebuia să fie mai mult decât atât.

Îşi ridică privirea şi îl văzu pe majordom intrând cu o cutie mare.

— Servitorul ducelui de Lovingdon tocmai a adus acest pachet pentru dumneavoastră.

Era o cutie mare, dar simplă, nu ambalată în hârtie de lux sau decorată cu panglici. Majordomul o lăsă pe măsuţa din faţa ei.

— Ce-ar putea fi? întrebă ea.

— Nu ştiu, milady.

— Ce avem aici? întrebă mama ei, care tocmai intra în salon. Am auzit clopoţelul…

— Un cadou de la Lovingdon.

— Ca să vezi… Ce i-o fi venit de a făcut un astfel de gest?

Grace râse sec, pentru că în sinea ei îşi dorea ca acest dar să aibă o semnificaţie specială, dar ştia că probabil nu era vorba decât de o altă lecţie. Cum să-i explice asta mamei ei?

— Habar n-am.

— Îl deschidem să vedem ce este?

— Ar trebui, nu?

Grace scoase capacul şi îl puse deoparte. În mijlocul unei bucăţi de catifea neagră se afla un obiect roşu din cristal. Grace ridică foarte grijulie carafa.

— Oh, Doamne! Nu e minunată? exclamă mama ei.

— Am văzut-o astăzi, la expoziţie. Copleşită de

emoţie, nu ştiu ce să spună. În cutie se aflau şi paharele setului, dar carafa îi captase întreaga atenţie. O ridică în sus, spre lumina candelabrelor, şi sticla străluci. Era superbă.

— Există şi un bilet?

— Poftim? Aaa…

Mută într-o parte catifeaua şi văzu o bucată de pergament, pe care îl scoase şi citi cuvintele scrise ordonat.

Pentru viitorul tău cămin. Presupun că artistul sticlar care l-a făcut şi-ar dori să fie folosit, nu să adune praf într-o expoziţie.

Îşi zise în sinea ei că ar trebui să-l ierte pentru că nu apreciase expoziţia, dar îi făcuse un asemenea dar preţios. Apa servită din această carafă avea să fie incredibil de dulce şi nu va putea să bea fără să se gândească la el.

— E cel puţin optimist, spuse mama ei după ce parcurse biletul.

— Optimist că voi găsi un bărbat care să mă iubească. Ştie că altfel nu mă voi mărita.

— Intuiţia îmi spune că a trecut mult timp de când nu a mai fost optimist în nicio privinţă. Poate că nu e atât de rău că se schimbă.

Nu era deloc un lucru rău.

Capitolul 10

Lovingdon nu-şi mai amintea cum ajunsese pe podeaua din biblioteca lui. Avusese impresia că, după ce luase ultima sticlă de whisky, se îndreptase spre scaun. Dar acum se afla întins pe podea. Ceea ce îi convenea, deoarece astfel avea o suprafaţă dură pe care să aşeze sticla atunci când nu bea din ea.

De asemenea, avea şi un unghi superb din care să se

holbeze la vază. Lampa de pe birou arunca o lumină blândă în jurul obiectului din sticlă şi schimba felul în care arăta. Umbră şi lumină. Arămiu şi roşu.

— Mă aşteptam să te găsesc la Dodger.

Glasul dulce al lui Grace îi umplu urechile. Îşi întoarse capul într-o parte. Umbră şi lumină.

Arămiu şi roşu.

— Chiar trebuie să vorbesc cu majordomul meu despre faptul că-ţi permite să hoinăreşti neanunţată prin locuinţa mea.

Ea se dădu mai aproape, fără să legene ademenitor din şolduri, fără să ridice seducător din umeri, fără să-şi coboare pleoapele într-un gest de flirt şi cu toate astea el o găsea mai atrăgătoare decât oricare altă femeie pe care o cunoscuse în ultima vreme.

— Înţelege că fac parte din familie, practic.

— Mai degrabă ştie că oricum ai face orice doreşti.

Ea rânji.

— Şi asta.

— Nu credeam că ai vreun plan pentru seara asta.

— Nu aveam, dar am vrut să-ţi mulţumesc pentru carafa aia minunată. Presupun că mi-ai dat-o ca să-mi demonstrezi altă regulă. Dacă mă iubeşte, va şti când râvnesc la ceva.

El nu se putu abţine să nu zâmbească. Spera că nu arăta tot atât de nătâng pe cât se simţea.

— Ţi-a plăcut?

— Foarte mult. Acum stătea aproape deasupra lui. Vrei să te ajut să ajungi la un scaun?

El scutură din cap.

— Nu, sunt exact acolo unde vreau să fiu.

— N-ai standarde prea ridicate. Dădu să se întoarcă, dar se opri brusc. Ai cumpărat şi vaza!

— Pare foarte stingheră acum că nu mai e înconjurată de celelalte piese roşii.

— Ai grijă! Aproape că vorbeşti poetic.

— Eu? Niciodată!

O urmări cum se duce la masa pe care se aflau băuturile, ia o carafă de cristal şi se întoarce la el. Se aşează pe podea cu faţa la el, sprijinindu-se cu spatele de scaunul celălalt şi cu picioarele întinse lângă ale lui.

— Ce faci? o întrebă el, dar nu pe cât de ferm ar fi trebuit, deci fără să-i dea de înţeles că gestul ei era absolut nepotrivit pentru o domnişoară. N-ar trebui să te afli aici.

— Nu se cade să bei singur. În plus, mama şi tata nu ştiu că mă aflu aici. Ei cred că m-am culcat devreme pentru că mă durea capul, explică ea şi turnă ceva – ce avea? A, da, rom – în paharul ei, apoi îl ridică uşor. Noroc!

Şi luă o înghiţitură sănătoasă. Nu se înecă şi nici nu tuşi. Ştia că mai gustase băuturi tari, dar el nu se aşteptase să reacţioneze atât de bine la rom.

— Am sherry, dacă doreşti, îi spuse el.

— Prefer romul. E îngrozitor pentru mine că nu prefer băuturile mai delicate, ştiu. Pot să beau rom pentru că asta e băutura preferată a fraţilor mei. Nu e corect ca bărbaţii să se retragă într-o cameră separată în care să fumeze şi să bea, iar doamnele să soarbă doar ceai.

Ar trebui să ne putem încheia şi noi ziua cu o băutură adevărată! Îşi ridică paharul pentru un alt toast, apoi sorbi din lichidul auriu. Am venit ca să-mi dai raportul.

— Raportul?

— Da, despre ceea ce ai observat astăzi. Despre cine nu mă place.

— Bertie te place.

Ea râse uşor.

— Prinţul de Wales?

— Chiar el. Dar cred că vrei să stai departe de bărbaţii căsătoriţi, mai ales de cei care vor guverna peste un regat într-o bună zi.

— N-avea nicio grijă, pentru că nu mă interesează deloc bărbaţii căsătoriţi. E împotriva scopului meu, nu? Eu caut un soţ.

El o studie îndeaproape şi sorbi din whisky. Băutura începea să-i dezlege limba. Probabil că nu era un lucru bun,

dar…

— De ce atâta grabă, Grace? De ce te grăbeşti să te măriţi?

Ea îşi trecu degetul peste buza paharului.

— Nu ai cum să înţelegi, răspunse ea şi oftă. Probabil că n-ar fi trebuit să beau în seara asta. Băutura îndeamnă la vorbă şi îl face pe om să spună lucruri pe care nu le-ar spune în mod normal. De ce face asta?

Încă nu băuse foarte mult, aşa că poate nu era atât de obişnuită cu băutura cum crezuse el.

— Tocmai ăsta e rostul băuturii, să te scape de inhibiţii, să nu-ţi mai pese de una sau alta. Poţi să-mi spui orice, pentru că sunt atât de beat încât probabil mâine-dimineaţă nu-mi voi mai aminti nimic din ce-ai zis.

Ea bătu cu degetul în pahar, iar el văzu rapid cu ochii minţii ipostaza nebunească în care ea îl lovea uşor cu degetul pe pieptul gol, că-şi trecea degetul peste coaste, în jos, zgâriindu-i carnea. Da, trebuia să se oprească din băut chiar acum.

— E vorba despre tata, spuse ea.

El clipi, străduindu-se să nu pară surprins. Dar nu reuşi. Bănuia că arată ca o căprioară care trece dintr-odată prin faţa vânătorului.

— Te obligă să te măriţi?

— Desigur că nu, dar îşi pierde vederea. Nu trebuie să spui nimănui. E atât de mândru şi a ascuns de ani de zile afecţiunea de care suferă. Iar eu vreau să mă vadă mireasă, să ştie că sunt fericită. Vreau să poată dansa cu mine în ziua în care mă voi căsători.

Lovingdon se gândi că erau puţine lucruri mai rele decât pierderea vederii, în afară de pierderea unei persoane iubite, dar bănuia că ceilalţi oameni puteau să-i dea exemple mai rele.

Totul depindea de perspectiva din care priveai lucrurile. Totul era subiectiv.

— Îmi pare rău, spuse el, şi cuvintele astea veneau chiar din adâncurile întunecate ale inimii sale.

— Nu ştiu dacă e mai bine să te naşti orb şi să nu ştii niciodată cum arată lumea sau să fi văzut lumea şi apoi să fii condamnat la întuneric.

— E mai degrabă ca întrebarea pe care mi-ai pus-o în noaptea în care mi-ai cerut ajutorul: e mai bine să iubeşti şi să pierzi decât să nu iubeşti deloc?

— Eu aş prefera să iubesc, chiar şi pentru puţin timp.

Asta pentru că ea nu avusese parte de iubire, îşi zise Lovingdon în sinea lui. Oamenii au impresia că lucrurile pe care nu le au sunt mai bune.

Rămaseră tăcuţi câteva momente, cu trosnetul focului, ticăitul ceasului şi câinele din rasa Border Collie sforăind în colţ. Rochia ei era închisă cu nasturi până sub bărbie. Şi avea şi mâneci lungi. Nu avea nevoie de mănuşi când se afla aici, într-o postură atât de neprotocolară. Grace îşi trase genunchii la piept şi îi prinse cu braţele. Sigur nu avea pe ea mai mult de un jupon, deoarece fusta îi cădea pe corp de parcă nu ar mai fi existat şi alte bariere între material şi pielea ei. El dorea să-i atingă glezna, genunchii, coapsa, umărul, bărbia. Să o atingă uşor.

Uneori, genul acesta de atingeri puteau fi şi cele mai intime.

Of, avea nevoie să-şi mute gândurile în altă parte, aşa că spuse:

— Cuplul de la expoziţie, cel care se uita la sticlăria albastră – am greşit în privinţa lor. Sunt împreună, căsătoriţi.

Ea se îndreptă de spate.

— De unde ştii?

— După felul în care o atingea. Fără să se gândească prea mult, fără şiretlicuri. Voia ca ea să ştie că el se află acolo, că se bucură de acel moment alături de ea, dar era atent să nu o deranjeze.

Grace se încruntă.

— Dar ai spus că sunt amanţi.

— Sunt. O calitate nu o exclude pe cealaltă.

— Dar ai fost destul de sigur că ea este căsătorită cu

altcineva, îi aminti ea.

— Nu sunt perfect, Grace. Ştiu că au şase copii şi vizitează expoziţii ca să aibă puţin timp pentru ei înşişi.

— De unde ai obţinut informaţia asta?

— Am vorbit cu el câteva clipe, când ea s-a dus la toaletă.

Grace afişă un zâmbet luminos şi se rezemă la loc, cu spatele de scaun.

— Mă bucur că sunt căsătoriţi. Că se iubesc. Aşadar, dacă un domn mă atinge înseamnă că mă iubeşte.

— Dacă te atinge fără să se gândească, dacă te atinge pur şi simplu pentru că eşti în apropierea lui.

Se cufundară din nou în tăcere. Lovingdon nu ştia dacă reuşise să-i explice genul de atingere la care se referea.

— De ce stai singur aici în seara asta? întrebă ea încet.

— Uneori am nevoie să fiu singur.

Ea lăsă capul pe spate pentru a vedea portretul de deasupra şemineului, cel care o reprezenta pe Juliette.

— Eram atât de mică atunci când te-ai căsătorit – prea mică pentru a deveni prietenă apropiată cu ea. Mă întreb de ce am considerat-o întotdeauna bătrână, dar nu m-a deranjat niciodată diferenţa de ani dintre noi.

— Probabil pentru că eu am fost întotdeauna în viaţa ta, iar ea a intrat mai târziu. Acum îşi ridică şi el privirea. Din unghiul acesta nu o putea vedea pe Juliette, iar ăsta era un lucru bun. Ea nu fusese niciodată de acord cu băutura, aşa că el nu bea decât un pahar la ocazii speciale. Ei nu-i plăcuse niciodată gustul vinului. Nu-i plăceau jocurile de cărţi. Dacă ar fi jucat, în mod sigur nu ar fi trişat.

Spre deosebire de femeia din faţa lui, care acum îşi mai turna un pahar de rom. Ea nu-l certa pentru că stătea acolo, aproape mort de beat. Pur şi simplu pusese mâna pe o sticlă şi i se alăturase.

— De ce zâmbeşti? îl iscodi Grace.

Trezit din reverie de întrebarea ei, Lovingdon îşi smuci

capul pe spate.

— Zâmbesc?

— Nu ţi se văd dinţii, dar ai buzele curbate în sus. Întotdeauna mi-a plăcut zâmbetul tău.

— Şi mie al tău.

— Eu am dinţii un pic prea mari.

— Nu am observat.

— Mincinosule.

Lovingdon zâmbi şi mai larg. Întotdeauna se simţise confortabil în prezenţa ei, de parcă alături de ea n-ar fi fost loc de judecăţi, greşeli sau păcate. Dar în acel moment îşi dorea să fie mai mult.

Poate din cauză că băuse prea mult.

Poate din cauză că erau singuri.

Poate din cauză că întunericul promitea să le ascundă secretele.

Se aplecă spre ea, întinse mâna şi o prinse de gleznă, apoi o trase spre el.

Surprinsă, Grace se uită la el, dar nu se opuse, aşa că ajunse într-o clipită lipită de coapsa lui. Lovingdon îi cuprinse capul în palmă, cu cealaltă mână o prinse de bărbie şi-i înclină faţa spre el. Apoi îi sorbi buzele. Îi mângâie buzele cu limba înainte de a ajunge în interior, unde îl aştepta o deschidere, o uşoară despărţire a buzelor, ca o invitaţie.

Îşi strecură limba înăuntru şi gemu când descoperi că ea îl aştepta, gata să-l sărute cu aceeaşi pasiune. Trandafiraşul lui nu era deloc timid.

Grace avea un gust puternic, parfumat şi decadent. Romul adaugă o notă dulceagă, înţepătoare, unică.

Îşi plimbă limba prin gura ei de parcă acum o explora pentru prima dată. Sărutul din grădină fusese mânat de o dorinţă pătimaşă, dar în seara asta pasiunea se dezlănţuise cu adevărat. Nu voia un moment de nebunie şi niciun sărut grăbit. Voia să o sărute pe îndelete, să se bucure şi să savureze gustul buzelor ei.

Grace îl mângâie pe cap, trecându-şi degetele prin

părul lui. Îl atingea, îl dezmierda.

Era uimitor, nemaipomenit. Se simţea ca o pisică, întinzându-se sub razele calde ale soarelui. Trecuse atât de mult timp de când fusese mângâiat cu o astfel de tandreţe. Atât de mult timp de când o femeie îl atinsese aşa cum o făcea ea acum. Fără nicio grabă, fără frenezie. Doar bucurându-se de prezent.

Atunci, în grădină, puse stăpânire pe gura ei mânat de un val de pasiune şi de un sentiment ce semăna cu gelozia, deşi el nu fusese gelos niciodată în viaţa lui, nici măcar atunci când era vorba de Juliette. Ştiuse dintotdeauna că Juliette era a lui şi că nu i-o putea lua nimeni.

Şi totuşi, i-o furase destinul.

Dar cu Grace era altceva. Pe ea nu o putea descrie într-un fel şi nici sentimentele pe care le simţea pentru ea. Nu era dragoste, şi cu toate astea era mai mult decât golul sufletesc pe care îl simţea când se pierdea în rutina zilnică. Voia să o sărute. Ar fi vrut să o sărute şi la expoziţie, când ea preamărise obiectele acelea din sticlă. Pasiunea cu care îi vorbise despre modul în care fuseseră create aprinsese o pasiune şi în el.

Dar în seara asta era doar whisky-ul lui şi romul ei şi întunericul care le şoptea „Gustă, gustă-mă din nou”.

Ea oftă, iar Lovingdon îşi dădu seama că se prăbuşise peste el. Era un lucru bun faptul că stăteau pe podea, altfel i-ar fi cedat genunchii din cauza pasiunii cu care se lipise de el.

El băuse mult prea mult alcool pentru a se mişca în vreun fel. Iar ăsta era un lucru bun. Nu voia să-i ruineze reputaţia, dar, la naiba, avea un gust minunat, ca, bunăoară, căpşunile cu frişcă sau tortul de ciocolată. Nu mai voia să plece din micul rai pe care îl găsise în gura ei…

Şi tocmai gândul acesta îl făcu să se îndepărteze. Ea voia un bărbat capabil să o iubească din tot sufletul.

Merita un astfel de bărbat. Doar că acela nu era el.

Îşi apăsă fruntea de a ei, o ascultă cum îşi trage

sufletul, se bucură de senzaţia pe care o simţi când ea îşi trecu degetele peste umerii lui, apoi în jos pe braţe, lăsând în urmă amintirea atingerilor.

Lui Lovingdon i se strânse inima. Îi îndepărtă şuviţe de păr de pe faţă cu gesturi tandre.

— Ah, Grace, te-am iubit întotdeauna. Sunt sigur că ştiai asta. Doar că, pur şi simplu, nu pot să te iubesc cu atâta pasiune cum doreşti tu.

— E teribil de înfricoşător să iubeşti, nu? Nu cred că ar trebui să fie aşa, dar aşa este…

— Nu întotdeauna…

— Nu erai speriat când te-ai îndrăgostit de Juliette?

El scutură din cap. Atunci nu simţise niciun pic de teamă. I se păruse că toate emoţiile pe care le simţea erau minunate.

— Dacă în ziua în care ai cunoscut-o ai fi ştiut că aveai să o pierzi peste câţiva ani, te-ai mai fi îndrăgostit de ea?

El nu ştiu ce să răspundă. Pentru că nu ştiuse, pentru că se îndrăgostise sincer, cu toată puterea şi naivitatea acelei vârste. O inocenţă pe care nu avea s-o mai recupereze niciodată. Acum ştia că „pentru totdeauna” era doar un mit şi că „până la moarte” nu era neapărat o promisiune că doi oameni vor îmbătrâni împreună.

— Nu se cade să vorbeşti despre o altă doamnă atunci când te sărută un bărbat, îi spuse el.

— Dar în clipa asta nu mă săruţi.

— Poate că ar trebui să remediez lucrul acesta. Şi asta şi făcu, punând din nou stăpânire pe gura ei, explorându-i interiorul fără grabă, până se sătură de ea, cel puţin pe moment. Nu am sărutat niciodată o femeie care să aibă gust de rom, zise el încet.

— Nici femeile vicioase pe care le vizitezi?

— Nu le sărut.

Ea îşi smuci capul pe spate, şi nu putea arăta mai surprinsă nici dacă Lovingdon ar fi sărit în picioare acum şi ar fi început să danseze prin încăpere.

— Dar ai relaţii intime cu ele.

— Nu. Eu nu am relaţii intime cu ele. Nu fac dragoste cu ele. Doar mă împerechez.

— Sună atât de urât.

El nu voia să ducă discuţia mai departe. Voia mai degrabă să îşi întoarcă atenţia înapoi spre gura ei.

— Îţi garantez că au parte de plăcere. Se simt bine când sunt cu mine. Nu îşi dau seama că singurul lucru pe care l-au captivat cu prezenţa lor este doar organul meu.

Şi când rosti acel cuvânt în faţa unei lady, îşi dădu seama că era, cu siguranţă, mort de beat.

— Scuză-mă. N-ar fi trebuit…

— Nu. Grace îi atinse buzele cu degetul. Am venit la tine, Lovingdon, pentru că ştiam că vei fi sincer cu mine. Poate că vorbele şi sentimentele tale sunt necizelate, dar tu nu ai ridicat niciodată o barieră între noi. Cuvintele tale nu fac decât să sublinieze ceea ce am crezut dintotdeauna. Nu îmi doresc un bărbat care doar să se împerecheze cu mine. Nu vreau să gândească: „Hai să o facem şi pe asta, am nevoie de un moştenitor”. Vreau să am parte de plăcere. Vreau ca el să îşi dorească să vină în patul meu. Cred că dragostea este ingredientul secret, motivul pentru care îmi doresc un bărbat care să mă iubească. Nu vreau să fac o greşeală cu care să trăiesc pentru tot restul vieţii mele.

El îşi trecu degetele peste obrazul ei.

— Nu vei greşi. Dacă ai ajunge cu un bărbat care nu te iubeşte, ar însemna că nu mă pricep deloc la escroci. Ai încredere în mine, Trandafiraş. Miros un escroc de la un kilometru depărtare.

— Am încredere în tine.

Şi mai rău pentru ea. Pentru că, în acel moment, cuvintele lui nu erau mai sincere decât balivernele pe care i le îndrugase Bentley. Buzele ei umflate şi lucioase îl făceau să se comporte atât de imoral. Îşi dorea buzele acelea, gura ei.

„Nu, nu, nu”.

Dar el trecuse dincolo de pragul care îl constrângea

să-şi asculte conştiinţa. Voia să o mai guste o dată, doar o singură dată. Ea îşi înclină capul uşor spre el şi lui Lovingdon i se păru că era cea mai frumoasă invitaţie pe care o primise vreodată. Îi cuprinse faţa între palme.

— Doar un singur sărut.

Ea încuviinţă. Greşeala ei, înfrângerea lui.

Începu cu aluniţa din colţul gurii ei, cea care se ascundea privirii atunci când zâmbea. Se întrebă dacă ceilalţi lorzi o observaseră. Ar trebui să-i spună despre asta.

„Dacă te iubeşte, va observa că ai o aluniţă micuţă la colţul gurii”.

„Dacă te iubeşte, va uita de restul lumii atunci când te sărută. Nu se va mai gândi la alte femei sau la expoziţii sau legi care trebuie trecute prin Parlament. Nu se va gândi la nimic altceva, în afară de gustul tău şi la cum e să te ţină în braţe”.

Dar el *se gândea* la alte lucruri. Se gândea la focul care modela, se gândea la flăcările care atingeau sticla roşie, la mâinile care prindeau şi dădeau formă…

Mâinile care o mângâiau din cap până-n picioare. Îi cuprinse gleznele mici şi urcă în sus, pe pulpele ei subţiri.

O întinse pe covor. Ea nu protestă. Pur şi simplu se lăsa în voia lui, cu încrederea de care îi vorbise mai devreme. El nu avea s-o compromită, dar trebuia s-o mai sărute, să-i stingă pasiunea.

„Nu, nu, nu”.

N-o iubea, nu putea s-o iubească, nu avea s-o iubească – nu aşa cum îşi dorea ea, nu aşa cum merita.

Dar voia să afle cum se comportă un ticălos, şi în seara asta era suficient de beat cât să-i ofere o lecţie pe care să n-o uite prea curând.

*

Ştia că se expune pericolului venind aici la o oră atât de târzie, când el avea să fie cu siguranţă beat, dar cu toate astea nu putuse sta departe. Când intrase în

bibliotecă, simţise un val de energie, ca pe timpul unei furtuni, înainte să lovească fulgerul. Ar fi trebuit să spună doar: „Îţi mulţumesc pentru cadou. Acum voi pleca”.

Dar ea nu era genul de femeie care să facă ceea ce trebuia.

Viaţa era prea scurtă. Viaţa îi putea fi smulsă oricând din piept.

Avea nevoie de sărutările sale, aşa cum avea nevoie de aer. Acest sărut era diferit faţă de cel de dinainte, era mai blând şi totuşi mai pasional. Nu avea niciun sens. Primul sărut fusese despre posesie.

Acesta era mult mai asumat. Se părea că Lovingdon începea să-şi accepte sentimentele.

„Ai grijă!” îi striga o voce din mintea ei. „Ai grijă, ai grijă, ai grijă”.

Ea nu-l putea iubi aşa cum o femeie iubea un bărbat, nu când el refuza să o iubească la rândul lui. Era mai mult ca singură că asta era o altă lecţie, că atunci când avea să termine urma să-i spună că un bărbat care o săruta astfel, cu atâta hotărâre, era un bărbat care o iubea.

Dar ei nu-i păsa în clipa asta. Adora gustul de whisky de pe limba lui, felul în care gura ei se lipea de a lui.

Îşi trecu buzele peste bărbia ei şi apoi coborî. Ea rămase fără suflare. Gura lui fierbinte se închise peste sânul ei drept şi fu străbătută de o senzaţie de căldură. Nu conta că purta o rochie şi doar o cămăşuţă pe dedesubt, că îşi lăsase jupoanele pe spătarul scaunului din dormitorul ei. Optase pentru o ţinută comodă, nu decentă.

Şi se părea că nici el nu avea chef să se comporte decent.

Îi încercui talia cu mâinile şi coborî şi mai jos. Grace se ridică într-un cot şi-i urmări mâna mângâind-o pe coapsă. Privirile li se întâlniră, iar în ochii lui se citea o provocare ce avea să rămână fără răspuns.

Ea nu ştia cum să răspundă. Corpul ei pulsa de dorinţă, o noţiune pe care nu o înţelegea prea bine.

Îi prinse fustele şi începu să i le ridice.

— Lovingdon…

— Şşş… Vei pleca de aici virgină, îţi promit.

Ea avea încredere în el, dar nu era pregătită să-i dezvăluie totul. Se îndoia că ar fi fost vreodată, dar nici nu era gata să plece, să piardă aceste senzaţii arzătoare care îi străbăteau trupul.

— Te comporţi ca un bărbat care mă iubeşte sau ca un ticălos?

El îşi ridică ochii spre ea.

— Ca un ticălos. În mod clar, ca un ticălos.

— Ar trebui să pun punct acestor avansuri, spuse ea.

— Da, cu alţi ticăloşi. Dar nu vrei să afli ce se află la final? Îţi vei petrece restul vieţii alături de un gentleman. De ce să nu ştii cum e să fii în braţele unui depravat pentru o vreme?

Avea un nod în gât, inima îi bătea nebuneşte şi cu greu reuşea să respire. Izbuti totuşi să încuviinţeze. Sau poate că nu scuturase din cap. Oricum, se părea că-i dăduse permisiunea să continue.

El îi ridică poalele rochiei până la talie.

— Lenjerie de mătase, observă el cu glas răguşit, pe un ton controlat şi tensionat.

— Îmi place cum se simte materialul pe piele.

— Cred că o să-ţi placă şi mai mult ceea ce voi pune eu pe pielea ta.

Desfăcu şireturile pantalonaşilor şi începu să i-i dea jos. Chipul ei ardea de ruşine pentru că era atât de goală în faţa lui şi se gândi la flăcările care modelau sticla. Se întrebă în ce anume o transforma el.

Într-o femeie uşuratică, fără îndoială. Sau într-o fată pe cale să devină cu adevărat femeie. Oare soţul ei avea s-o atingă în felul acesta sau doar desfrânaţii făceau asta?

— Ah, Trandafiraş, eşti roşie din cap până-n picioare.

Mai ales pe obraji, pe gât şi pe piept. Pasiunea o consuma şi crescu în intensitate când el îşi lipi buzele de partea interioară a coapselor ei.

Grace auzise despre pericolele romului, despre cum

anulează inhibiţiile, cum îi făcea pe oameni să nu le pese.

Ştia că ar fi trebuit să-şi strângă picioarele şi să-l împingă deoparte. În schimb, ea se deschise şi mai mult în faţa gurii lui nesătule.

Mai mult ca sigur va regreta totul mâine, când îi va trece starea de ameţeală, dar acum era prea incitant felul în care se simţea maxilarul lui aspru pe pielea fină dintre picioarele ei pentru a regreta ceva. Lovingdon înaintă în sus, centimetru cu centimetru, cu o încetineală chinuitoare, până când îi simţi răsuflarea în buclele ei.

Ridicând capul, se întinse spre carafa de cristal.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îmi place să degust rom pe buze, ai uitat?

Înainte ca ea să poată murmura vreun răspuns, el turnă lichidul auriu peste zona ei cea mai intimă. Grace scoase un ţipăt ascuţit şi îl lovi instinctiv, fără efect.

El îşi dădu capul pe spate, iar râsul lui puternic şi obraznic răsună în toată încăperea. Apoi sunetul se opri brusc, dar ecoul acestuia continuă să vibreze în jurul lor, de parcă ar fi devenit o parte din aerul din jur.

Îi susţinu privirea cu o expresie serioasă care nu părea să se potrivească situaţiei.

— Dumnezeule, nu-mi amintesc când am râs ultima dată! Îşi odihni capul pe faldurile fustei de pe abdomenul ei. La naiba, ce bine a fost.

— Râsul este un balsam pentru suflet.

— Mai ales pentru un suflet negru ca al meu.

Ochii lui o ţintuiră din nou, dar de data asta se citea altceva în ei, o emoţie periculoasă şi încărcată de pasiune.

— A fost un fel de eliberare, la fel de bună ca orgasmele pe care le-am împărtăşit cu femeile care mă vizitează noaptea. Şi acum meriţi şi tu aşa ceva.

El îşi coborî capul şi Grace îl simţi cum gustă romul cu limba, cum o gustă pe ea. O atingere de catifea peste pielea mătăsoasă, o imagine mult mai frumoasă decât lenjeria ei de mătase. N-ar fi deranjat-o să simtă aceste senzaţii pe tot corpul – dar atunci el ar afla adevărul şi, deşi

avea încredere în el, existau unele lucruri pe care o femeie pur şi simplu nu le spunea nimănui.

Grace alungă gândurile întunecate şi alese să se concentreze pe plăcere, pe felul în care simţurile ei explodau frenetic. Oh, era de-a dreptul un păcătos pentru că făcea lucruri pe care era sigură că numai soţii le fac soţiilor. Era atât de nepotrivit, de imoral. Nu ceva pentru o doamnă rafinată.

Era un dezmăţ, în cel mai depravat sens.

Îşi împreună degetele prin părul lui pentru că nu se mai putea abţine să nu-l atingă. Apoi îi strânse umerii între coapse şi îşi dori să-i fi simţit pielea mătăsoasă în locul cămăşii. Ar fi trebuit să-i ceară să-şi scoată cămaşa. Dacă ar fi ştiut că avea de gând s-o posede acolo, i-ar fi cerut să se dezbrace complet.

El o săruta, o mângâia, o tachina. O făcea să simtă senzaţii pe care nu le putea descrie.

Un val de plăcere începu să se nască în ea, ameninţând să o copleşească, să o ridice pe culmi până atunci neatinse. Dacă ar fi fost făcută din sticlă, s-ar fi topit deja.

Respiraţia ei sacadată se transformă în suspine din ce în ce mai puternice.

— Lovingdon…

— Lasă-te în voia senzaţiilor, Grace. Lasă-te cuprinsă de cea mai primară formă de plăcere.

Apoi nu mai existară cuvinte, doar limba lui care o atingea cu mişcări ferme, împingând-o spre orgasm. În spatele pleoapelor închise văzu spirale roşii. Repede, din ce în ce mai repede, tornada părea că o ia pe sus spre o prăpastie dincolo de care…

Grace ţipă când îşi simţi corpul încordându-se. Îşi arcui spatele şi-şi înfipse degetele în părul lui. Apoi se cutremură de o plăcere pe care nu o mai cunoscuse până atunci pentru ca, în cele din urmă, să coboare din nou cu picioarele pe pământ.

*

Trăsura era cufundată în tăcere. Nu era o liniște apăsătoare sau incomodă. Era pur și simplu liniște pentru că, după experiența aceea uimitoare, Grace rămase fără cuvinte.

La fel și Lovingdon, după câte se părea.

Îi aranjase rochia în tăcere. Apoi puse o mână pe talia ei, în zona spatelui, o conduse la trăsură și se urcă înăuntru după ea. Nu părea să conteze faptul că era trăsura familiei ei, că trebuia să se întoarcă acasă cu aceeași trăsură sau să parcurgă pe jos tot drumul înapoi.

Poate înțelegea că Grace nu era încă pregătită să rămână singură.

Altfel, de ce ar fi ținut-o acum cu un braț în jurul umerilor, astfel încât ea să-și sprijine capul în scobitura gâtului său? Mirosea senzual, a decadență. Din când în când, i se părea că simte un miros care putea veni de la ea.

— Încep să întrezăresc avantajele mariajului cu un depravat, indiferent dacă m-ar iubi sau nu, spuse ea în cele din urmă.

El chicoti misterios.

— Mă gândeam eu c-o s-ajungi la concluzia asta.

— Presupun că cel mai bun lucru ar fi să mă căsătoresc cu un depravat care mă iubește.

— Depravații nu iubesc.

— Păcat.

Se lăsă iarăși tăcerea.

— Bănuiesc, începu el, că mă voi gândi întotdeauna la tine atunci când voi bea rom.

Grace se simți cuprinsă de un val de căldură și plăcere. N-o să mai poată bea niciodată rom fără să se gândească la el.

— Covorul tău e distrus, mă tem.

— E destul de ușor să-l înlocuiesc.

Ea puse mâna pe pieptul lui și-i simți bătăile ritmate ale inimii.

— Nu sunt sigură ce ar trebui să învăţ după lecţia din noaptea asta.

— Că nu toţi bărbaţii s-ar fi oprit acolo unde am făcut-o eu. Niciodată să nu-i permiţi unui bărbat să-ţi ridice fustele.

Îşi apăsă buzele pe gâtul lui şi-i gustă pielea sărată.

— În noaptea asta mă bucur că am făcut-o.

Îl simţi că se încordează. Era sigură că el avea să regrete cele întâmplate dimineaţă, când alcoolul nu-i mai curgea prin vene. Poate că şi ea va regreta, dar mai ştia şi că era posibil ca un bărbat care o iubeşte să nu poată face vreodată dragoste atât de pasional cu ea. Când avea să-i descopere trupul, era posibil să considere datoria maritală drept corvoadă.

Trăsura se opri. Lovingdon sări afară şi o ajută să coboare.

— Tatăl tău este mult prea îngăduitor, pentru că îţi permite să ieşi la ora asta.

— După cum ţi-am spus mai devreme, el nu ştie că am ieşit. Se ridică pe vârful picioarelor şi îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc pentru cadou. Ăsta este motivul pentru care am venit la tine în noaptea asta, ca să-ţi mulţumesc pentru cadou.

— Intenţiile – bune sau rele – au tendinţa de-a o lua razna.

— Noapte bună, Lovingdon.

Păşi pe aleea care ducea spre intrare şi auzi trăsura pornind cu un huruit. Când ajunse în capul scărilor, se întoarse şi-l văzu pe Lovingdon mergând pe stradă, o siluetă solitară, înconjurată de singurătate. Ar fi vrut să fugă după el, să se întoarcă acasă cu el, să se ghemuiască în patul lui şi să-l ţină în braţe. Doar să-l ţină în braţe. Şi să-i simtă braţele în jurul ei.

Aşteptă până când nu îl mai văzu. Apoi se întoarse şi-şi lipi fruntea de uşă.

Oh, Dumnezeule, acum chiar o încurcase.

Se îndrăgostise din nou de el.

Capitolul 11

— Dacă un bărbat este îndrăgostit de noi, ne va privi în ochi atunci când vorbim, şi dacă vorbim încet, se va apleca să audă ce spunem. Dacă nu o face, atunci nu ne iubeşte.

Grace stătea într-un colţ mai retras din salonul unchiului Jack şi discuta cu Minerva şi Ofelia. Câţiva membri ai familiei şi prieteni se adunaseră să ia cina împreună, pentru a sărbători ziua de naştere a Minervei.

Sperase că avea să vină şi Lovingdon, dar el încă nu-şi făcuse apariţia. Nu mai participase la o reuniune de familie de doi ani, dar se simţea dezamăgită că nu făcea o excepţie în seara asta. Şi ştia că şi Minerva era dezamăgită. O fată împlinea nouăsprezece ani o singură dată în viaţă şi atunci ar fi trebuit să-l aibă alături pe fratele ei cel mai mare.

— Ştii, bunica a insistat mereu că o lady trebuie să vorbească întotdeauna foarte încet. Acum mă întreb dacă nu cumva acesta este motivul, spuse Ofelia.

— Ah, n-am nicio îndoială în privinţa asta, zise Grace.

— Ştii asta de la domnul acela cu care discuţi? întrebă Minerva.

Grace încuviinţă uşor din cap.

— Presupun că ar trebui să trecem asta pe lista noastră, dar mi se pare că ar trebui să fie mai mult de atât.

— De câte ori ai vorbit cu un bărbat şi n-ai primit decât un „da, da" mormăit drept răspuns, deşi nici măcar nu îl întrebaseşi ceva?

— Da, dar…

— Propun să testăm teoria în seara asta, rosti Lady Ofelia cu autoritate. Avem ocazia perfectă. Suntem la o adunare mică, intimă. Sunt prezenţi şi câţiva domni. Ar trebui să obţinem răspunsuri destul de repede. După aceea,

ne vom întâlni să discutăm în grădină.

— Da, bine, acceptă Minerva. Deşi Lovingdon ar fi subiectul perfect pentru un astfel de test. Lui nu-i pasă deloc de iubire şi nici de femei.

Grace îşi aminti cât de mult îl interesase pe Lovingdon să-i producă plăcere ieri-noapte şi simţi că îi iau foc obrajii. Îşi aducea aminte toate senzaţiile pe care le simţise atunci.

— Mai degrabă nu-i pasă de iubire şi de căsătorie. Sunt sigură că nu e celibatar.

— De ce crezi asta?

Din experienţă. Din cauza unei vizite în miezul nopţii pe care i-o făcuse recent şi care o făcuse apoi să zacă în pat întrebându-se dacă ar trebui să-l viziteze şi altă dată, deşi era posibil să nu-l găsească acasă sau să nu fie singur. Ce se întâmplase între ei fusese o greşeală. El avusese nevoie de compania unei femei.

— Nu toţi bărbaţii celibatari sunt depravaţi. Cel puţin aşa am auzit.

„Chiar de la fratele tău”.

— Ai mare dreptate, confirmă Ofelia. Vinul, femeile şi jocurile de noroc, după cum spune fratele meu.

— Lovingdon! strigă mama Minervei.

Grace se întoarse şi-o văzu îmbrăţişându-şi primul născut în pragul uşii. În spatele lor stăteau doi lachei care cărau o cutie destul de mare. Alte obiecte de sticlărie?

— A venit! exclamă Minerva emoţionată şi bucuria din glasul ei o însoţi în timp ce traversă grăbită salonul.

Grace merse după ea. Nu voia să rateze primirea lui Lovingdon. Ştia că se îndepărtase de familia lui după moartea lui Juliette. O întâmplare nefericită, pentru că, după părerea ei, tocmai cei care îl iubeau l-ar fi putut ajuta să facă faţă durerii şi l-ar fi ajutat să nu decadă atât de mult.

Minerva se opri timidă în faţa lui.

— Mă bucur atât de mult că eşti aici!

— Doar e ziua ta de naştere, nu? rosti Lovingdon. Ţi-am adus ceva. E destul de grea. Băieţi, puneţi-o pe podea.

Lacheii ascultară ordinul. În ciuda faptului că purta o ţinută de ocazie, Minerva îngenunche şi scoase capacul.

— Oh, pe legea mea! Ce este?

Lovingdon le făcu semn lacheilor care se apucară imediat să scoată obiectul din cutie, pentru ca apoi să-l aşeze pe podea cu o bufnitură puternică. Arăta ca un fel de maşinărie cu patru rânduri de discuri ovale şi cu câte o literă inscripţionată pe fiecare…

— Este o maşină de scris, spuse el. Vrei să devii scriitoare, nu? Loveşti litera pe care o doreşti şi ea se va imprima pe hârtia pe care o bagi în maşină. Îţi pot demonstra mai târziu.

— E minunată!

— Păi, cum abia dacă îţi pot descifra scrisul de mână, m-am gândit că va fi de folos. N-ai vrea ca editorii să-ţi atribuie cuvinte care nu-ţi aparţin.

— Eşti cel mai bun frate mai mare pe care l-ar putea avea o fată!

Ochii Minervei se umplură de lacrimi şi îşi aruncă braţele în jurul gâtului lui.

— Îmi pare rău, Minnie, şopti el. Îmi pare rău că nu am fost prin preajmă… o vreme.

Se uită la Grace, şi ea nu văzu doar regret în ochii lui, ci şi recunoştinţă şi-i veni să ţopăie de bucurie, deşi ştia că nu trebuia să simtă asta.

Nu pentru el. Nu se putea abţine să nu creadă că încet, dar irevocabil, inima lui avea să se vindece şi că într-o zi avea să se îndrăgostească din nou. Nu de ea, desigur. Ea era mult prea încăpăţânată şi îndrăzneaţă pentru gustul lui. Îşi aminti că Juliette era o fiinţă extrem de rafinată şi retrasă. Din acest punct de vedere, ele două erau extrem de diferite.

Când Minnie îl eliberă din îmbrăţişare, în cele din urmă, Lovingdon făcu un pas înainte şi strânse mâna unchiului Jack. Deşi Jack Dodger nu le era rudă de sânge, era un prieten drag al mamei ei şi îi fusese întotdeauna unchi.

Apoi Lovingdon ajunse în faţa ei, privind-o cu o sclipire diavolească în ochi şi aproape făcând-o să se piardă cu firea. Cât timp trecuse de când nu mai fusese atât de relaxat?

— Se serveşte rom în seara asta?

Ea îi zâmbi strengăreşte şi se strădui să nu roşească.

— Doamnele nu primesc.

El îi aruncă un zâmbet misterios.

— Ce păcat!

Pentru a-şi muta atenţia de la lucruri la care n-ar fi trebuit să se gândească, arătă spre maşina de scris.

— Interesantă maşinărie. N-am auzit niciodată de aşa ceva.

— Este o invenţie relativ nouă. Cu toate astea, nu cred că are şanse pe viitor. Mi se pare mult prea greoaie şi înceată.

— Totuşi, ţi-ai amintit de visul ei, şi asta e tot ce contează.

*

— Ce straniu! observă Avendale. Toate doamnele vorbesc atât de încet, că de abia le pot auzi fără să mă aplec spre ele.

Şi Lovingdon observă comportamentul ciudat al doamnelor în timpul cinei. Acum se aflau în salonul domnilor, bând vin de porto şi fumând trabucuri, în timp ce doamnele sorbeau ceai. Şi-o putea imagina pe Grace fierbând de nervi din cauza acestei separări între sexe. Ştia că ea ar fi preferat să se afle aici, cu el.

El, Avendale şi Langdon stăteau mai departe de ceilalţi bărbaţi. Era ridicol, dar se bucura că veniseră numai câţiva tineri burlaci şi că dintre cei prezenţi niciunul nu părea deosebit de interesat de Grace. Nu ştia dacă era din cauza ocaziei speciale sau pentru că pierduseră speranţa că o vor cuceri. Spera că era ultima variantă, dar apoi se întrebă de ce gândea astfel.

Dacă şi-ar alege câţiva pretendenţi, atunci curând avea să ia o decizie şi nu va mai avea nevoie de sfatul lui. Atunci ar putea evita expoziţiile, balurile şi altfel de întâlniri. Prin urmare, de ce nu îl încânta ideea de-a se întoarce la acest gen de viaţă pe care o trăise înainte să vină ea să-i bată la uşa dormitorului?

— Sincer, am chef de un joc de cărţi, spuse Avendale. După ce se termină petrecerea, cred că mă duc la Dodger. Cel puţin acolo pot auzi ce se vorbeşte. Îşi frecă ceafa. Mă doare gâtul de la cât m-am aplecat.

În drum spre Dodger, discutară dacă să treacă şi pe la Cremorne. Dar, dintr-un motiv necunoscut, ideea aceasta nu-l atrăgea deloc pe Lovingdon şi se întrebă de ce îl încântase vreodată.

— Scuzaţi-mă, domnilor, dar eu voi ieşi să iau puţin aer.

Deschise uşa laterală şi ieşi pe terasă. Aleile din grădină erau luminate de lămpi cu gaz. Crescuse în casa asta şi-i cunoştea fiecare cotlon. Putea să meargă pe întuneric fără să se împiedice de ceva. Auzi zumzetul insectelor şi foşnetul frunzelor pe aleea de cărămidă. Cunoştea toate sunetele unei nopţi obişnuite. Iar şoaptele nu făceau parte dintre ele.

Coborî de pe terasă în cea mai mare linişte şi se duse în lateral, de unde trase cu ochiul pe după un gard viu şi văzu trei doamne. Trei doamne? Nu, nu se putea! Ba da, erau trei doamne – care treceau un trabuc de la una la cealaltă!

— … un eşec, spuse Lady Ophelia. Toţi domnii s-au aplecat să asculte ce vorbeam. Şi e imposibil să fie toţi îndrăgostiţi de noi.

— E clar că avem nevoie de alt experiment, rosti Minerva. A fost o serată prea restrânsă, la care au participat numai oameni care ne iubesc, deşi e normal că încercau să înţeleagă ce vrem să spunem.

— Presupun că e posibil, dar există vreo şansă ca domnul tău să fi greşit, Grace?

Lovingdon rămase perplex. Ea le povestea *fetelor* ceea ce-i spunea el? Îşi pierduse minţile? Îşi închipuise că poate avea încredere în ea, că sfaturile lui nu aveau să meargă mai departe.

— Este deosebit de priceput în astfel de probleme, răspunse Grace, aşa că mă îndoiesc.

— Întreabă-l pe domnul tău ce înseamnă atunci când un bărbat îşi petrece seara privind pe furiş la o doamnă care stă la câteva scaune depărtare, îi ceru Minerva. Am observat că unul dintre domni părea foarte interesat de tine.

Oare Minnie vorbea despre el? Chiar o privise pe furiş pe Grace, dar orice bărbat ar fi făcut la fel. Fusese o prezenţă radioasă, zâmbise foarte mult şi râsetul ei răsunase cristalin toată seara.

— Cine mă privea pe furiş? se auzi întrebarea lui Grace.

Înainte ca sora lui vitregă să poată răspunde, ieşi din ascunzătoarea lui de după gardul viu.

— Doamnelor!

Tresărind speriate, chiţăiră toate ca nişte şoricei prinşi de pisică şi, în acel moment, chiar se simţi ca o felină gata de vânătoare. Nu era îmblânzit, dar era pregătit să muşte.

— Lovingdon! îl mustră Minnie. N-ar trebui să te furişezi astfel în spatele nostru!

— Iar tu nu ar trebui să te furişezi afară cu trabucurile tatii.

— Numai unul. Şi sunt pentru oaspeţi. El preferă să fumeze pipă, aşa că nu ştie câte trabucuri mai are în cutie.

Întinse o mână spre Grace, pentru că ea ţinea în acel moment trabucul. Ea ridică bărbia în timp ce trase puternic din el, pentru ca apoi să i-l ofere lui Lady Ofelia, care cel puţin avu bunul-simţ de-a ezita o clipă înainte să tragă şi ea din trabuc. Apoi fu rândul lui Minnie. Cum niciuna din ele nu tuşi…

— De cât timp vă delectaţi cu acest obicei infam, doamnelor? întrebă el.

— Oh, aş spune că de vreo cinci minute, cugetă Grace pe un ton nevinovat, care arăta că nu se simţea deloc intimidată.

Nu că el ar fi reuşit vreodată să o facă să se ruşineze.

— Voiam să spun: câţi ani aveaţi când aţi început că fumaţi?

— De anul trecut, răspunse Minnie şi mai trase din trabuc înainte să i-l paseze lui. Nu e corect ca bărbaţii să primească vin de porto şi trabucuri, în timp ce doamnele se îndeletnicesc doar cu lucrul de mână şi sorb din ceai. Iar eu cos mai urât decât scriu.

— Corect sau nu, doamnele nu trebuie să afişeze un astfel de comportament.

— De ce este o infamie dacă o facem noi, dar nu când e vorba de bărbaţi? avu Grace îndrăzneala să întrebe.

Deşi era un argument bun, nu avea de gând să răspundă.

— V-aţi furişat aici tocmai pentru că ştiţi că nu este bine ce faceţi, spuse el în schimb, cu tonul autoritar al fratelui mai mare.

— Tocmai faptul că e interzis îl face atât de plăcut, replică Grace.

N-o putea contrazice în acest punct, dar se întrebă ce alte lucruri interzise mai făcuse.

— Domnii sunt pe cale să termine. Probabil ar fi mai bine să intraţi.

— O să ne pârăşti lui *papa?* întrebă Minnie.

— E ziua ta de naştere, aşa că nu.

Deşi Lovingdon avea o bănuială că Jack ar lăuda-o pentru gestul ei. El nu fusese niciodată genul de bărbat care să urmeze regulile şi, deşi Jack îl încurajase să se abată uneori de la calea cea dreaptă, el nu o făcuse niciodată până nu rămăsese văduv. Apoi începuse să vadă partea bună din sfaturile lui Jack.

— Doar promite-mi că nu o vei mai face.

— Promit să nu mai fur din trabucurile lui *papa.*

Promisiunea aceasta veni atât de repede, că

Lovingdon era sigur că găsise o modalitate de a-şi ţine cuvântul fără a renunţa la trabucuri, însă acum nu avea chef să-i analizeze mai îndeaproape promisiunea. Acum era o domnişoară, iar el dorea să ţină alt interogatoriu.

— Înăuntru cu tine.

— Eşti un frate minunat! exclamă Minerva înainte să pornească în fruntea grupului, spre uşile din spate ale terasei.

— Lady Grace, şopti el, am putea discuta?

Toate doamnele se opriră şi aproape că fu nevoit să le amintească propriile nume ca să înţeleagă că nu pe ele le strigase, dar Grace le alungă şi veni alături de el.

— Da, Excelenţă? întrebă ea pe un ton care aducea mai mult a provocare decât a curiozitate.

— Le-ai povestit sfaturile mele?

— Şi ele au dreptul să se mărite cu un bărbat care le iubeşte.

Gândul că Minnie, scumpa Minnie, s-ar fi putut mărita cu un bărbat care nu o iubeşte îl făcu să se înfioare. Nu participase la balul în care-şi făcuse debutul în societate. Deşi tatăl ei avea reputaţia unui bărbat care ar speria orice gentleman silindu-l să se comporte politicos, asta nu însemna că putea forţa pe cineva să o iubească. Trebuia să fie mai atent la ceea ce se petrecea în lume, în înalta societate. Lumea lui se restrânsese foarte mult şi, pentru prima dată după doi ani, începu să se simtă sufocat.

Aruncă trabucul fumegând pe pământ şi îl strivi cu gheata. La fel îl va strivi şi pe cel care o va face nefericită pe Minnie.

— Ele nu ştiu de la cine am primit sfaturile, continuă Grace pe un ton scăzut.

Şi acum înţelese de ce femeile vorbiseră atât de încet în seara asta. Dumnezeule, îi venea să râdă în hohote! Dar mai era ceva care l-ar fi satisfăcut şi mai mult.

Înaintă spre ea. Ea se retrase până când se lovi cu spatele de peretele din cărămidă.

— Nu te supăra, spuse ea.

— Nu sunt supărat, dar tocmai mi-am dat seama că n-am sărutat niciodată o femeie care are gust de tutun.

— Oh.

Scoase o exclamaţie de uimire care îl străpunse până în vintre şi mai jos. Era periculos, foarte periculos. Şi cu toate asta, părea că nu se poate îndepărta de ea. Îi cuprinse faţa în palme şi-i sărută buzele. Gustul de fum la care se aştepta nu era foarte pronunţat, dar o simţea pe scumpa şi atrăgătoarea Grace.

Din noaptea aceea în care îl vizitase în bibliotecă pentru a-i mulţumi pentru cadou trebuie că o sărutase de o mie de ori în imaginaţia lui. Renunţase la distracţii nocturne numai ca să se holbeze la vaza aia blestemată şi să se gândească la flăcări, arămiu şi roşu. Sorbise rom în încercarea de-a simţi iarăşi aroma ei.

În ultimii doi ani, femeile intraseră şi ieşiseră din viaţa lui. Nu-şi amintea aroma nici uneia.

„Îşi va aminti gustul tău”.

„Îşi va aminti parfumul tău”.

Dar refuza să se încadreze în categoria bărbaţilor care s-ar putea îndrăgosti de ea.

Nu voia să iubească din nou, dar învăţase că un bărbat nu primeşte întotdeauna ceea ce doreşte.

La fel cum exact în clipa aceasta voia mai mult de la ea, un sărut care să continue până în zori, un corset descheiat care să-i elibereze sânii, fustele ridicate care să-i dezvăluie miezul dulce al feminităţii. Dar celelalte doamne sigur o aşteptau şi el ştia foarte bine că Minnie era atât de nerăbdătoare că putea da buzna în orice clipă peste ei, aşa că îşi reprimă dorinţele într-atât, încât i se păru că o să se sufoce, şi făcu un pas înapoi.

— Prefer romul, spuse el.

Ea ridică un colţ al gurii şi îl privi cu ochi strălucitori.

— Eu prefer whisky, nu vinul de porto.

— Va trebui să-ţi fac pe plac data viitoare.

Se răsuci pe călcâie şi se îndepărtă, întrebându-se ce fusese în mintea lui când spusese că avea să fie o dată

viitoare, ştiind la fel de bine că îşi dorea ca acest lucru să se întâmple.

— Lovingdon?

Se opri şi se uită înapoi.

— Ce înseamnă când un bărbat se uită pe furiş la o lady, în timpul cinei?

— Presupun că înseamnă că ea este cea mai frumoasă femeie de acolo.

*

Grace chiar *fusese* cea mai frumoasă femeie de acolo. Lovingdon nu voia să le insulte pe celelalte doamne prezente, mai ales pe cele care-i erau rude, dar Grace avea o eleganţă şi o graţie anume în gesturi şi postură. Deşi avea trăsături plăcute, frumuseţea ei nu era doar de natură fizică, ci şi sufletească, prin dulceaţa firii ei.

Acum, când juca poker în camera privată de la Dodger, Lovingdon ridică privirea când auzi uşa deschizându-se. Aşteptă, aşteptă fără să respire... anticipând...

Înjură în sinea lui când Avendale despărţi draperiile grele şi păşi în cameră.

— Îmi pare rău că am întârziat, domnilor. Sper că Lovingdon nu v-a uşurat de toţi banii încă.

Acest comentariu dădu naştere unei rafale de râsete amicale, dar încărcate de tensiune. Nu ştia de ce voia s-o vadă pe Grace dând buzna înăuntru. N-ar fi făcut decât să-i deranjeze pe unii domni, să le distragă atenţia şi să schimbe cursul jocului.

Dădu pe gât restul de whisky şi aşteptă nerăbdător ca unul dintre lachei să-i umple iarăşi paharul. Nu-i plăceau întotdeauna aceste jocuri, dar în seara asta nu avea astâmpăr şi indiferent de câte ori întorcea moneda pe degete, tot nu se putea relaxa.

— Plănuieşte vreunul dintre voi să meargă la balul de la Graystone? întrebă Avendale în timp ce-şi trase un

scaun.

— Eu voi fi acolo, spuse Langdon. De abia aştept să plec din oraş un pic. Mi se pare că e infernal de cald.

Lovingdon observase şi el că era foarte cald, dar numai atunci când Grace se afla în preajma lui. Avea un talent de a-l face să transpire, nu doar de a-l enerva. Crezuse că cele două reacţii aveau legătură.

Poate că vremea era de vină. Era mai uşor să dea vina pe vreme, şi nu pe apropierea ei.

— Ducesa va fi dezamăgită dacă nu apar, murmură Drake şi continuă să amestece cărţile. Aşa că voi veni şi eu la bal, deşi mă îndoiesc că voi mai rămâne odată ce se va termina. Dar tu, Lovingdon?

Evenimentul anual care avea loc pe moşia Graystone avea tendinţa de-a se întinde pe mai multe zile, în care aveau loc baluri, piese de teatru, concerte, partide de vânătoare şi plimbări călare. Era o pauză plăcută de la sezonul londonez. Lovingdon îl aşteptase întotdeauna cu nerăbdare, dar nu-i simţise niciodată lipsa de la moartea lui Juliette.

— Nu m-am hotărât.

— Toată lumea importantă va fi acolo, comentă Drake. Dacă rămâi aici, va fi al naibii de plictisitor. Ai putea la fel de bine să vii cu noi.

Să meargă cu ei însemna să se întâlnească cu Grace. Se întrebă dacă nu cumva se furişa chiar în acest moment în biblioteca lui. Poate ar fi trebuit să-i lase vorbă majordomului să-l anunţe dacă avea musafiri, deşi nu exista decât unul singur pentru care ar fi părăsit orice activitate şi ar fi dat fuga acasă. Orice activitate, îşi dădu el brusc seama. Chiar dacă ar fi fost vorba de o activitate care implica o femeie.

Nu trecuseră decât trei ore de când o văzuse. De ce naiba se gândea la ea? De ce voia să ştie ce făcuse ea după ce se terminase petrecerea lui Minnie? Orice lady cuviincioasă ar fi fost în pat acum.

Iar gândul acesta, fir-ar să fie, îl făcu să se întrebe

dacă Grace dormea pe spate, pe o parte sau pe burtă. Ea îl urmărise în somn. Nu era deloc corect ca el să n-aibă habar despre poziţia în care dormea ea.

— … te bagi sau nu?

Mulţumită lui Drake, ştia cum să deschidă o încuietoare. Poate va porni spre reşedinţa Mabry…

— Lovingdon, unde naiba eşti? întrebă Drake.

El tresări, se întoarse în prezent şi observă că fiecare jucător îşi primise cărţile deja şi că acum se făceau mizele. Dacă nu se concentra, era în pericol să piardă serios în seara asta. Problema era că nu-l interesa jocul. Nu-i păsa dacă ar fi pierdut o avere şi nici dacă ar fi câştigat.

Nu era cea mai bună atitudine, având în vedere că se miza pe sume mari.

— Mă retrag, zise şi se ridică. De fapt, mi-am dat seama că nu am starea de spirit necesară ca să joc. Plec să caut altă distracţie.

*

Lovingdon stătea în pragul unui salon exclusivist care servea doar nevoile elitelor. Fetele erau curate, iar clientela bogată. Afacerea se desfăşura cu cea mai mare discreţie.

Vinul curgea în cupe la fel de lin cum pluteau femeile prin încăperea slab luminată. Lumânările ofereau o strălucire blândă, iar pâlpâirea flăcărilor năştea un dans al umbrelor care sublinia siluetele celor prezenţi. Era o atmosferă provocatoare. Revelatoare şi ascunsă în acelaşi timp.

O femeie voinică se apropie de el. Avea un corp voluptuos pe care îl putea strânge la piept fără teama că o va pierde din braţe. Nu era genul lui de femeie.

Nu era brunetă şi nu avea ochi căprui. Avea părul roşu ca focul, dar el bănuia că nu era aşa de la natură. Dar nici că-i păsa.

Când trecu pe lângă el, o prinse de mână.

— Eşti numai bună, îi zise şi într-un colţişor din mintea

lui se întrebă de când se mulţumea cu jumătăţi de măsură.

Spre deosebire de Grace, care dorea cuvintele dulci şi dragoste, această femeie nu avea nevoie de nimic mai mult decât să ştie că ea era cea aleasă acum. Iar el avea să-i arate că merită să petreacă alături de el, nu numai prin plăcerea pe care avea să i-o ofere, ci şi prin plată. Prietenia lor avea să fie de scurtă durată, dar sinceră.

O conduse afară din cameră şi în sus pe scările care duceau spre dormitoare. Odată ajunşi la etaj, merse înainte pe hol şi se opri în faţa camerei pe care i-o arătase ea.

După ce deschise uşa, făcu un pas înapoi pentru a-i permite să intre. Halatul de mătase pe care îl purta îi sublinia coapsele largi, care i se legănau provocator în timp ce mergea. Totul la ea părea anume construit să provoace. Ştia ce meserie avea şi nu o deranja deloc.

După ce închise uşa, Lovingdon nu avu nevoie să facă decât doi paşi mari pentru a o prinde în braţe şi a-i săruta gâtul. Femeia mirosea a vanilie şi avea gust de portocale.

— Am auzit de dumneata, Excelenţă, spuse ea cu o voce răguşită, întinzându-şi capul pe spate în aşa fel încât el să aibă acces mai uşor la gâtul ei. Nu te sinchiseşti să-ţi săruţi femeile de-o noapte.

— Aşa este.

— Te-aş putea face să te răzgândeşti.

— Mă îndoiesc.

Pielea ei era moale şi caldă sub mâinile lui, dar nu tremura, cuprinsă de emoţie. Nici ea nu suspina de dorinţă. Îşi trecu mâinile peste trupul lui, dar nu se înfipseră în carnea lui, de parcă gestul acela i-ar fi contopit cumva.

Îi inhală iarăşi parfumul şi îşi dădu seama că ceva era greşit. Nu mirosea a levănţică şi a trandafiri. Putea s-o sărute din cap până-n picioare, dar femeia asta nu avea să aibă gust de rom sau de pasiune.

Avea gust de plictiseală.

Se îndepărtă brusc de ea, se duse la fereastră şi privi afară pe noapte, pe o stradă care ducea spre reşedinţa lui, care în cele din urmă ar putea să-l ducă spre Grace.

— Am făcut ceva greşit? întrebă ea.

— Nu.

Dar nici nu făcuse ceva bine. Nu era ceea ce dorea el. Nu în seara asta.

Iar ceea ce-şi dorea nu putea să aibă.

*

Grace merita dragoste, iar el nu o iubea. Nu era sigur de ce anume îl enerva sau ce anume simţea pentru ea, dar era sigur că nu era vorba de iubire. Chinul prin care trecea acum nu era decât un amestec de dorinţă sexuală şi frustrare.

— Să chem o altă fată? întrebă ea.

Fu şocat de cât de uşor le-ar fi putut schimba. Poate că era momentul să-şi ia o amantă, o femeie care să-i cunoască aşteptările şi să i le satisfacă. Se uită înapoi la femeia care stătea confuză lângă el, ştiind că a doua zi de dimineaţă avea să-i trimită un cadou lipsit de importanţă, dar extrem de scump, ca scuză pentru lipsa lui de interes din noaptea asta.

El dădu încet din cap.

— Nu, nu vreau o altă fată.

— Dar se pare că nu mă doreşti nici pe mine.

— Nu e o chestiune de preferinţă. Pur şi simplu, n-ar fi trebuit să vin aici.

Pe chipul ei apăru un zâmbet înţelegător.

— O femeie oarecare este un substitut nesatisfăcător pentru cea pe care o doreşti cu adevărat.

Nu era deloc mulţumit de faptul că nu reuşise să-şi ţină gândurile ascunse.

Îşi încrucişă braţele la piept şi se sprijini de perete.

— Şi tu ce doreşti?

— Ce doreşte orice femeie. Un bărbat care să mă aprecieze.

*

Ghemuită pe o parte, în pat, Grace îl mângâia pe Lancelot, dar gândul îi fugea la Lovingdon. Alături de el se simţea frumoasă. Uita de cicatricele şi de imperfecţiunile ei. Se pierdea în senzaţiile pe care el reuşea să i le provoace cu atâta uşurinţă. Din clipa în care buzele lui o sărutau, restul lumii înceta să mai existe. Nu mai erau decât ei doi, el oferindu-i atât de mult, iar ea primind atenţiile lui. Spera să-i ofere şi ea la fel de mult.

Se gândi să se strecoare afară din casă, să meargă la el şi să-i ofere plăcere fără ca ea să primească ceva în schimb. Dar ştia pericolul care o păştea dacă făcea asta. S-ar fi putut îndrăgosti complet de el, în situaţia în care inima lui era pecetluită.

Se gândi la toate lecţiile pe care i le oferise până atunci.

„Va şti care este floarea ta preferată”.

„Te va privi în ochi”.

„Îl va interesa ceea ce spui”.

Lovingdon făcea toate lucrurile astea, dar se comporta şi ca un depravat – o săruta cu orice ocazie, îi provoca plăcere…

De ce numai depravaţii făceau lucrurile astea? Grace credea că şi un bărbat care o iubea ar trebui să se comporte la fel.

Era posibil să nutrească pentru ea sentimente mult mai puternice decât îşi dădeau seama amândoi?

Capitolul 12

În timp ce Grace şedea pe o pătură şi desena lebedele de pe lac, ajunse la concluzia că îi plăcea foarte mult compania lui Vexley. Omul părea să nu aibă nicio grijă pe lume. Nu era trist sau irascibil. Nu căuta s-o înveţe vreo lecţie, chiar dacă ea însăşi insistase să primească lecţii de

la Lovingdon.

Vexley o invitase să iasă la picnic cu el. Felicity era însoţitoarea lor şi stătea sub un copac din apropiere. Deşi nu ar fi avut nevoie de escortă aici, în parc. În jurul lor erau mulţi oameni. Vexley nu putea profita…

Şi nici ea.

Se prefăcu fascinată de lebede, deoarece găsi că petrecea prea mult timp privindu-i gura, încercând să şi-l închipuie sărutând-o. Cu toate astea, nu-i era la fel de greu să se gândească la Lovingdon, dar cu Vexley nu-şi putea imagina nimic concret. Avea buze subţiri. Buza de sus avea tendinţa de-a dispărea atunci când zâmbea, şi zâmbea destul de des. Oare avea să dispară şi dacă ar săruta-o sau ar deveni mai groasă?

Buzele i se umflaseră destul de mult atunci când o sărutase Lovingdon. Poate din cauză că o sărutase cu atâta meticulozitate. Indiferent dacă o săruta încet şi provocator sau mânat de o pasiune mistuitoare, săruturile lui nu erau niciodată scurte. El stăruia, îi sorbea buzele şi repeta întotdeauna mişcările pentru a primi şi mai mult. Îi făcuse un mare deserviciu arătându-i cum avea s-o sărute un bărbat care o iubea. Astfel, cum s-ar mai putea ridica vreun bărbat la nivelul acela?

Cât despre ea, cum ar putea supravieţui unui sărut născut doar din dragoste, care nu era menit să fie şi o lecţie? Ar fi un sărut încărcat cu foarte multă emoţie, un sărut mai profund…

— Eşti foarte drăguţă atunci când roşeşti.

Ştiind prea bine cum arăta atunci când roşea, Grace bănui că nu era o apariţie deloc drăguţă, dar având în vedere calea pe care o luaseră gândurile ei, era sigură că se înroşise din cap şi până-n picioare. De asemenea, bănuia că nuanţa roşiatică devenea mai întunecată. Se strădui să-i zâmbească, să nu-i dea de înţeles că era jenată de faptul că o prinsese cu gândurile aiurea, la subiecte interzise.

— Mi s-a făcut un pic prea cald.

Asta era puţin spus.

— Eşti o artistă foarte talentată, spuse el. Stătea rezemat într-un cot, uitându-se la blocul de desen de pe genunchii ei.

— Am moştenit de la tatăl meu talentul de-a desena. Deşi el preferă uleiurile, iar mie îmi plac creioanele.

— Majoritatea doamnelor brodează.

— Asta te aştepţi să facă şi soţia dumitale?

— Mă aştept să facă orice îi place.

Grace se întrebă dacă avea să-şi respecte cuvintele sau dacă erau menite doar să-l facă mai atrăgător. De ce nu le putea vedea la adevărata lor valoare?

— Va fi o femeie extrem de norocoasă, comentă ea. Unii soţi au anumite aşteptări.

Soţul lui Sybil avusese aşteptări, deşi Grace îşi văzuse prietena cu o zi înainte şi totul continua să fie calm şi liniştit în viaţa ei. Intervenţia lui Lovingdon făcuse o diferenţă. Oare Vexley ar interveni ca să-i ajute prietenele, dacă ar avea vreodată nevoie de ajutor?

— Vreau o căsnicie precum a tatălui meu, zise Vexley. Cu o atmosferă amiabilă, fără certuri.

O căsnicie amiabilă suna plăcut, dar la fel de bine putea fi şi destul de plictisitoare. Se gândi la felul sincer şi deschis în care vorbea cu Lovingdon. Nu se putea imagina punându-i aceleaşi întrebări lui Vexley şi nici pe el nu şi-l putea imagina răspunzându-i cu aceeaşi francheţe de care dădea dovadă Lovingdon.

Asta îşi dorea ea: pe cineva alături de care să fie ea însăşi.

Cu coada ochiului o zări pe Lady Cornelia plimbându-se cu Lord Ambrose. Se ţineau de braţ şi zâmbeau amândoi. Grace se simţea mândră de rolul de peţitoare pe care îl îndeplinise.

— Iată şi o pereche neobişnuită! comentă Vexley, şi ea descoperi că se uitau amândoi în aceeaşi direcţie.

— Par să se înţeleagă de minune.

Şi în acel moment Lady Cornelia râse cu poftă, parcă tocmai ca să-i sublinieze spusele.

— Zestrea ei nu le va permite să ducă o viaţă de huzur.

De când începuse să o curteze, Vexley nu pomenise nici măcar o dată de averea pe care avea s-o câştige dacă se însura cu ea. Grace începuse chiar să creadă că banii nu erau un subiect important pentru el – cel puţin nu mai important decât erau pentru ea.

— Şi a mea îţi va permite să trăieşti după pofta inimii? îl întrebă ea.

Expresia i se schimbă subtil, dar Grace îşi dădu seama că Vexley înţelese greşeala pe care o făcuse.

— Eu vorbeam despre ei, explică el şi-i prinse mâna într-a lui.

Deşi caldă, atingerea lui nu era la fel de fermă ca a lui Lovingdon. Deşi nu-şi dorea, atingerile lui Lovingdon îi reverberau prin tot trupul, indiferent cât de uşoare sau neintenţionate erau.

— Lucrurile sunt foarte diferite între noi doi. Noi ne potrivim, zestrea ducă-se pe apa sâmbetei.

— Prin urmare, ai mai fi aici şi dacă n-aş avea zestre?

— Sigur că da.

Cu toate astea, ea se îndoia de sinceritatea lui. Fir-ar să fie!

Starea de spirit care însoţea plimbarea lor se schimbase. Îi citea poezii, dar acestea nu erau scrise de poetul ei preferat. Se plimbară printre copaci şi pe malul lacului, dar nu se atinseră nici măcar o dată. Ea ar fi vrut ca Vexley să-i atingă talia, ca din întâmplare. Nu-i păsa cât de necuviincios ar fi fost un astfel de gest. El îi vorbea, dar nu vorbea cu ea. Nu căuta niciodată să-i afle părerea despre un anume subiect de discuţie. Iar ei nu i-ar fi păsat dacă ar fi întrebat-o şi ce culoare are cerul. Pur şi simplu căuta o dovadă că pentru el conta cu adevărat ce gândea ea.

Când vorbea încet, el nu se apleca spre ea ca să audă mai bine. Răspundea doar cu un simplu „Ai dreptate”.

Răspuns care nu se potrivea deloc, având în vedere că tocmai îi spusese că văzuse o balenă în lac. Nu că ar fi

văzut, desigur. Pur şi simplu îi testase atenţia şi interesul pe care îl acorda vorbelor ei şi descoperise că erau inexistente.

Avusese speranţe foarte mari pentru după-amiaza aceasta, în schimb descoperi că se simte de-a dreptul uşurată mai târziu, când Vexley o conduse acasă şi-i promise că se vor mai întâlni la sfârşitul săptămânii, la balul de vară.

*

Când intră în foaier, auzi voci în salonul din faţă. Una dintre ele era pătrunzătoare şi îi făcea trupul să freamăte de plăcere. Îl blestemă pe Lovingdon din toată inima pentru că avea acest efect asupra ei, după care intră în salon. Mama ei lua ceaiul împreună cu ducele.

El îşi mută privirea foarte încet asupra ei, iar Grace se simţi ca şi cum ar fi fost lovită în coaste cu o bâtă de crichet. Lovingdon se ridică de pe scaun cu mişcări line, ca de felină.

Mama ei îi aruncă o ocheadă.

— Oh, ai venit! Lovingdon tocmai îmi povestea despre o conferinţă al cărei subiect este pasărea colibri americană, la care merge cu sora lui, în această seară. S-a gândit că ai putea fi interesată şi tu.

— Cred că o conferinţă ţi se va părea mult mai interesantă decât o expoziţie, comentă el scurt, dar tărăgănat, şi ea nu se putu abţine să nu se gândească la faptul că invitaţia lui ascundea lucruri pe care mama ei nu le înţelegea.

— Am crezut că te-ai răzgândit şi că ai ajuns să apreciezi meritele unei expoziţii, spuse Grace.

Doar cumpărase vaza roşie, nu? Nu îl surprinsese studiind-o? O copleşi un val de fierbinţeală la gândul că păruse să o aprecieze atât de mult – că o apreciase pe ea – în noaptea aia.

— Au importanţa lor, dar eu prefer şansa de-a asculta

informaţiile.

Nu ştia cu siguranţă, dar lui Grace i se păru că vorbele lui aveau un ton ascuns, o avertizare.

Reuşise cumva să-l supere? Asta părea puţin probabil, pentru că nu-l mai văzuse de la petrecerea Minervei. Dar ceva se întâmplase, totuşi. Dacă ar fi fost isteaţă, fără îndoială că ar trebui să refuze invitaţia, dar ea nu dăduse niciodată dovadă de o inteligenţă sclipitoare când venea vorba de Lovingdon. Bănuia că avea să regrete seara asta, dar apoi îşi spuse că mai bine trăia cu regretul de-a fi făcut ceva, decât să nu facă nimic. Odinioară crezuse că n-avea s-ajungă să trăiască prea multe experienţe. N-avea de gând să refuze o şansă, doar pentru că nu era sigură de cum avea să se termine.

— Aş fi încântată să vin. Am timp să mă îmbrac adecvat pentru această ocazie?

— Acordă-ţi tot timpul de care ai nevoie.

*

Tonul ascuns din glasul lui se transformă într-un râu de furie. Sau cel puţin aşa simţea Grace, în timp ce trăsura lui Lovingdon traversa oraşul. El stătea ţeapăn pe bancheta din faţa ei, privind ţintă pe fereastră. Dacă şi-ar fi luat umbrela, Grace i-ar fi ars câteva lovituri în cap.

Era conştientă de direcţia în care se îndreptau – şi nu era direcţia corectă.

— Nu trecem să o luăm şi pe Minerva? întrebă ea.

— Nu.

— Mergem la conferinţa aia?

— Nu m-am hotărât încă.

— Aşadar, ai minţit-o pe mama. De ce?

Atunci îşi mută privirea asupra ei cu o forţă nemaipomenită. Grace tresări. Lovingdon fierbea de supărare.

— Ca să te prind în trăsura mea, singură. Bărbaţii mint. Deseori. Atunci când vor ceva.

— Şi tu vrei ceva?

— Vreau să stai departe de Vexley. Ţi-am spus deja că nu te iubeşte.

— Mie îmi place de Vexley.

— Aşa că o să-mi ignori sfatul? De ce mi-l mai ceri, dacă oricum nu ţii cont de sfatul meu? Timpul meu e preţios…

— Atât de preţios, că aproape nu mi-ai acordat niciun pic de timp, în ciuda faptului că mi-ai promis că te vei implica. Nu ai venit la balul de ieri-noapte. Ai de gând să te deranjezi pentru balul de la Mabry Manor?

El îşi întoarse atenţia la peisajul care se vedea pe fereastră.

— Nu m-am hotărât încă.

— Mi se pare că ai destul de multe de hotărât, comentă ea şi oftă. Vino la Mabry Manor, rămâi câteva zile, studiază-i pe bărbaţi şi povesteşte-mi tot. Fă asta şi nu te voi mai deranja niciodată.

— Acum nu mă deranjezi.

— Mi se pare greu de crezut, având în vedere că pari atât de morocănos.

Lovingdon zâmbi pe jumătate. Grace tânjea să-l audă râzând.

— Vino devreme. Ieşim să călărim, spuse ea.

— Şi cum te va ajuta asta să-ţi găseşti un soţ?

Poate o va ajuta să-şi găsească prietenul.

— Fir-ar să fie, Lovingdon! Nu mai fi atât de arţăgos! Vino pe proprietatea familiei mele şi-ţi promit că nu trebuie să studiezi pe nimeni şi nici să-mi dai vreun raport. Doar… distrează-te! Când a fost ultima dată când te-ai distrat cu adevărat?

*

Blestemăţie, dar se distra de minune chiar acum. Cu Juliette nu făcuse niciodată schimb de cuvinte aspre. Nu se certaseră niciodată. Ea nu-l ţinuse niciodată din scurt, nu

arătase niciodată pe punctul de-a sări să-l bată.

Era ciudat că se distra atât de bine enervând-o pe Grace. Călărea prin parc când o zărise împreună cu puşlamaua aia de Vexley. Aproape că se năpustise peste ei şi poate ar fi trebuit s-o facă, dar se temea că avea să pară un amant gelos. El nu era gelos, absolut deloc. Era pur şi simplu dezamăgit că Grace nu era suficient de isteaţă ca să-l vadă pe Vexley aşa cum era cu adevărat – că nu o merita absolut deloc.

Problema era că nu întâlnise deocamdată un bărbat despre care să spună că *o merită* pe Grace. Nu-i plăcea să şi-o imagineze râzând cu alt bărbat, mergând la expoziţii cu el, topindu-se sub atingerea lui, rostindu-i numele într-un geamăt pasional.

— Te-a sărutat? întrebă el şi îi păru imediat rău că dăduse glas frământărilor care îl chinuiau.

Ea păru surprinsă.

— Vexley? Sigur că nu. Este un gentleman absolut, răspunse ea şi oftă adânc. Problema este că nu sunt convinsă că îmi doresc un gentleman absolut. Niciun alt gentleman care îmi face curte nu mă incită aşa cum o faci tu.

Declaraţia ei îl făcu să simtă un val de plăcere.

— Îmi petrec prea mult timp gândindu-mă la obiecte roşii de sticlărie şi la ce s-a întâmplat în apropierea unora, continuă ea. Mă gândesc la săruturile tale şi mă întreb dacă toţi bărbaţii sărută cu atâta pasiune.

— Te asigur că, dacă te iubeşte, te va săruta cu şi mai multă pasiune.

— Şi dacă eu îl iubesc…

Lovingdon se încordă surprins atunci când ea traversă distanţa care îi despărţea şi se aşeză lângă el.

Îşi trecu degetele peste gâtul lui, peste obraz. Când îşi scosese mănuşile?

— Voi dori să-l sărut, nu?

— Desigur.

— Voi dori ca el să vrea să îl sărut din nou, ca să fiu

sigură că o fac în aşa fel încât să nu poată rezista, să mă implore să-l sărut din nou. Poate ar trebui să exersez cu cineva de care n-am de ce să mă tem, adăugă ea şi se aplecă spre el.

— Grace! o avertiză el.

— Ce se întâmplă, Lovingdon? Te temi că vei fi atât de ispitit, că vei dori mai mult?

Era deja ispitit. De fapt, se temea că nu va putea rezista şi că va lua mai mult decât îi oferea ea.

— Te joci cu focul, milady.

— Nu mă tem de foc. Tu?

Nu de foc trebuia să se teamă, ci de ceea ce avea să urmeze după el, pentru că era dureros. Dar înainte ca el să conceapă cuvintele prin care să-i explice acest lucru, Grace îi acoperi gura cu buzele ei de parcă i-ar fi aparţinut de drept, cu totul.

Da, să exerseze. Dacă nu ar fi fost martor direct la entuziasmul cu care se lăsase sărutată prima dată, ar fi crezut că exersase intens de atunci şi până acum, dar se părea că pasiunea era o calitate naturală de-ale lui Grace. Îl uimea felul în care reuşea să-şi strunească această pasiune. Pentru că atunci când îi dădea frâu liber, nici Dumnezeu nu-l mai putea salva pe bărbatul pe care îl iubea. Totuşi, pe el îl ajută Dumnezeu în acel moment.

Ştia că îndrăzneala ei ar fi trebuit să-l surprindă, însă prietenia lor era mult prea sinceră ca să se prefacă uimit sau să o certe pentru că făcuse lucrul la care se gândise încă de când o văzuse împreună cu Vexley. Totuşi, dacă ar fi sărutat-o în public, ar fi obligat-o să accepte ceea ce nu voia: un soţ incapabil să o iubească.

Îşi dorea să poată trece peste cioburile sparte ale propriei inimi, să găsească o bucăţică de iubire disponibilă pe care să i-o poată oferi, dar ea merita mai mult decât o rămăşiţă.

Ea merita o inimă întreagă şi încă ceva pe deasupra.

Avea să se ofere complet unui bărbat, aşa că merita acelaşi lucru în schimb.

Iubirea ei avea să transforme bărbatul pe care îl alegea. Îl va ridica din cenuşa mediocrităţii.

Nu avea nicio îndoială în privinţa asta.

Îşi trecu palma peste coapsa lui.

— Grace.

Se părea că numele ei era singurul cuvânt pe care îl putea rosti.

— Tu m-ai atins în locuri intime, Lovingdon. Eu de ce n-aş putea face la fel?

— Pentru că tu eşti o lady.

Slavă Domnului că reuşise să găsească mai multe cuvinte, deşi nu erau chiar cele mai potrivite.

Ea râse în gura lui şi el îi simţi mirosul de scorţişoară. Se întrebă dacă mâncase vreo bomboană cât timp se pregătise pentru ieşirea asta.

Apoi îi sărută repede partea de jos a maxilarului, şi el gemu. Degetele ei traseră de lavaliera pe care o purta la gât.

— Asta ne incomodează, şopti ea. Vreau să te sărut pe gât. Totul ne incomodează, adăugă şi se întinse după nasturii vestei.

— Grace, mergem cu trăsura pe străzile Londrei. Reputaţia ta…

— Dar cine ne vede? Şi de când ai devenit atât de puritan?

Se născuse puritan şi trăise în felul acela până în urmă cu doi ani. Nu făcuse niciodată dragoste cu Juliette într-o trăsură. N-avea să facă nici cu Grace, dar se putea distra cu ea şi, dacă ea voia să-i exploreze trupul în trăsură, n-avea decât s-o facă. Lavaliera de la gât îi dispăru. Acum îi muşca pielea sensibilă din jurul gulerului. Era posibil ca mâine-dimineaţă să-i apară urme de dinţi în locul ăla. Ce fată păcătoasă!

Se rezemă cu piciorul de bancheta din faţă şi o trase peste el. Mâinile ei îi ciufuleau părul, coborau în jos pe umeri, atingând, atingând, atingând. Gura ei alunecă pe pielea care apăru între reverele desfăcute ale cămăşii.

— Deci, ce poţi să-mi spui despre păsările colibri? întrebă ea.

„Păsările colibri?”

— Cine naiba mai e interesat de asta? murmură el, pentru ca apoi să pună iarăşi stăpânire pe gura ei.

Cu ea, săruturile nu trebuiau să respecte nicio regulă. O săruta şi apoi voia să o sărute din nou. Voia să o atingă, să fie atins de ea. Dorinţă, era doar dorinţă trupească, şi totuşi, era pasiune intensă, diferită de orice trăise până atunci.

Ea se împinse înapoi uşor, trecându-şi buzele peste obrazul lui. Acum îşi dori să se fi bărbierit mai de curând.

— Pe mama o s-o intereseze, şopti ea. O să mă-ntrebe ce noutăţi am învăţat în seara asta. Nu-i pot spune adevărul gol-goluţ, nu-i aşa?

— Bâzâie, răspunse el neatent, pentru că ea tocmai îşi strecurase mâna între picioarele lui şi începuse să-l mângâie prin pantaloni.

— Când cântă? continuă ea interogatoriul.

— Cred că da. Nu, nu-i aşa. Nu se putea gândi la nimic. Poate că bâzâie când merg. Chiar e important?

— Depinde ce mă întreabă mama.

— Este un sunet pe care îl scot păsările colibri atunci când zboară, cred.

— Cu aripile, atunci?

— Da, aşa este.

Ar trebui s-o ducă la conferinţa aia, dar cum mai putea să stea relaxat lângă ea, când ştia că ar putea s-o ţină în poala lui?

Se întinse spre şireturile din spatele rochiei şi începu să le desfacă. Ea se îndreptă atât de repede, încât aproape îi împinse capul afară pe fereastră. Bruscheţea acestui gest făcut fără niciun avertisment îl făcu să geamă de durere.

— Îmi pare rău, spuse ea frecându-i uşor bărbia şi masându-i obrajii. Dar nu-mi poţi desface corsetul.

— Grace, te-am văzut goală de la talie în jos.

— Da, ştiu. Eram şi eu acolo când ai făcut-o.

O speriase cu pasiunea lui? N-avea nicio logică, pentru că ea fusese cea care începuse să-l mângâie.

— Tu mă poţi dezbrăca, dar eu nu am acest privilegiu?

— Nu. Îmi… îmi cer scuze. Mi-am pierdut minţile pentru o clipă. Se ridică din poala lui, se aşeză pe cealaltă banchetă şi îşi întoarse privirea spre fereastră. Îmi pare rău.

— Există un cuvânt pentru femeile care incită un bărbat şi apoi îl lasă în chinuri. Şi nu e deloc măgulitor.

— Eşti în chinuri?

Mai avea puţin şi murea. Era furios, dar mai degrabă pe el însuşi, pentru că nu oprise lucrurile înainte să ajungă în punctul acesta. Se îndreptă de spate şi îşi aranjă hainele. Mai mult ca sigur avea să facă o baie rece când se întorcea acasă.

— O să trăiesc, răspunse el pe un ton mai aspru decât intenţionase. Dar te sfătuiesc să nu te comporţi astfel cu niciun gentleman care te curtează. E posibil să nu se oprească atunci când îi ceri.

— Se va opri dacă mă iubeşte.

— Ai avea probleme cu cei care nu te iubesc.

— Tu te-ai oprit, sublinie ea, şi el se întrebă dacă asta însemna că aşteaptă o declaraţie de dragoste.

Nu, Grace era prea isteaţă ca să gândească aşa.

— M-am oprit pentru că n-ar fi trebuit să începem nimic, îi spuse el.

— Ţii la mine.

— Sigur că da, însă nu te iubesc aşa cum am iubit-o pe Juliette. Iar tu asta cauţi, nu-i aşa? O dragoste precum aia pe care am trăit-o eu.

— Tu judeci orice iubire după sentimentele pe care le-ai avut pentru ea, afirmă Grace.

Nu era o întrebare, dar cu toate astea el se simţi obligat să răspundă.

— Judec orice după iubirea pe care i-am purtat-o.

*

Desigur, ea ştiuse asta, iar faptul că îl sărutase şi se aruncase asupra lui o stânjenea cumplit. Dorinţa lui era superficială, trupească, şi, deşi senzaţiile pe care le simţea erau incredibile, mereu simţea că vrea mai mult.

— Ce îmi ascunzi? întrebă el.

Inima îi tremură în piept şi îşi mută privirea spre el.

— Poftim?

În ciuda întunericului din trăsură, simţea că o priveşte intens.

— Uneori am sentimentul că nu eşti complet sinceră cu mine, că e ceva mai mult decât căutarea unui bărbat care să te iubească.

Îşi strânse mâinile atât de tare, că începură să o doară. Nu putea să-i spună totul. Nu voia ca adevărul ei să fie destăinuit într-o trăsură, mai ales în faţa unui bărbat care iubea altă femeie, nu pe ea. Iubirea era secretul acceptării. Era absolut sigură. Cu toate acestea, ştia că trebuie să-i spună ceva.

— Dacă trebuie să ştii, află că nu-mi place foarte mult viaţa pe care o duci. M-am gândit că în timp ce mă ajuţi pe mine te-ai putea ajuta singur să redevii bărbatul care erai înainte.

— Bărbatul acela nu mai există.

— Asta încep să înţeleg şi eu. N-o să te mai întorci niciodată în lume, nu-i aşa?

— Nu.

Siguranţa cu care îi răspunse fu dezarmantă. Deşi Grace ar fi trebuit să se aştepte la asta.

Lovingdon ridică mâna şi bătu uşor în tavan. Trăsura încetini şi ea îşi dădu seama că tocmai coteau pe altă stradă. Nu se îndoia că o ducea înapoi acasă.

— Ar trebui să-ţi aranjez rochia, spuse el serios.

— Da, bine, acceptă ea şi se întoarse uşor ca să-i uşureze munca.

El se aşeză alături, pe banchetă.

Îi mângâie ceafa cu un singur deget. Grace închise

ochii şi-şi dori să fi avut curajul de a-i permite să-i desfacă toate şireturile corsajului.

— Îmi cer scuze pentru ce am spus mai devreme, şopti el încet. Eşti o femeie incredibil de frumoasă, Grace. Mă atragi, dar nu sunt într-atât de ticălos încât să profit de situaţie. M-aş fi oprit înainte să te ruinez.

— Dar nu crezi acelaşi lucru despre Vexley.

— Chiar îl placi?

— Pare destul de drăguţ. Toţi par destul de drăguţi. Presupun că ar trebui să mă mulţumesc cu asta.

El începu să-i lege şireturile corsajului. Reuşise să i le desfacă atât de repede. Ea se strădui să nu se gândească unde căpătase atâta dexteritate.

— Meriţi mai mult decât un bărbat cu care să te mulţumeşti, spuse el. Meriţi un bărbat care zâmbeşte ori de câte ori te vede.

— Spre deosebire de tine, care te încrunţi.

— Exact. Un bărbat care te iubeşte va dori să afle ce ai făcut în fiecare moment în care ai fost departe de el – şi asta nu pentru că este gelos, ci pentru că i-a fost îngrozitor de dor de tine şi vrea să se asigure că ai fost fericită cât timp aţi fost departe unul de celălalt, deoarece el s-a simţit singur în lipsa ta. Indiferent ce activitate l-ar ţine ocupat, şi-ar dori să fii acolo, alături de el. Indiferent cât de plictisitoare i s-ar părea lucrurile care te interesează pe *tine,* va dori să fie alături de tine. Va purta în buzunar ceva care să-i aducă aminte de tine. Poate fi cel mai stupid şi lipsit de importanţă obiect: nasturele unei rochii, o batistă care-ţi păstrează parfumul, o şuviţă din părul tău, o petală din floarea ta preferată, un bilet pe care i l-ai scris. Nu neapărat o scrisoare de dragoste, dar va fi de la tine, aşa că va fi important. Va preţui fiecare zâmbet pe care i-l oferi. Va dori să te facă să râzi. Se va trezi în mijlocul nopţii doar ca să te privească în timp ce dormi.

— Şi eu cum voi şti toate aceste lucruri? întrebă ea.

Îşi terminase treaba, aşa că o prinse de umeri.

— Probabil că nu vei şti, îi răspunse şi depuse un sărut

uşor în locul sensibil de sub ureche. La fel cum nici el nu va şti niciodată nenumăratele moduri prin care-ţi vei exprima iubirea faţă de el.

Trăsura se opri. Grace era sigură că mai rămăseseră multe cuvinte nerostite, că nevoia ei de-a şti dacă un bărbat o iubea devenise o sarcină imposibilă.

Un lacheu deschise uşa, Lovingdon păşi afară şi apoi o ajută să coboare. Îi oferi braţul lui şi o conduse în sus pe scări.

Când ajunseră la uşă, se întoarse cu faţa spre ea.

— Când te va lăsa acasă, va număra orele până când va fi din nou cu tine. Va găsi scuze pentru a amâna momentul în care va trebui să-ţi spună noapte bună. Îi atinse obrazul. Noapte bună.

Se întoarse brusc şi coborî treptele în grabă. Fără nicio scuză, fără să întârzie. Poate că nu o făcuse intenţionat, dar îi oferise altă lecţie.

— Vei veni la Mabry Manor? strigă după el.

— Încă nu m-am hotărât.

— Aş vrea să vii.

— Din păcate, uneori nu ni se îndeplinesc dorinţele.

„Nu”, îşi zise ea, în timp ce el sări în trăsură şi dispăru de-a lungul străzii, „nu primim mereu ceea ce ne dorim”.

Dar asta nu împiedica pe nimeni să nu-şi mai dorească.

Capitolul 13

Câteva zile mai târziu, Lovingdon călătorea în trăsura care hurducăia pe drum, încercând să-şi amintească ultima dată când plecase la ţară pentru vreo distracţie. După ce se hotărâse să nu meargă la balul de la Mabry Manor, primi o scrisoare prin care Grace îl anunţa că va avea nevoie de prezenţa lui, pentru că avea de gând să reducă numărul pretendenţilor la unul singur.

Iar el presupuse că Grace începuse să aibă sentimente pentru unii dintre domnii care îi făceau curte sau poate încerca să înveţe să-i iubească.

Îşi dorea asta pentru ea, îşi dorea ca Grace să poată iubi şi să fie iubită.

Atunci, de ce-i venise să arunce vaza roşie în celălalt colţ al bibliotecii?

În ziua nunţii ei avea să-i trimită întreaga colecţie, pentru că nu intenţiona să participe la ceremonie. N-avea nevoie să i se amintească de propria nuntă, de ceea ce avusese şi pierduse.

Brusc, fu copleşit de un sentiment de vinovăţie, pentru că nu se mai gândise la pierderea pe care o suferise de… zile întregi. Îşi aminti că mai întâi trecuse un minut fără să se gândească la ele, apoi două minute. Uneori, dacă avea destulă băutură şi o femeie, putea să nu se gândească la ele câteva ore.

Dar zile întregi?

Era din cauza acelei vaze blestemate! În fiecare zi intra în bibliotecă, vedea vaza şi prin mintea lui începeau să se perinde, ca într-un carusel blestemat, imagini cu Grace. Ea zâmbindu-i, râzând, bând rom.

Apoi privirea îi cădea pe pata de vin de pe covor şi îşi amintea de cum îi gustase pielea mătăsoasă, de sunetele pe care le scosese când trupul îi fremătase de pasiune.

Şi gata, deja se gândea din nou la ea. Ei bine, situaţia asta avea să se termine destul de repede odată ce se va mărita.

Bătu în tavan şi trăsura încetini treptat, până se opri. Sări afară înainte ca lacheul să-i deschidă uşa.

— Pregăteşte-mi calul. Mă duc la o plimbare.

Îşi aducea întotdeauna şi calul, atunci când venea în vizită la Greystone. Deşi aveau şi acolo cai minunaţi, nimic nu se compara cu senzaţia de a-şi călări propriul cal, un cal care-i cunoştea stările sufleteşti, mişcările, mâinile.

Când Beau fu gata, sui cu uşurinţă în şa şi porni într-un galop rapid. Vizitiul cunoştea drumul, aşa că nu trebuia

să-l aştepte. Avea nevoie să simtă calul sub el şi bătaia vântului pe faţă. Trebuia să se concentreze, să ţină în frâu bestia. Avea nevoie de ceva ca să nu se mai gândească la Grace.

De la plimbarea lor cu trăsura, Grace îi bântuise constant gândurile. Dacă n-ar fi fost atât de hotărâtă să-şi găsească adevărata dragoste, dacă nu i-ar fi păsat de ea într-atât, dacă n-ar fi vrut s-o vadă fericită, poate ar fi luat în considerare posibilitatea de-a se căsători cu ea.

Nu era nicio îndoială că nopţile lor aveau să fie pline de pasiune. Ea era o femeie pasională, cea mai senzuală pe care o cunoscuse vreodată. Dar el se temea să-i ofere ceea ce dorea ea.

Şi tocmai aceasta era dilema lui. Nu o iubea la fel ca pe Juliette.

Erau femei atât de diferite. Nu putea descrie ceea ce simţea pentru Grace.

N-avea să danseze cu ea la Mabry Manor. Şi nu-i va adresa prea multe cuvinte. Îi va observa în mod serios pe bărbaţii care o mai interesau, îi va oferi sfaturile sale şi va termina cu toată tevatura asta. Ea avea să se mărite în mai puţin de un an şi urma să fie fericită pentru tot restul vieţii. Îi dorea asta din toată inima, şi pentru asta se străduia…

Zări un cal şi un călăreţ galopând peste dealul verde şi îl opri pe Beau. Uitase cât de bine călărea Grace, cum părea să fie una cu animalul. Se implica pe deplin în tot ce făcea. La fel avea să facă şi în căsnicie.

Era absolut necesar să-i găsească un bărbat la fel de dedicat.

Timp de o jumătate de secundă se întrebă dacă să rămână pe drumul pe care o pornise, dar prezenţa ei era atât de-al naibii de ispititoare. Nu strica să petreacă puţin timp împreună cu ea înainte de începerea balului.

Îşi struni calul şi porni după ea într-un galop susţinut.

Părul i se desfăcuse şi flutura în urma ei. N-o mai văzuse niciodată cu părul despletit. Se părea că era mai lung de talie. Prin minte îi trecu gândul absurd că ar fi fost

plăcut să i-l perie, sarcină de care avea să se bucure alt bărbat.

Probabil că auzise zgomotul calului său, care gonea după ea, pentru că se uită în urmă. Orice altă lady şi-ar fi oprit calul, dar el ştiuse dintotdeauna că Grace nu era precum celelalte femei.

Era destul de aproape de ea cât să-i vadă zâmbetul înfumurat înainte să îşi strunească bestia într-un galop nebunesc. Un gentleman ar fi acceptat doar cu jumătate de inimă provocarea şi ar fi lăsat-o să câştige, dar nici el nu era ca toţi ceilalţi bărbaţi. Îi lăsă lui Beau frâu liber în încercarea de-a o întrece.

— N-o să mă prinzi! strigă Grace peste umăr, tachinându-l.

Impresionat de talentul ei de a mâna calul peste dealuri şi în jurul copacilor care punctau terenul, se gândi iarăşi că merita să o lase să câştige. Apoi se răzgândi. Aproape o ajunsese din urmă.

După ce se uită înapoi, Grace strânse de frâie şi continuă goana.

— Trei dansuri dacă ajung primul pe vârful următorului deal!

Râsul ei răsună în jurul lor şi fiinţa îi fremătă de entuziasm. Îşi dorea această victorie. O dorea pe ea. Întinsă pe iarba verde, printre florile sălbatice. Voia să-şi treacă buzele peste corpul ei, în bătaia soarelui. Deşi era puţin probabil că ar fi durat prea mult, pentru că nori negri se adunau în depărtare.

Acum erau la egalitate. Grace se uită la el şi Lovingdon văzu hotărârea din ochii ei albaştri. Simţi că-i clocoteşte sângele în vene. Era tentat să se întindă spre ea, să o tragă în poala lui şi să o sărute până implora milă.

Pentru a scăpa de aceste gânduri, îl îmboldi pentru ultima dată pe Beau, şi calul ţâşni spre vârful dealului, înaintea ei.

— Blestemat să fii! strigă Grace, oprindu-şi iapa lângă armăsarul lui. Aproape câştigasem!

— Nu contează dacă ai fost aproape.

— Ai fi putut să mă laşi să câştig.

— M-ai fi urât pentru asta.

— Aşa este. Părul ei arăta ca o claie sălbatică şi ea respira aproape la fel de greu ca iapa ei.

Împotriva raţiunii, îi luă câteva şuviţe de păr între degete.

— Ai cel mai frumos păr.

— Bărbaţii par să prefere blondele sau brunetele.

— Bărbaţii sunt proşti.

Ea zâmbi radiind de bucurie şi-şi prinse buza de jos între dinţi.

— N-am crezut că vei veni.

El nu voia să recunoască plăcerea pe care o simţea văzând-o fericită.

— Un ultim efort pentru a te ajuta să găseşti bărbatul potrivit.

— Crezi că e cineva pe care l-am trecut cu vederea tot sezonul?

— Poate.

— Ce răspuns rezervat! Cu toate astea, mă bucur că eşti aici.

— N-o să mai fi atât de bucuroasă când o să te cert pentru că ai ieşit fără însoţitoare.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

— Este proprietatea tatălui meu, Lovingdon! Am călărit singură pe aici de când mă ştiu. Aş putea merge legată la ochi şi nu m-aş rătăci.

— Dar vor sosi nişte domni, şi câţiva dintre ei ar putea căuta ocazia să fie singuri cu tine.

— Nu în după-amiaza asta. Drake îi ţine ocupaţi cu o partidă de biliard, cărţi şi băutură până la cină.

— Atunci presupun că va trebui să te escortez eu până acasă.

— Cred că da.

Grace îl privi direct, cu o expresie întrebătoare, pe care nu o înţelegea pe deplin.

Descălecă încet, îşi scoase mănuşile şi le îndesă într-un buzunar, apoi se apropie de calul ei. Iapa se feri, dar el apucă frâiele şi o linişti, înainte de a-şi pune mâinile pe talia lui Grace.

— După alergătura asta, ar trebui să-ţi laşi calul să se odihnească.

Schiţă un gest abia vizibil că era de acord cu el, apoi îşi puse mâinile pe umerii lui, iar el o coborî din şa, lipind-o înadins de trupul lui. Ar fi trebuit să o îndepărteze atunci, dar nu era dispus să facă asta. Şi nici ea nu-l ajută deloc, pentru că rămase pe loc, cu palmele pe umerii lui.

În timp ce-i aranja părul după urechea stângă, Lovingdon se întrebă cum de putea să fie atât de moale, când părea atât de sălbatic; pe de altă parte, o caracteriza pe deplin: părul ei era îndrăzneţ, dar şi firav în acelaşi timp, calitate pe care nu ar fi bănuit-o dacă nu l-ar fi văzut fluturând în vânt.

— Faptul că te ajut nu ne face bine nici unuia dintre noi. După ce terminăm, mă voi întoarce la viaţa mea desfrânată.

— Vrei să spui că acum ai renunţat?

— Spun că nu i-am mai fost la fel de dedicat ca odinioară. După ce îi prinse părul după ureche, degetele lui zăboviră, îi mângâiară obrazul şi se opriră lângă aluniţa de lângă buze. O atinse cu degetul mare. În după-amiaza asta nu mai eşti la fel de îndrăzneaţă precum erai în trăsură.

Obrajii i se îmbujorară.

— Este mai uşor în întuneric, nu crezi?

— Nu întotdeauna.

Îşi coborî gura pe buzele ei şi o sărută pentru că putea, pentru că ştia că ea nu avea să îl respingă şi pentru că îi era foame de gustul ei. Faptul că o săruta era greşit din atât de multe puncte de vedere, dar asta încetase să mai conteze pentru el. Nu era nimeni prin preajmă, ca să fie martor la păcatul lor.

Grace îşi trecu degetele prin părul lui şi îl ţinu pe loc în timp ce geamătul ei de plăcere răsună în jurul lor. El o

cuprinse de talie şi o trase mai aproape, zdrobindu-i sânii de pieptul lui, sâni pe care voia să-i vadă, să-i atingă şi să-i guste. De ce se ferea atât de mult să-şi dea jos corsetul, dar nu o deranjase că îi ridicase fustele? Din experienţa lui, majoritatea femeilor se comportau invers.

Pe de altă parte, Grace nu fusese niciodată obişnuită, ca alte femei.

Apoi se retrase din îmbrăţişarea lui. Avea buzele umflate şi umede. Lui îi venea să o sărute iarăşi.

— Am impresia că de data asta nu-mi dai nicio lecţie, spuse ea.

— Nu, mă comport doar ca un destrăbălat şi iau ceea ce nu mi se cuvine.

— Un sărut are atâta putere.

— Ţi-am arătat unde poate duce.

— Atâta timp cât este de comun acord, nu înţeleg de ce trebuie să fie interzise sărutările, comentă ea şi începu să se plimbe, legănându-şi uşor coapsele.

Lovingdon apucă frâiele cailor şi o prinse din urmă.

— Pentru că femeile trebuie să rămână pure.

Ea se uită la el şi pufni.

— Dar nu şi bărbaţii. Nu e corect. Poate mă voi duce în mijlocul sălii de bal şi-i voi invita pe toţi domnii să mă sărute. Sunt sigură că dacă sărutul vreunuia o să mă înfioare, atunci el va fi alesul.

„Sărutul meu te înfioară?” îi stătea pe vârful limbii.

— Vreau să spun că nu pot aştepta până în noaptea nunţii să descopăr dacă sărută minunat sau nu. Dacă îi curg bale sau are o respiraţie îngrozitoare sau nu îi place să sărute cu limba?

Cu toate că ştia că nu avea niciun drept, Lovingdon respingea gândul că ar putea-o săruta alt bărbat.

Se întinse şi o trase lângă el, îi cuprinse faţa între palme şi îi acoperi gura cu a lui. Nu voia să discute despre bărbaţii care o curtau pe Grace. Nu voia să fie aici. Dar nici nu voia să fie în altă parte.

Uneori credea că avea să înnebunească. Dar în acest

moment, nebunia era ultimul lucru la care se gândea. Acum, Grace îi acaparase gândurile. Felul în care o simţea în braţele lui, felul în care îşi trecea limba prin gura lui. Merse înapoi până ajunse să se rezeme de un copac şi o aşeză între coapsele lui.

Sfinte Dumnezeule! Se agita în braţele lui de parcă ar fi căutat aceeaşi descătuşare de care avea nevoie şi el.

Dar nu avea s-o ia, nu putea s-o ia, nu pe ea, nu în condiţiile în care nu-i putea oferi o căsnicie bazată pe iubire. Dar asta nu însemna că n-o putea face să se bucure de faptul că se întâlniseră.

Cât mai încet posibil şi fără să întrerupă sărutul, se întoarse în aşa fel încât acum ea se rezema cu spatele de trunchiul copacului. Costumul ei de călărie era perfect pentru ce avea el în minte, deoarece nu avea jupoane care, în acest caz, i-ar fi dat bătăi de cap. Întinse mâna în jos şi o prinse de genunchi, apoi îi ridică piciorul şi îl rezemă pe coapsa lui. Ce bine că era înaltă şi avea picioare lungi.

— Lovingdon, şopti ea oftând, şi el scrâşni din dinţi la gândul că ar putea rosti vreodată numele altui bărbat. Grace deschise ochii şi el văzu pasiunea care mocnea înăuntrul ei. Nu mai întâlnise niciodată o femeie care se aprindea atât de repede. N-ar trebui să facem asta.

— Nu, n-ar trebui, dar tu ai tendinţa să facă lucruri interzise. De ce să te opreşti acum?

— E o lecţie?

Cât şi-ar fi dorit să fie!

— Nu. Vreau doar să te simt tremurând în braţele mele.

— Şi eu vreau să tremur în braţele tale.

El scoase un geamăt şi îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, inhalând parfumul dulce odată cu izul uşor de transpiraţie, rămas după goana de mai devreme. Ea îşi lăsă capul pe spate, oferindu-i acces mai uşor la pielea sensibilă şi mătăsoasă, înfigându-şi degetele în braţele lui.

Lovingdon îşi strecură mâna pe sub tivul fustei şi îi mângâie pielea goală a gambei. Avea muşchi fermi.

Degetele îi alunecară mai sus, până la zona din spatele genunchiului.

Ea trase o gură de aer, chicoti şi oftă.

— Te gâdilă? îi şopti el răguşit lângă ureche, întrebându-se când îi devenise vocea atât de aspră.

— Puţin, dar nu te opri.

— N-am de gând să mă opresc.

Deşi s-ar fi oprit dacă Grace i-ar fi cerut-o. Spera să nu i-o ceară. Voia să-i ofere experienţa asta, deşi recunoştea că şi el primea la fel de mult pe cât oferea. Fericirea şi bucuria ei contau pentru el. Era motivul pentru care făcuse drumul până aici, pentru care avea să suporte balul acesta blestemat, când ar fi preferat să fie în Londra, concentrându-se numai şi numai pe nevoile sale. Dar cumva începuse să aibă nevoie stringentă de ea.

Îşi trecu degetele de-a lungul coapsei ei mătăsoase. Dacă ar fi fost într-un pat, şi-ar fi putut încolăci picioarele în jurul lui de trei ori. Se luptă să alunge gândul acela din minte înainte să-i vină ideea de-a căuta un pat. Nu reuşea să-şi dea seama când începuse să fie atât de atras de Grace. O plăcuse dintotdeauna, dar acum simţea cu totul altceva. Totuşi, nu dorea să analizeze sentimentul mai îndeaproape. Voia doar să se piardă în plăcerea pe care i-o oferea.

Degetele lui îndemânatice găsiră miezul ei dulce. Era deja umedă şi fierbinte. Scoase un geamăt scurt, se lipi de el şi îl prinse de umeri de parcă avea să se urce la ceruri fără niciun sprijin. Apoi una din palmele ei începu să coboare în jos peste pieptul lui, peste abdomen, apoi mai jos…

— Nu, mormăi el.

— Nu e cinstit, spuse ea cu respiraţia întretăiată. Vreau să simţi şi tu la fel.

— Dar simt. O pătrunse cu un deget şi ea tremură în jurul lui. Era atât de strâmtă. Nu voia să-şi imagineze cum ar fi fost să o pătrundă cu adevărat. Lasă-mă să mă bucur de tine.

Îl prinse de ceafă şi îl ţinu mai aproape în timp ce gura ei fierbinte îl sărută în sus, spre gât, stârnindu-l într-un mod în care nici măcar cele mai experimentate curtezane nu reuşiseră. Fusese nevoie de atât de puţin ca să se transforme în această femeie plină de pasiune, de o dorinţă ce avea să rămână nesatisfăcută astăzi. În timp ce el o mângâia şi o tachina intim, îi săruta urechea, delectându-se cu gemetele ei. Grace îi pecetlui gura cu buzele şi îl sărută cu o pasiune sălbatică, de parcă n-avea să se sature niciodată de el.

Degetele ei se înfipseră şi mai adânc în umărul lui. Apoi îşi aruncă capul pe spate, iar strigătul ei răsună în jurul lor în timp ce fremătă în jurul degetului lui. Tremurând, se lăsă moale şi îi căzu la piept. El o cuprinse cu un braţ şi o ţinu strâns, preluându-i vibraţiile trupului. Era amuzant, dar deşi era un bărbat care nu dorea niciun angajament, ştia că ar fi mulţumit să rămână astfel toată ziua, noaptea şi până a doua zi de dimineaţă.

Nu era cinstit din partea lui să o tenteze cu lucruri pe care nu era dispus să i le ofere pentru totdeauna. Îşi trase mâna foarte încet de sub fustele ei şi îi coborî piciorul pe pământ.

La fel de uşor, ea se împinse departe de el, rezemându-se numai de trunchiul copacului. Pielea îi căpătase o tentă rozalie şi ochii aveau o privire senzuală. Cu un oftat, se uită la ramurile de deasupra capului.

— M-ai învăţat mult prea multe, Lovingdon. Nu ştiu cum voi reuşi să mă mulţumesc vreodată cu altcineva.

— Dacă te iubeşte, va fi chiar mai satisfăcător.

— Dacă mă iubeşte *şi* îl iubesc şi eu. Ăsta e secretul pentru a obţine acea descătuşare fizică şi emoţională, nu-i aşa? Fără iubire, oricât de minunate ar fi senzaţiile, întreaga experienţă e destul de pustie.

Pustie. Un cuvânt adecvat. Nu se simţise şi el pustiit în ultimul timp?

— Te-am supărat, observă el.

— Nu. Sunt doar lacomă. Vreau să am tot. Se aplecă

şi îşi scutură fusta. Trebuie să fac o baie până diseară.

Prin minte îi străfulgeră o imagine cu picioare ude. Voia să o vadă în baie, voia să o vadă aşa cum nu avea niciun drept să o vadă. Întorcându-se, porni spre locul unde caii rumegau iarbă şi frunze de arbuşti. Prinse frâiele iepei şi o conduse la locul în care aştepta Grace.

Îi cuprinse talia. Avea o talie atât de îngustă! Dacă şi-ar fi unit încheieturile, palmele lui ar fi acoperit toată lăţimea mijlocului ei. Dacă ar fi fost un artist, ar fi pictat o mulţime de femei subţiri. Silueta ei era elegantă, rafinată, atrăgătoare. Se aplecă şi-i acoperi gura uşor, într-un sărut lung, blând, încercând să-i surprindă încă o dată gustul şi esenţa.

— De ce a părut un sărut de rămas-bun? întrebă ea când el se retrase.

— Pentru că nu-ţi pot distrage atenţia de la obiectivul tău cât timp ne aflăm aici. Fără întâlniri clandestine, fără gesturi necuviincioase. Ne vom concentra pe găsirea bărbatului care te iubeşte cu adevărat.

O ridică pe cal şi o urmări cum se aşază în şa.

— Presupun că eu ar trebui să sosesc din altă direcţie, zise el.

— După ce m-ai certat mai devreme pentru că am plecat singură la plimbare? În plus, cred că le-am dat tuturor de înţeles că nu eşti interesat decât să mă ajuţi, în calitate de prieten. N-ar putea bănui nimeni că te-ai purtat ca un destrăbălat.

Probabil avea dreptate. Nu era nimic rău dacă o conducea acasă.

*

Se îndepărtă de ceilalţi pentru că voia să fie singur cu Lady Grace Mabry, să o curteze fără să-i observe cineva încercările, să o convingă că trebuie să-i accepte propunerea. Dar se dovedi de-a dreptul dificil să o găsească. Se părea că nu era acasă, aşa că începu să se

plimbe pe proprietate.

Spre veşnica lui dezamăgire, o văzu sosind la grajduri cu Lovingdon pe urmele ei. Lovingdon, care mereu părea să fie în preajma ei, care părea să fie protectorul ei neoficial.

Pretindea că nu era interesat de căsătorie, dar dacă nu era atent avea să cadă în capcană. Se părea că reuşea întotdeauna să rămână singur cu Lady Grace. Aşa ceva era de neacceptat.

Ea era moştenitoarea cu cea mai mare zestre, printre care se aflau câteva terenuri învecinate cu domeniul lui. N-avea să se mulţumească să ia pe altcineva de soţie, iar fericirea lui conta cel mai mult.

Avea să-şi dubleze eforturile, să o convingă că erau meniţi să fie împreună.

*

În timp ce se întindea în cada ei de cupru, Grace nu putu să nu se gândească la faptul că pielea îi devenise neobişnuit de sensibilă. Deşi ştia că nu ar fi trebuit să-i permită lui Lovingdon astfel de libertăţi, nu putea nega că îi plăcuse felul în care o mângâiase. Tânjea după atingerea lui, după apropierea şi săruturile lui. Îl iubea cu disperare. Păcat că dorea să primească acelaşi fel de iubire în schimb, că nu se mulţumea doar să iubească.

Luă buretele şi îşi frecă piciorul, apoi degetele de la picioare. Oricât de plăcută ar fi fost senzaţia, nu se compara cu sentimentele pe care i le trezise Lovingdon. Se imagină stând complet goală în faţa lui, în timp ce el îşi trecea mâinile şi buzele peste trupul ei. În fantezia ei, el nu trebuia să ocolească nicio cicatrice.

Se temea că balul din noaptea asta avea să fie o încercare inutilă. N-ar trebui să tânjească după atingerea bărbatului pe care se gândea să-l ia de soţ? N-ar trebui să se zvârcolească noaptea în pat, gândindu-se la trupul lui împreunat cu al ei? N-ar trebui să-şi dorească să se întâlnească noaptea cu el în grădină şi să-i permită orice?

Toţi bărbaţii erau destul de drăguţi. De unii îi plăcea foarte mult. Alţii o făceau să râdă. Cu unii dintre ei de-abia aştepta să danseze. Dar nu şi-l putea imagina pe niciunul dintre ei atingându-i coapsa pe sub fuste şi mângâind-o atât de intim. Desigur că şi ei ar face asta. Dar numai gândul acesta o făcea să respire din greu, şi nu de plăcere, aşa cum o făcuse Lovingdon.

Iubirea era atât de complicată! Se temea că n-avea să o înţeleagă decât atunci când avea să fie prea târziu.

*

Cina se dovedea un eveniment îngrozitor, îşi zise Lovingdon în timp ce şedea între două doamne hotărâte să-l convingă că venise timpul să renunţe la burlăcie. N-ar fi trebuit să-l surprindă aranjamentul locurilor la masă, deoarece mama lui Grace era cunoscută pentru faptul că nu-i păsa de rang. Din punctul ei de vedere, un lord era la fel ca un om obişnuit. Aşa că Grace era înconjurată de cei mai eligibili celibatari, pe când el era prins între două domnişoare naive, de care nu era deloc interesat. Deşi nu aveau niciun defect. Erau drăguţe, aveau glasuri melodioase şi ademenitoare, dar erau mult prea nerăbdătoare să-i facă pe plac.

Nu erau încăpăţânate, înfumurate şi hotărâte să-şi găsească marea dragoste. Păreau să caute un singur lucru – un soţ, şi orice lord avea să fie potrivit pentru acel rol. Brusc, îşi dădu seama că Grace avea standarde, că nu căuta doar un soţ, ci mai mult, ceva mai valoros, ceva care o făcea să iasă în evidenţă faţă de celelalte domnişoare aflate în situaţia ei. Şi pentru asta o admiră şi mai mult.

Poate că avea un mod straniu de-a căuta ceea ce dorea, dar era clar că ştia ce voia.

Strângând din dinţi, Lovingdon văzu cum Grace îi zâmbeşte lui Somerdale, râde la glumele lui Vexley şi îl ascultă atentă pe Bentley. Chiar se gândea serios la unul dintre ei?

Încercă să şi-i imagineze pe fiecare dintre ei stând alături de Grace în faţa altarului, dar se opri brusc în momentul în care şi-i închipui în noaptea nunţii. Unul dintre ei n-avea să se rezume doar la atingerile pe care i le oferise el. Acela avea s-o cunoască întru totul.

— Avea să-i provoace o plăcere şi o fericire de care el era incapabil, îşi dorea să nu fi venit niciodată la el, să nu-şi fi dat niciodată seama că fetişcana pe care o consolase în grajduri se transformase într-o femeie atrăgătoare.

Avea sentimente pentru ea, la naiba, doar că nu aşa cum voia ea! Nu din toată inima şi cu tot sufletul.

Acelea îi aparţineau, pentru totdeauna, lui Juliette.

Ţinea prea mult la Grace ca s-o aşeze pe al doilea loc, în condiţiile în care ea merita să fie pe primul loc în inima unui bărbat.

Lui Grace îi plăcu prima noapte, deoarece după cină urmă un bal care continuă până la primele ore ale dimineţii. Doamnele singure aveau camere în aripa de est, iar burlacii în vest. Îşi făcuseră apariţia puţini părinţi, pentru că evenimentul fusese dintotdeauna gândit pentru tineri. Balul se ţinuse prima dată când fusese doar un copil şi părinţii le promiseseră ei şi fraţilor ei că puteau să-şi aducă prietenii pentru câteva zile, ca să se distreze în timpul sezonului.

De-a lungul anilor, distracţia se schimbase. Uneori îi era dor de jocurile din copilărie, când fusese amuzant să-şi petreacă timpul cu băieţii. Acum era aproape o corvoadă.

Deşi exista o încăpere rezervată celor care voiau să joace cărţi şi alta pentru biliard, sala de bal era destul de aglomerată. Niciuna dintre camere nu era doar pentru bărbaţi. Aici şi doamnele jucau cărţi şi biliard. A doua zi, unele dintre ele aveau să plece la vânătoare.

Orchestra aproape terminase încălzirea. Se uită în jur după primul ei partener de dans şi îl zări vorbind cu Lovingdon. Era bucuroasă că Drake nu căutase o scuză pentru a nu veni. Balul acesta fusese întotdeauna un eveniment de familie, iar el făcea parte din familie, chiar dacă era reticent să recunoască acest lucru. Ştia că se

simte iubit. Nu avea nicio îndoială în privinţa asta, dar cicatricele îi aminteau de viaţa sa pe străzi şi se îndoia că avea să se simtă vreodată complet acasă în acest mediu.

În timp ce se apropia de cei doi bărbaţi, îşi zise că erau cei mai frumoşi din sală. Drake avea o înfăţişare dură, pe care hainele de seară nu reuşeau să o ascundă. În contrast, Lovingdon era elegant, aristocratic. Amândoi emanau un aer de siguranţă. Erau complet opuşi, unul fiind un bărbat destrăbălat, celălalt foarte muncitor. Dar îi lega o prietenie strânsă.

— Ce chipeşi arătaţi în seara asta! spuse ea în loc de salut.

Drake se aplecă şi o sărută pe obraz.

— Tu arăţi minunat! Sunt surprins că încă nu te-a furat nimeni.

— Nu e ca şi cum n-ar fi încercat nimeni, dar mă cunoşti bine. Mă las greu. Chiar şi când ne jucam de-a prinselea, eu îi întreceam mereu pe băieţi.

Se întoarse spre Lovingdon şi-l găsi privind-o cu atenţie. Fusese întotdeauna atrăgător, dar în seara asta părea şi chipeş. Părul lui de un blond întunecat era tuns şi aranjat, iar obrazul, proaspăt ras. Chipul îi era marcat de suferinţă, şi văzu şi ceva ce semăna cu bucuria.

Întotdeauna suferinţa săpa mai adânc. Faţa lui avea ceva ce nu avusese în tinereţe. Trecuse prin focul iadului şi, deşi ea se îndoia că el ar vedea asta ca pe un compliment, suferinţa îl transformase într-un bărbat remarcabil. Suferea intens pentru cele pe care le iubise, le păstrase amintirea vie. Se ţinea de cuvânt şi o ajuta să-şi găsească dragostea, şi ea bănuia că avea s-o ajute şi pe Minerva.

Acordurile primului vals începură să plutească în aer.

— Drake, dansul ăsta este al tău, spuse Grace şi clipi spre Lovingdon. Tu urmezi.

— N-ai prea mulţi peţitori aici? întrebă Lovingdon.

— Am din plin, dar întotdeauna încep cu domnii mei preferaţi, aşa că v-am trecut pe carneţelul de dans acum câteva zile.

— Erai încrezătoare că vom veni, remarcă Lovingdon.

— Nu, dar nu văd niciun rău în a spera că dorinţele mi se vor împlini.

Drake îi oferi braţul şi o conduse pe ringul de dans. Ea îi cunoştea obiceiurile şi rezervele. Ştia că avea să danseze cu ea şi că apoi va pleca în camera în care se jucau cărţi sau poate chiar în bibliotecă, pentru a citi. Credea că ştie care îi era locul, dar n-avea niciun habar.

— Ştii că oricare dintre aceste domnişoare ar fi mai mult decât fericite să danseze cu tine, îi spuse ea.

— Nu-s de nasul meu, Grace. N-au fost şi nici nu vor fi niciodată, spuse el, fără să ţină cont de cuvintele ei. Deşi ai reuşit să-l aduci pe Lovingdon aici, să nu crezi că l-ai vindecat de suferinţă. Te aşteaptă numai o inimă frântă din partea lui.

Nu era deloc cinstit să-i vorbească despre viaţa ei amoroasă, dar să creadă că ea nu are niciun drept să discute despre a lui.

— Ştiu prea bine asta. E hotărât să nu mai iubească niciodată.

— Pe de altă parte, tu ai fost întotdeauna o visătoare.

— Visez că într-o zi îţi vei găsi şi tu dragostea.

El râse cu poftă, un sunet puternic şi pătrunzător, şi Grace îşi dori ca domnişoarele de la bal să-l vadă cu ochii ei. Se gândea la el ca la un frate, nimic altceva, dar ştia că bunătatea sufletului său nu avea margini. Ştia însă că în sufletul lui exista şi o parte întunecată, la fel de nesfârşită.

— Fă-ţi griji numai pentru tine, Grace. Faptul că descendenţa mea se va sfârşi cu mine nu e nicio pierdere pentru societate, iar eu nu am nevoie de moştenitori.

— Dar ţi-ar prinde bine să ai o soţie. Am văzut cum trăieşti. Ai nevoie de cineva care să-ţi amintească să mănânci.

— Mă descurc destul de bine.

Grace voia mai mult pentru el, dar ştia că era la fel de încăpăţânat ca şi ea. Poate că nu le curgea acelaşi sânge prin vene, dar fuseseră crescuţi în aceeaşi casă şi

împărtăşeau câteva trăsături asemănătoare.

Când valsul se termină, Drake o escortă la locul în care o aştepta Lovingdon. El era singurul partener pe care şi-l dorea în seara asta, dar ştia că nu aveau să danseze decât un vals împreună.

Totuşi, era mai bine să danseze o singură dată, decât deloc.

Simţea că o studiază din priviri în timp ce se apropia de el şi, când ochii lui ca de chihlimbar se întâlniră cu ochii ei albaştri, pasiunea mocnită şi intensitatea lor o făcură să se înfioare. Nu putea fi mai evident că o dorea, decât dacă ar fi strigat lucrul acesta din vârful scărilor. Dar, în cazul lui, dorinţa nu era iubire. Avea suficiente femei, dar nu o iubea decât pe una singură. Iar Grace voia dovada că o iubea pe ea.

Măcar un pic. Asta era tot ce avea nevoie.

Îi oferi braţul lui şi ea puse mâna în scobitura cotului, delectându-se cu muşchii fermi de sub degetele ei.

— În seara asta nu vreau nicio lecţie, începu ea. Nu vreau să mă înveţi nimic, nu vreau să-mi demonstrezi anumite comportamente. Vreau doar să dansezi cu mine.

Trase cu ochiul spre el şi-l văzu că o priveşte hotărât.

— Nu pot să-ţi ofer ceea ce doreşti tu.

— Nu vreau decât un dans, îl asigură ea, întrebându-se dacă mai era loc de sinceritate completă în relaţia lor.

Fără ca privirea lui să o părăsească pe a ei, o trase în aglomeraţia de cupluri care dansau. Fără cuvinte, fără vreo conversaţie care să le distragă atenţia. Grace era conştientă de prezenţa lui. De şuviţele şatene care îi cădeau rebele peste frunte. De maxilarul fin, peste care ar fi dorit să-şi treacă buzele. De lavaliera perfect legată, pe care şi-ar fi dorit s-o desfacă. De parfumul lui de bergamotă care o învăluise. De căldura atingerii sale, de faptul că era atât de aproape de ea.

După toate aparenţele, după toate gesturile din clipa aceasta, era clar că o iubea. Totul se încadra într-una din regulile lui.

„Te va privi de parcă ai fi singura femeie din încăpere”.

Dacă ar fi fost altcineva în locul lui, şi-ar fi zis „Vrea zestrea mea, nu pe mine”. Dar ea ştia că zestrea ei nu însemna nimic pentru el.

Şi el nu era orice bărbat. Era Lovingdon, al cărui suflet era bântuit de prima lui dragoste, de femeie pe care insista să o considere singura lui iubire. Grace nu-şi putea imagina un sentiment atât de puternic încât să troneze deasupra celorlalte. Deşi, în timp ce se gândea la asta, undeva în mintea ei o voce îi şopti „Oh, dar poţi”.

Avea să-l iubească întotdeauna, dar asta nu o împiedica să iubească şi pe altul. De ce nu putea şi el să facă la fel?

Nu-şi dădu seama că muzica era pe terminate decât în clipa în care se opri el. Îi puse mâna pe cotul lui şi porniră încet spre marginea ringului de dans.

„Nu se va grăbi să scape de tine”.

Toate semnele arătau că o iubeşte, însă…

„Nu pot să-ţi ofer ceea ce doreşti tu”.

Lecţiile lui nu-i serviseră la nimic. Nu o ajutase să-şi dea seama dacă un bărbat o iubea cu adevărat, pentru că toate semnele puteau fi interpretate greşit.

„Ai încredere în inima ta”.

Inima ei era neghioabă.

Fără să-şi mute privirea din ochii ei, îi ridică mâna spre buze. Căldura gurii sale trecu prin bariera de mătase a mănuşii. Grace înghiţi cu greu şi îşi umezi buzele. Ochii lui se întunecară.

— Distrează-te la următorul dans, spuse el înainte să-i dea drumul şi să o conducă la Vexley.

Ea privi în urma lui, apoi îşi concentră atenţia asupra lui Vexley şi-i zâmbi. Era hotărâtă să se distreze toată seara. Blestemat fie Lovingdon!

*

Lovingdon stătea în chioşcul de grădină, fuma un trabuc şi se uita la râul care dansa în lumina lunii. Fumul pe care îl suflase îi înceţoşă privirea. Îşi dorea să-i aştearnă ceaţă şi peste gânduri.

Voia ca Grace să-şi găsească iubirea, ştia că n-avea s-o găsească alături de el, dar asta nu îl împiedica să nu tânjească în continuare după ea. O urmărise dansând cu fiecare gentleman în parte şi toţi o priviseră cu adoraţie. Îi înţelegea perfect. Ea avea cel mai dulce zâmbet, iar râsul ei topea orice suflet. Dar când o văzuse strecurându-se în grădină cu Somerdale, se hotărî să plece, pentru că primul lui instinct fu să pornească după ei şi să-i tragă bărbatului un pumn în faţă.

Nu era gelos, era doar protector. Grace era o femeie înţeleaptă, inteligentă, capabilă să-şi poarte singură de grijă. O avertizase de atâtea ori, că sigur n-avea să se trezească în situaţia de-a se mărita din cauza unui pretendent prea zelos.

Doar şi el se plimbase cu Juliette prin grădină, în nopţi cu lună şi în nopţi fără lună, şi se comportase ireproşabil. Îi sărutase mâna. De două ori se aplecase să o sărute pe obraz. O singură dată o sărutase fugitiv pe buze, un sărut asemănător cu cel împărtăşit de Grace cu Somerdale. Inocent. Plin de respect. Al naibii de plictisitor.

De abia acum îşi dădea seama cât de plictisitor se comportase atunci când o curtase pe Juliette. O iubise. N-avea nicio îndoială în privinţa asta. Fusese un băiat în pragul maturităţii, nerăbdător să-i facă pe plac, temător să nu o sperie cu pasiunea lui, aşa că îşi ţinuse toate pornirile în frâu.

De ce nu putea face la fel şi cu Grace?

Simţi izul parfumului ei de trandafir şi levănţică, apoi îi auzi paşii zdrobind iarba, pentru ca în cele din urmă podeaua chioşcului să vibreze sub tălpile ei. Pe măsură ce se apropia, îi simţea căldura trupului. Văzu cu coada ochiului că se întinde după trabucul lui. I-l smulse din gură, se întoarse, se rezemă de balustrada de lemn şi trase scurt

din el. Privi fermecat cum fumul ieşi prin buzele ei uşor depărtate.

Îi întinse trabucul. El îl luă şi-l privi lung.

— Tatăl tău ştie ce obiceiuri rele ai deprins?

— Tata nu ştie multe despre mine.

Lovingdon se întrebă ce alte secrete ascundea faţă de el. Nu i-ar fi ajuns o viaţă întreagă ca să o descopere. Întotdeauna ar avea ceva nou de aflat, ceva nou de care să fie plăcut surprins. Nu trebuia să se gândească la asta.

— N-ar trebui să fii înăuntru, dansând?

— Mi-am distrus trei perechi de pantofi. M-am săturat de bal. Cred că m-am săturat de întregul sezon.

El îşi schimbă poziţia în aşa fel încât să o privească direct.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Nu contează dacă mă iubeşte unul dintre pretendenţii mei, pentru că eu nu-l iubesc pe niciunul dintre ei. Îi simpatizez. Dar inima nu începe să-mi bată mai puternic, nu simt că iau foc. Nu aştept cu nerăbdare să se apropie de mine.

— Asta nu înseamnă că nu vei ajunge să-l iubeşti pe unul dintre ei.

— Dar ar fi o iubire lipsită de pasiune.

Iar ea merita din plin o iubire plină de pasiune, un bărbat care să simtă că nu poate trăi fără ea. Un bărbat care se trezea în fiecare dimineaţă şi zâmbea văzând-o în patul lui, un bărbat pentru care să fie soarele şi luna.

Îi întinse ceva, fără să se uite la el. Lovingdon luă sticla din mâna ei.

— Ştrengăriţo! Fără pahare?

O văzu zâmbind uşor în lumina slabă a lunii.

— Încercam să mă detaşez de tot ce înseamnă civilizaţie.

— Ei bine, ai reuşit. Destupă sticla şi i-o oferi, fără să fie deloc surprins când ea o acceptă. Din cauza umbrelor, nu reuşea să-i vadă toate mişcările delicate ale gâtului, în timp ce bea şi înghiţea, dar îi distingea clar pielea luminată

de razele lunii. Sângele începu să-i clocotească în vene.

Sticla ajunse la el şi bău cu nesaţ câteva guri, fără să simtă cu adevărat gustul de whisky. Adusese băutura lui preferată, nu a ei, ştiuse ce preferă. Juliette nu băuse niciodată cu el, nu fumase şi nu înjurase în prezenţa lui. Pe de altă parte, şi el îşi ţinuse în frâu viciile atunci când ea era în viaţă. Nu dorise să o supere. O iubise, era sigur de asta, dar în dorinţa lui de a-i face pe plac, reuşise să rămână fidel lui însuşi?

— Arăţi de parcă ai fi cufundat în gânduri, spuse Grace.

— Mă cert pentru că nu am reuşit să descopăr un bărbat care să te iubească pe tine mai mult decât zestrea ta.

— Tata spune că mă străduiesc prea mult. Poate are dreptate.

Prinse o viţă din perdeaua verde care acoperea chioşcul, o ridică şi trecu prin deschizătură.

— Unde te duci? întrebă el.

— Vreau să mă plimb pe malul râului.

— Simt miros de ploaie în aer. Dacă vrei să te duci undeva, atunci ar trebui să te întorci în casă. Luă altă gură de whisky şi o savură pe îndelete, pentru că nu voia să recunoască dezamăgirea pe care o simţise văzând că vrea să-l părăsească atât de repede.

— Nu eşti făcut din zahăr, îi strigă ea peste umăr. N-o să te topeşti dacă te uzi.

Nu, dar o să-i fie frig. Şi ei la fel. Fir-ar!

— Grace, nu ştii ce animale sunt prin preajmă.

— De când ai devenit atât de laş, Lovingdon? îl tachină ea.

Blestemată să fie! sări cu un pas mare afară din chioşc şi porni alene după ea, simţind picăturile de ploaie răzleţe care cădeau pe el.

— Sunt un bărbat în toată firea, nu un băiat plecat în căutarea aventurii.

— Şi crezi că e rost de aventuri aici?

Chicoti şi o prinse din urmă.

— Mai mult ca sigur. Mai ales dacă tatăl tău ne găseşte aici. N-am nicio îndoială că mă va alerga cu puşca.

— Are încredere că te vei comporta ca un gentleman, cel puţin cu mine.

— Cu toate astea, tu ştii că nu mă comport mereu aşa cu tine.

În ciuda norilor care se adunau pe cer, o văzu zâmbind în lumina lunii. Acum începu să plouă de-a binelea. Trebuia s-o ducă înapoi în casă. Nu voia să răcească, să rişte să moară.

— Cred că încerci să mă ispiteşti s-o iau iarăşi pe căi greşite.

— Mi-a trecut prin cap că e mai bine să greşeşti din iubire, decât să nu greşeşti deloc.

— Credeam că cel mai mult preţuieşti iubirea. Dacă ai greşi, i-ar fi şi mai greu să te iubească.

Când ajunseră pe malul râului, se întoarse cu faţa spre el.

— Crezi? Dacă mă iubeşte cu adevărat, n-ar trebui să mă iubească din toate punctele de vedere? Eu asta vreau. Un bărbat care să mă iubească pe de-a-ntregul, cu toate imperfecţiunile mele.

— O femeie care admite că nu e perfectă este, într-adevăr, foarte greu de găsit.

Grace îi întoarse dintr-odată spatele, iar el avu presentimentul că toată discuţia asta nu era un joc şi că poate nu ar fi trebuit s-o tachineze. Avansă într-atât cât să o vadă din profil şi îi observă ochii înlăcrimaţi.

— Grace?

Ea scutură din cap.

— Nu ţi-am spus ceva, un lucru despre care nu vorbim în familie, dar care uneori devine atât de apăsător, că simt nevoia să-l strig din toţi rărunchii.

— Mie îmi poţi spune.

Ea scutură din cap.

Lovingdon îi cuprinse obrazul în palma lui.

— Scumpo, orice ar fi…

Fulgerele luminară cerul, tunetul îi asurzi câteva clipe mai târziu, aerul vibră în jurul lor şi ploaia rece începu să cadă de sus cu găleata.

Grace îşi ridică umerii, în încercarea de-a se proteja. Lovingdon îşi scoase jacheta şi i-o puse peste cap, ca s-o ferească de ploaie cât mai mult posibil.

— Haide, trebuie să ne întoarcem la conac.

— Dincolo de copacii de acolo este o căsuţă mică. E mai aproape.

El nu se împotrivi atunci când Grace începu să se îndrepte într-acolo, dar se strădui să ţină pasul cu ea, pentru a ţine jacheta peste capul ei. Vântul începu să bată şi mai puternic, trimiţând picăturile de ploaie asupra lor. Blestemăţie! De unde venise urgia asta? Un fulger luminã cerul şi îi ajută să vadă încotro trebuie să meargă. O altă bubuitură se auzi deasupra lor.

Tocmai treceau printr-un luminiş, când Lovingdon zări silueta unei clădiri mici. Părea destul de rezistentă. Atâta vreme cât aveau un acoperiş zdravăn deasupra capetelor, el era fericit.

Bâjbâi puţin prin întuneric până găsi zăvorul, apoi deschise larg uşa şi o împinse pe Grace înăuntru.

— E o lampă pe masa de lângă uşă, spuse ea, iar el mai mult o simţi decât o văzu îndepărtându-se de el.

Găsi masa şi-şi dădu seama că în tot acest timp ţinuse strâns sticla de whisky. Un alt fulger lumină cerul şi îi oferi suficientă lumină cât să vadă obiectele întinse pe masă. Puse sticla jos şi luă repede cutia cu chibrituri, înainte ca totul să se cufunde iarăşi în întuneric. Aprinse un chibrit şi apoi lampa şi se întoarse cu faţa spre mijlocul încăperii. Erau doar el şi Grace, care stătea ghemuită în faţa şemineului gol. În dreapta lui se afla un pat frumos aranjat. De fapt, totul părea în perfectă ordine. De pereţi erau atârnate tablouri.

— Pare să fie curat, observă el.

— Aici vin eu să pictez.

El se uită înapoi spre pat.

— Uneori rămân până noaptea târziu, explică ea, de parcă ar fi ghicit faptul că îl uimise prezenţa patului. Mi l-a făcut tata, acum câţiva ani.

Voia să studieze picturile, mai ales tabloul care părea să reprezinte un iepure cu o singură ureche. Se întrebă dacă era o schiţă pe care o făcuse în copilărie, pentru că era un subiect ciudat pentru o femeie, îşi aminti că o văzuse de multe ori, pe când era numai o fetişcană, cu un caiet de schiţe şi cu un creion în mână.

Traversă distanţa care îi separa, puse lampa pe podea şi se ghemui lângă Grace.

— Şi ai lemne de foc şi surcele.

— Servitorii păstrează locul acesta curat, pentru că nu ştiu niciodată când o să am chef să vin aici singură.

El se strădui să aprindă focul.

— Dacă nu te-aş cunoaşte atât de bine, aş crede că m-ai adus aici înadins.

— Doar ca să scăpăm de ploaie. Te asigur că ştiu foarte bine că nu mă vei iubi niciodată, şi fără iubire nu poţi *face dragoste.*

Focul se aprinse şi începu să trosnească. Ar fi vrut să poată face dragoste cu ea, să-i poată oferi iubirea lui. Se întoarse spre ea şi o găsi în acelaşi loc, legănându-se înainte şi înapoi.

— Trebuie să scapi de hainele alea ude. Focul nu-i de ajuns ca să te încălzeşti.

— Mi-e bine.

— Fă-mi pe plac. Cu sănătatea nu-i de joacă. Se duse la pat şi luă cuvertura care îl acoperea. Te poţi înveli în asta. Veni lângă ea şi o ţinu ridicată, ca o perdea între ei. Haide, Grace.

— N-o să mă dezbrac în faţa ta.

— Nu eşti în faţa mea, nu te pot vedea.

— O să mă încălzesc la foc.

— Te vei încălzi mai repede dacă nu eşti udă leoarcă, nici eu n-am de gând să rămân cu hainele astea pline de

apă pe mine. O să te-mbolnăveşti de moarte, iar eu nu vreau să te am pe conştiinţă.

— Nu eşti responsabil pentru mine, spuse ea, apoi strănută şi-şi trase nasul.

La naiba!

Lovingdon îngenunche lângă ea.

— Grace, nu mai fi atât de încăpăţânată! Eşti în siguranţă cu mine!

Ea se holba la foc, refuzând să-l privească.

— Am văzut multe femei.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine? veni întrebarea, şi el simţi tonul iritat din glasul ei.

— Nu mă laud, îţi spun doar că sunt atât de experimentat când vine vorba de hainele femeilor, că putem face asta fără să trebuiască să te văd.

Se mută în spatele ei şi începu să-i desfacă şireturile. Ea scutură din umeri.

— Nu!

Dădu să se ridice, dar el o cuprinse cu braţele lui puternice şi o forţă să rămână pe loc.

— Eşti palidă, se vede clar că ai pielea de găină şi eşti rece ca gheaţa. Poate că sunt prea protector, dar pentru numele lui Dumnezeu, nu vreau să te îmbolnăveşti cât eşti cu mine!

Ea îl privi lung pentru o clipă şi el crezu că o să se împotrivească în continuare. În schimb, dădu din cap şi se lipi cu spatele de el. Îi desfăcu repede rochia şi o făcu să alunece de pe umeri şi apoi în jos, pe braţele ei. Ar fi trebuit să se oprească în clipa aia. Ştia că trebuie să se oprească aici. În schimb, îi frecă braţele cu gesturi rapide.

— Cum poţi fi atât de cald? întrebă ea.

— Am mai multă carne pe oase. Se îndepărtă, apoi se ridică şi odată cu el ridică şi cuvertura, în aşa fel încât să nu o poată vedea. Haide. Aruncă hainele.

O auzi mişcându-se şi încercă din răsputeri să nu-şi imagineze cum corsetul îi cobora pe trup, îi dezgolea pieptul, apoi şoldurile, coapsele…

Îi smulse cuvertura din mâini şi şi-o înfăşură în jurul trupului.

— N-are niciun rost să-ţi scoţi hainele ude dacă ai de gând să uzi şi pătura. Îngenunche în aşa fel încât să ajungă la nivelul ochilor ei, dar ea îşi feri din nou privirea. Se întinse după panglicile combinezonului. Grace îi împinse mâna şi, din greşeală, se atinse de sânul ei.

Ceva nu se potrivea. Era prea moale, prea flasc.

— Grace…

— Te rog, lasă-mă în pace.

Ar fi trebuit s-o asculte. Nu forţase niciodată o femeie, dar ceva era în neregulă aici. Luă sticla de whisky de pe masă, de unde o pusese mai devreme.

— Poftim, bea asta.

Ea înşfăcă sticla de parcă viaţa ei ar fi depins de asta. Cuvertura alunecă în jos şi căzu într-o grămăjoară la picioarele ei. Putea vedea începutul unei cicatrice sau poate că era capătul. Se ivea sus de sub dantela cămăşuţei. Şi pe lateral se mai vedea ceva.

Apucă pânza făcută ghemotoc cu două degete. Ea îl prinse de încheietura mâinii.

Îi susţinu privirea, iar el văzu stânjeneala din ochii ei. Era atât de obişnuit cu îndrăzneala şi atitudinea ei încrezătoare. Aproape o eliberă, dar îşi dădu seama că trebuia să afle adevărul.

Ea îşi umezi buzele, înghiţi cu greu şi încuviinţă aproape imperceptibil din cap. Încet, foarte încet, el scoase o fâşie lungă de pânză. Fără aceasta, cămaşa ei părea dureros de goală în partea stângă.

Cu mult calm, pentru că nu voia să o sperie, şi cu la fel de multă atenţie, trase de şiretul cămăşuţei.

— Lovingdon…

— Şşş, o linişti el şi desfăcu precaut o fundă, apoi alta şi următoarea, iar materialul se desfăcuse.

Abia mai putea respira. Cu foarte mare băgare de seamă, trase la o parte jumătatea de material care acoperea partea stângă şi scoase la iveală cicatricele mari

şi groase care stăteau acum în locul sânului ei stâng.

— Acum ştii de ce este atât de important să mă iubească pentru cine sunt.

Capitolul 14

Dintotdeauna Grace îşi închipuise că o să se simtă ruşinată prima dată când un bărbat avea să-i privească pieptul, dar pe chipul lui Lovingdon nu se citea repulsia.

— Ce s-a întâmplat? o întrebă cu glas răguşit, aspru.

— O tumoare malignă.

Sări în picioare de parcă i-ar fi luat foc spatele. Trase de vesta pe care o purta, smulgând nasturii în frenezia lui de-a şi-o scoate. Urmă lavaliera de la gât, pe care o aruncă în cealaltă parte a încăperii. Îşi desfăcu nasturii cămăşii, apoi se opri şi se uită lung la ea.

— O să mori?

Grace îi auzi disperarea, o durere atât de mare că îi venea să plângă. Scutură din cap.

— Nu, nu cred. Dacă n-aş fi fost atât de firavă, dacă n-aş fi fost slabă ca o scândură, poate că nu aş fi observat tumoarea ani de zile, dar am văzut-o şi creştea, iar doctorul Graves a spus că cel mai bun lucru ar fi să scoată tot ce s-ar putea infecta. Mă examinează o dată la câteva luni, ca să fie sigur că totul e în regulă. Ştii ce medic priceput este.

Lovingdon o privi lung.

— Şi poate garanta că eşti bine, că nu o să mori?

— Toţi murim. Un tunet bubui undeva în depărtare, de parcă natura ar fi vrut să-i sublinieze cuvintele. Poţi să ieşi afară şi să fii lovit de fulger. Nu există nicio garanţie. Dar Graves crede că e puţin probabil să mă mai confrunt cu aşa ceva.

Lovingdon începu să se plimbe cu paşi mari prin încăpere. Fu surprinsă că nu ieşise cu adevărat în ploaie.

— Şi eu cum de nu am aflat că ţi s-a întâmplat asta?

— Din cauza momentului, presupun. Îşi umezi buzele. S-a întâmplat acum doi ani şi ceva. Tu erai în ghearele disperării şi ale suferinţei. Şi nu e ca şi cum am fi dat vreun anunţ la ziar despre asta. Am plecat la ţară cu mama, spunând că luăm o vacanţă mai lungă. Nu cred că am dat de bănuit. Noi două am fost mereu apropiate. Nu era neobişnuit să plecăm împreună. După cum am spus când ne aflam lângă râu, nu e o veste pe care să o strigi în gura mare. Dacă oamenii vorbesc despre aşa ceva, o fac în şoaptă.

Nu ştia de ce nu se acoperea. Doar ea, Graves, mama ei şi Felicity văzuseră cicatricele. Faptul că Lovingdon nu o părăsea în momentele astea îi dădea speranţă că poate exista şi un alt bărbat care să nu fie dezgustat de ea. Căzu la picioarele ei.

— Îmi pare atât de rău, Grace. Ridică o mână apoi o coborî, dar o privi în ochi. Simt că ar fi trebuit să fac ceva atunci.

— Faci acum ceva. Mă ajuţi să-mi găsesc un soţ care să mă iubească. Ştiu că va trebui să-i spun tot bărbatului care îmi va cere mâna, dar nu ştiu exact când să o fac şi cum. Mai întâi trebuie să ştiu că mă iubeşte. Trebuie să am foarte multă încredere în el. Nu vreau să afle toată Londra. Asta e ceva personal, intim. Apoi îmi spun „Şi ce contează?” Lady Sybil mi-a povestit că Fitzsimmons îi ridică doar marginea cămăşii de noapte, că nu-i desface niciodată nasturii, că nu pare să-l intereseze nimic în afară de locul dintre picioarele ei. Aşa că poate nici soţul meu nu va afla. Dacă e interesat numai de zona mea intimă…

— Dacă te iubeşte, va dori să te vadă cu totul, Grace.

Problema cu sinceritatea lui era că îi spunea lucruri pe care ea ar fi preferat să nu le afle.

— Mă temeam eu că aşa va fi.

— N-ar trebui să te temi, pentru că dacă te iubeşte nu va conta.

— Cum să nu?

— Nu va conta. La fel de uşor ca briza verii care trece

peste un lac, îndepărtă şi mai mult materialul. Te doare?

— Nu foarte mult, răspunse ea şi scutură din cap. Uneori simt că mă ţine. Arată mai rău decât este. De fapt, arată oribil.

— Nu… nu. Îşi coborî privirea, apoi şi capul. Dacă te iubeşte, totul la tine i se va părea frumos.

„Dar cum se putea aşa ceva?” Nu rosti întrebarea cu glas tare, de teamă să nu creadă că cerşeşte complimente. Nu-i plăcea să fie nesigură, să aibă nevoie de încurajarea altuia. Fusese mereu sigură pe sine.

Însă nu prea înţelegea cum gândeau bărbaţii. De câte ori avea impresia că le ghicea gândurile, ei reuşeau să o surprindă.

La fel cum o surprindea acum Lovingdon. Îşi aşeză buzele pe cicatricele ei noduroase.

Nu-i simţea atingerea, dar îl vedea cum îşi apăsa buzele pe pielea ei.

Vedea gestul delicat, respectul.

Gura îi alunecă apoi în sus până îi simţi respiraţia pe claviculă, apoi pe gât. În clipa următoare, îi acapară gura, sorbindu-i buzele. Cu o mână o cuprinse de ceafă şi o ţinu locului în timp ce o săruta pasional, îndemnând-o cu limba să-şi întredeschidă buzele, lucru pe care îl făcu bucuroasă.

Lovingdon gemu şi îşi adânci sărutul imediat. Ea uită de cicatricele care îi însemnau trupul, de imperfecţiunea ei, de teama că avea să dezamăgească. Nu mai era conştientă decât de pasiunea cu care o săruta, de foamea cu care îşi uniseră gurile.

Îi sărută şi linse pielea sensibilă de sub bărbie până ajunse la ureche.

— Trandafiraş, şopti el răguşit, să nu te îndoieşti niciodată că eşti frumoasă. O să-ţi arăt cât de frumoasă eşti!

O ridică în braţe fără niciun pic de efort şi o aşeză uşor pe pat. În colţul acesta din încăpere era mai mult umbră decât lumină, şi ea se bucură, pentru că astfel n-avea s-o vadă prea bine. El se îndepărtă pentru o clipă şi se

întoarse cu lampa, pe care o aşează pe noptieră.

— Nu te las să te ascunzi de mine, spuse.

— Lady Sybil spune că se face pe întuneric.

— Lady Sybil e măritată cu un clovn.

Se aşează pe marginea patului şi îşi plimbă degetele prin părul ei, descoperind şi scoţând acele de păr care refuzaseră să cadă atunci când fugise să se ascundă în căsuţă.

Îi întinse cu grijă şuviţele de păr. Erau destul de uscate, pentru că fuseseră protejate de jacheta lui.

Îşi uni palmele la spatele gâtului şi începu să o mângâie în jos pe umeri, apoi pe braţe, trăgând în jos cămăşuţa. Grace se gândi să protesteze, apoi, când văzu cât de concentrat era, cuvintele o părăsiră şi nu-şi mai putu muta privirea de la el.

Văzu furie şi durere pentru tot ce suferise; văzu tristeţe, dar şi uimire, de parcă ar fi zărit o minune. Uimirea aceasta o făcu să rămână mută, îi tăie respiraţia şi îi alungă temerile. Niciodată când se imaginase dezgolindu-se în faţa unui bărbat, nu-şi închipuise că acesta avea să se uite la ea de parcă ar vedea ceva minunat.

Când îi scoase toată lenjeria de corp, luă cuvertura pe care o dusese mai devreme la şemineu şi îi şterse foarte uşor picăturile de ploaie pe care le mai avea pe piele.

— Nu mă rup, să ştii, spuse ea.

Privirile li se întâlniră.

— Eşti ca sticla suflată. Trebuie să fii admirată pentru frumuseţea ta, trebuie să fii atinsă cu grijă. Adorată. Eşti atât de frumoasă. Îşi coborî privirea. Mai puţin acolo unde eşti roşie.

— Nu-i cinstit că tu mă poţi privi goală, şi eu nu.

— Mă tentezi, Trandafiraş. Dacă îmi scot hainele, nu vei pleca virgină de aici.

— Nici nu-mi doresc. Se ridică şi începu să-i desfacă nasturii cămăşii. Şi tu mă tentezi.

Când fu descheiat şi ultimul nasture, el întinse mâinile la spate, prinse de cămaşă şi şi-o trase peste cap,

dezvăluind privirii pieptul acoperit de puţin păr şi muşchii sculptaţi care indicau faptul că viaţa lui destrăbălată presupunea tot felul de activităţi fizice intense.

Era perfecţiunea întruchipată şi o dorea pe ea.

Ştia, pentru că putea vedea umflătura care împingea ţesătura pantalonilor. Era excitat.

Se aplecă şi îi prinse buzele într-un sărut tandru, dulce, explorându-i gura după voie, de parcă nu ar mai fi sărutat-o niciodată, de parcă i-ar fi descoperit pentru prima dată forma şi gustul şi trebuia să le savureze. Era doar un sărut, dar o fermecase complet.

O conduse înapoi, jos pe perne, apoi se ridică şi începu să-şi descheie nasturii pantalonilor, ca să se elibereze. Unu, doi…

Îl privi în ochi cu o pasiune mocnită, urmărindu-l în timp ce şi el se uita pierdut în ochii ei. Când îşi coborî privirea, terminase cu pantalonii, hainele erau deja pe podea…

— E uimitor cum reacţionează corpul tău atunci când ai o femeie în pat…

— Nu reacţionează aşa de fiecare dată când văd o femeie în pat. De fapt, asta e o reacţie deosebită.

Se întinse lângă ea şi îşi trecu degetele prin părul ei. Grace auzi tunetele bubuind afară, sau poate erau bătăile propriei inimi.

Picăturile de ploaie se izbeau de acoperiş şi le dădeau impresia că se află într-un cocon şi mai intim. Când îşi imaginase cum avea să fie prima oară cu un bărbat, nu-şi închipuise că avea să se simtă atât de întreagă şi completă. El o privea de parcă imperfecţiunile ei nu ar fi existat, de parcă nu ar fi avut nicio cicatrice. Se simţea uimitor de frumoasă prin ochii lui, deloc conştientă de goliciunea ei şi fără să simtă nevoia să se acopere, să se ascundă.

Gura lui puse iarăşi stăpânire pe buzele ei şi o făcu să devină curajoasă, îi oferi libertatea de-a fi ea însăşi, o fiinţă care nu dădea înapoi de la nicio aventură. Şi în ce mai aventură o purta acum.

Se explorau reciproc, folosindu-şi gura şi mâinile. Pielea lui era fierbinte şi alunecoasă la atingere, avea un gust sărat. Muşchii i se încordau şi se ondulau sub palmele ei. O ghidă şi o încurajă să-l atingă intim, iar fierbinţeala lui o făcu să reacţioneze şi mai pasional. Erau precum două flăcări, o vâlvătaie dansând şi zvârcolindu-se, generând şi mai multă căldură, construind un foc uriaş care le aprindea pasiunea mocnită. Era sigură că mai avea puţin şi se făcea scrum…

Apoi îşi dădu seama că avea să devină ca o sticlă frumos suflată, modelată şi creată cu atenţie, precizie şi dragoste. Era sigură că numai cineva care o iubea îi putea oferi atâta atenţie şi tandreţe. Nu-i lăsase nicio părticică din trup nesărutată sau nemângâiată.

Îi supse sânul, şi ea aproape căzu de pe pat de plăcere.

Îşi trecu degetele prin părul lui şi îl ţinu aproape în timp ce îi tachina sfârcul cu limba.

Apoi îşi trecu buzele peste cealaltă parte, unde ar fi trebuit să fie celălalt sân, dând naştere aceloraşi senzaţii. Erau doar impresii, senzaţii nălucă, îşi zise ea în gând, pentru că acolo nu putea decât să atingă cu vârful limbii cicatricele, dar pentru că ştia cum s-ar fi simţit cu adevărat, reuşea să-şi închipuie.

Chiar dacă era numai în mintea ei, nu-i păsa, pentru că el îi crea aceleaşi senzaţii când o atingea peste tot, peste şolduri, între coapse, mângâind-o, tachinând-o, stimulând-o…

Valul de plăcere crescu şi mai mult. Se poziţionă între picioarele ei şi rămase pe loc. Ea îl simţea atingând-o în zona cea mai intimă, îşi trecu degetele peste pieptul lui umed. Respira sacadat şi greu, iar inima îi bătea într-un ritm grăbit. Fără să-şi ia privirea din ochii ei, începu să o pătrundă încet.

— Să-mi spui dacă te doare, îi ordonă.

De parcă i-ar fi spus! De parcă ar fi stricat momentul acesta cu văicărelile şi toanele ei. Îndurase suferinţe mai

mari de-atât. El înainta încet, dar hotărât, umplând-o centimetru cu centimetru.

— Eşti atât de fierbinte, murmură.

„Foc”, îşi zise ea, „suntem precum un foc ce dă naştere la ceva frumos şi minunat”.

Lovingdon oftă, complet satisfăcut. Trupul ei se curbă şi se strânse în jurul lui. Da, asta era iubirea, uniunea aceasta care făcea imposibil să-şi mai dea seama unde se termina ea şi unde începea el.

Ieşi, apoi o pătrunse din nou. Încet, puternic, tachinând-o, dar hotărât. Şi în tot acest timp o mângâia şi o săruta şi-i şoptea că era frumoasă, perfectă, atrăgătoare.

Atrăgătoare. Asta îi plăcea cel mai mult, pentru că însemna că o doreşte, că vrea să fie parte din ea. Începu să se mişte mai repede. O pătrundea din ce în ce mai tare. Grace simţi că prin corp începe să i se prelingă o căldură lichidă, care fierbea mai puternic, apoi se răcea şi se transforma în ceva ce nu putea fi stăvilit.

Îşi înfipse degetele în umerii lui, îl zgârie pe spate şi îl strânse de fese. Acum se mişcau amândoi ca o singură fiinţă.

Suspinele ei se transformară în ţipete pe măsură ce plăcerea crescu. Apoi senzaţiile explodară şi fu consumată de o vâlvătaie ce-i străbătu tot corpul şi o aduse în cele din urmă înapoi cu picioarele pe pământ, căutând aer, uimită şi complet epuizată.

Lovingdon gemu deasupra ei, se retrase şi-şi vărsă sămânţa pe coapsa ei. Respirând greu, îşi coborî capul. Ea îşi trecu degetele prin părul lui ud.

Voia să-l atingă la nesfârşit, voia să rămână pentru totdeauna în patul acesta.

*

După ce o curăţă şi se şterse şi el, Lovingdon se întinse pe o parte, îşi trecu degetul peste cicatricea ei şi apoi îi încercui celălalt sân. Crezuse că fusese mereu alături

de ea, dar atunci când ar fi avut nevoie cel mai mult, el se închisese în perioada de doliu, devastat, gândindu-se că nimeni nu suferea o durere mai mare.

În ultimii doi ani se convinsese că numai el suferise. Se înfăşurase într-un giulgiu de suferinţă. Şi acum, faptul că ieşise din coconul acela sufocant nu îl transforma în ceva frumos, ci poate îl făcea doar mai puternic. Nu că le-ar fi schimbat vreodată, de bunăvoie, pe Juliette şi pe Margaret, ca să devină mai puternic. Nu le-ar fi lăsat niciodată să plece, dar uneori viaţa nu îţi dă de ales.

Dacă Grace n-avea să găsească niciodată un bărbat care s-o iubească şi s-o aprecieze, atunci voia să ştie ce înseamnă să facă dragoste cu adevărat. Învăţase multe lucruri în cei doi ani de destrăbălare şi voia să i le împărtăşească şi ei. Cel puţin asta îşi spusese. De fapt, gândul şi raţiunea nu jucaseră niciun rol în ceea ce tocmai se petrecuse.

— Cred că Fitzsimmons o face greşit, spuse ea încet.

El o privi în ochi.

— Când eşti în patul unui bărbat, nu-i de bun-gust să aminteşti de altul.

Ea zâmbi, zâmbetul acela răutăcios care-l captiva mereu.

— Nu intenţionez să-mi fac un obicei din a sări în paturile bărbaţilor. Voi rămâne doar în patul soţului meu. Însă cred că Sybil mi-ar fi spus dacă ar fi trăit ceva asemănător cu ce s-a petrecut între noi.

— Nu toţi bărbaţii le acordă femeilor din patul lor aceeaşi atenţie.

— Tu ţii la mine?

— Da, foarte mult, da.

Ea îl studie de parcă nu i-ar fi răspuns suficient de clar. Spera ca următoarele lui cuvinte să îi ofere asigurarea de care avea nevoie.

— Furtuna a trecut. În curând se va lumina de ziuă. Ar trebui să ne întoarcem la conac, să am timp să mă spăl înainte să te cer de soţie în faţa tatălui tău.

Ea clipi, deschise gura, o închise, apoi se încruntă.

— Poftim?

— Te-am compromis, Grace. Doar nu te gândeşti că n-o să-mi asum responsabilitatea.

Ea se mişcă repede spre el, se ridică, prinse pătura şi se acoperi până la gât.

— Responsabilitate?

— Da.

— Mă iubeşti?

— Într-un fel, da.

Focul din ochii ei ar fi putut topi sticla.

— Într-un fel? Poţi detalia felul acesta?

— Ştii prea bine, după cum am discutat, că mi-am impus nişte limite în ceea ce priveşte iubirea, mai ales că e vorba de…

Îşi coborî privirea la pieptul ei.

— Ce înseamnă privirea asta?

Nu voia să se apropie de ea şi nici nu o făcu.

— N-ai nicio garanţie că tumoarea nu va reapărea. Iar eu nu-ţi pot garanta că vei supravieţui, dacă apare.

Se ridică din pat mânat de un val de furie care ameninţa să preia controlul. Gândul că putea muri – ea, ţinea la ea. Ar fi fost dureros să o piardă, dar nu avea s-o lase să pună stăpânire pe inima şi sufletul ei. Dacă boala se întorcea, el n-o putea salva, la fel cum nu reuşise să o salveze nici pe Juliette. În situaţia lui, dacă ar pierde-o şi pe Grace, ar ajunge la azilul de nebuni.

Se întoarse cu faţa spre ea.

— Vei fi fericită. Iar chestia asta dintre noi – îşi mişcă mâna înainte şi înapoi între ei – este bună. Relaţia noastră poate funcţiona şi fără să ne îndrăgostim.

Ea se holbă la el, scuturând din cap.

— Eu nu pot funcţiona într-o relaţie fără să mă îndrăgostesc. Şi nici nu vreau. Merit un bărbat căruia să-i pese dacă mor.

— Mie îmi pasă. Sigur că îmi pasă. Doar că nu…

— La fel de mult ca atunci când a murit Juliette.

— Nu pot trece încă o dată prin suferinţa aia. Nu vreau.

— Du-te dracului, Lovingdon! Coborî din pat cu o mişcare elegantă, trăgând toate aşternuturile după ea. Rămase în faţa lui, cu pieptul în faţă, ca o regină absolut dezamăgită de supusul ei. Îmbracă-te şi ieşi afară! Eu mă întorc singură la conac, fără tine pe urmele mele, atunci când o să fiu gata.

— Nu te las să te plimbi pe aici singură.

— Pentru numele lui Dumnezeu, Lovingdon, mă plimb pe proprietatea asta, singură, de când mă ştiu. Nu te vreau prin preajma mea. Şi să nu îndrăzneşti să-i ceri tatii mâna mea. N-o să mă mărit cu tine.

— Nu vei avea de ales, când îi voi povesti ce s-a întâmplat aici.

— N-o să-i povesteşti, spuse şi îi întoarse spatele.

Voia să se ducă la ea, să o consoleze, dar avea dreptate. Merita un bărbat dispus să-i ofere inima lui. Iar el nu era acel bărbat. Ştiuse de la început că nu era. Dar asta nu-l împiedicase să o admire, să o dorească. Însă nu o va forţa să se mărite cu el.

Îşi luă hainele în tăcere şi se îmbrăcă în grabă, fără să se sinchisească să-şi încheie toţi nasturii cămăşii. Porni spre uşă cu vesta în mână.

— Ţi-am lăsat haina mea, ca să te apere de frigul dimineţii.

Deschise uşa.

— Tu erai, spuse ea încet. Tu erai cel de care m-am îndrăgostit odată. Tu mi-ai frânt inima când eram la o vârstă atât de fragedă. Şi acum mi-ai frânt-o încă o dată.

Şi aceste cuvinte simple îl răniră peste măsură.

*

Nu ştia cât timp rămăsese în căsuţă. El trântise uşa în urma lui, fără să se uite înapoi. Grace nu înţelegea de ce-i făcuse acea mărturisire.

Oricum, mai mult ca sigur nu avea să stea aici toată noaptea, plângându-şi de milă. Se gândi să deseneze. Lucrase la o poveste spusă prin imagini, despre un iepuraş care îşi pierduse o ureche şi se temea că niciun alt iepure n-avea să-l iubească vreodată, pentru că era incomplet şi diferit faţă de ceilalţi. Credea că ar trebui s-o publice ca o poveste pentru copii, dar în momentul acesta nu-i păsa de niciun iepure.

Suferea prea mult ca să-i mai pese de ceva.

De ce crezuse că avea să-şi deschidă inima în faţa ei, că s-ar fi gândit măcar pentru o clipă că viaţa cu ea putea fi la fel cu cea pe care o trăise alături de Juliette?

Dar, cel puţin pentru câteva momente, se simţise din nou frumoasă.

Exista undeva un bărbat care avea s-o iubească, să o aprecieze şi să o găsească frumoasă. Dar tatăl ei avusese dreptate. Nu găsise dragostea acolo unde o căutase. Poate că şmecheria era să nu o mai caute.

Se gândi la fluturii după care alergase când era mică şi la cum nu prinsese niciodată vreunul. Într-o după-amiază, voia atât de mult să ţină un fluture în mână, că îi alergase ca nebuna şi în cele din urmă se prăbuşise pe iarba rece, respirând din greu, prea epuizată ca să se mişte. Şi atunci îl simţise.

O atingere uşoară pe dosul palmei. Când se uitase, văzuse aripile portocalii cu negru deschizându-se şi închizându-se într-un ritm delicat. Un fluture se odihnea lângă degetul ei mare.

L-ar fi putut prinde cu uşurinţă.

În schimb, îl lăsase să zboare. La fel trebuia să facă şi cu Lovingdon. El îşi trăise dragostea, pentru o scurtă perioadă, era adevărat, dar fusese intensă. Acum se mulţumea să-şi trăiască restul vieţii cu amintirea acelei iubiri. La fel cum făcuse şi ea cu fluturele. Unele experienţe de viaţă nu trebuiau repetate.

Fusese o prostie din partea ei să creadă altceva. Şi avea să-i spună asta data viitoare când aveau să li se

încrucişeze drumurile. Preţuia prietenia lui. Era suficient. Nu avea nevoie de mai mult.

Oftând, Grace ieşi. Luna era ascunsă în spatele unor nori negri şi ploaia începu să cadă din nou. Îşi zise că ar trebui să mai rămână, dar era nerăbdătoare să ajungă acasă. În plus, cunoştea foarte bine drumul.

Făcu numai doi paşi când o pânză moale îi acoperi gura. Surprinsă, trase adânc aer în plămâni, respiră un parfum dulce şi cunoscut pe care îl asocia cu teama, durerea şi pierderea. Doctorul Graves îl folosise atunci când o pregătise pentru operaţie.

Începu să se lupte, încercă să se lupte, dar medicamentul deja îşi făcea efectul. Îşi simţea picioarele prea grele ca să le mişte. Genunchii începură să o lase. Era conştientă de faptul că cineva o ridica în braţe.

Apoi îşi pierdu cunoştinţa.

Capitolul 15

Lovingdon stătea la una dintre ferestrele bibliotecii şi privea cum cade ploaia. Azi nu urmau să aibă loc activităţi în aer liber, decât dacă era vorba de construirea unei arce.

— Ai vrut să vorbim, îi aminti Greystone.

Da, voia să vorbească. Când intrase el în conac, sala de mese în care se servea micul dejun era plină până la refuz şi, pentru prima dată, studiase cu atenţie fiecare bărbat prezent. Care dintre ei era potrivit pentru Grace?

Care dintre ei ar iubi-o cu adevărat, aşa cum merita să fie iubită? Care dintre ei ar trata-o mai bine decât el?

Apoi privirea îi căzu pe tatăl lui Grace şi îşi dădu seama că trebuia să stea de vorbă cu ducele. Greystone îi permitea fiicei sale să ducă o viaţă mult prea liberă, prea sălbatică. Ştia că fiica lui fuma trabucuri, bea rom şi se furişa afară din camera ei la orice oră din noapte? Ştia că trişa la cărţi? Erau mii de lucruri pe care voia să le discute

cu Greystone despre Grace.

Acum se întoarse cu faţa la omul care stătea relaxat, rezemat de spătarul scaunului.

— Doresc să-ţi cer binecuvântarea pentru a mă căsători cu fiica ta.

Fu la fel de surprins ca şi Greystone de cuvintele pe care tocmai le rostise. Nu o iubea pe Grace, refuza să o iubească în modul în care un bărbat iubea o femeie care însemna totul pentru el, dar ştia că o putea face fericită. Şi îi compromisese reputaţia într-un mod impardonabil.

Avea s-o convingă, într-un fel sau altul, că ar fi în interesul ei să se mărite cu el.

Va găsi o cale să dreagă inima pe care o frânse.

Greystone bătu cu degetul pe braţul scaunului.

— Nu mi-am dat seama că o curtezi.

— Bănuiesc că sunt destul de multe lucruri despre fiica ta pe care nu le ştii.

— Nu sunt atât de multe pe cât ai crede. Ce îi oferi?

Lovingdon fu luat prin surprindere de întrebare.

— Mă cunoşti, îmi cunoşti bine şi familia. Ştii ce am de oferit. O descendenţă impecabilă, un titlu, avere, terenuri – nici nu iau în calcul zestrea ei.

— Ce este?

— Nu mă aşteptam să fiu supus unui inchizitoriu.

Greystone se ridică.

— Mi-am dat seama.

— Va fi fericită. Asta îţi promit.

— Îmi place de tine, Lovingdon, mi-a plăcut dintotdeauna, dar nu-ţi pot da binecuvântarea mea în această privinţă.

— De ce naiba nu?

— Cred că ştii răspunsul la întrebarea asta.

Cuvintele se puteau citi în ochii lui, chiar dacă nu le rostise. „Pentru că nu o iubeşti, n-o vei iubi niciodată aşa cum ai iubit-o pe Juliette”.

Un refuz era ultimul lucru la care se aşteptase Lovingdon. Îl putea contrazice, putea insista, dar îşi dădu

seama că nu avea niciun rost.

— Atunci îţi doresc o zi bună.

Cu toată demnitatea de care era capabil în clipa aceea, ieşi cu paşi mari din încăpere. N-ar fi trebuit să conteze că fusese refuzat. De fapt, situaţia îi convenea. Nu trebuia să se simtă vinovat de faptul că se putea spăla pe mâini de întreaga chestiune. El nu voia o soţie, mai ales una care se putea stinge înaintea lui. Nu putea trece din nou prin chinul ăsta. Îi ceruse mâna numai din obligaţie.

Dar Lovingdon ştia că era un motiv neîntemeiat şi îl respectă pe Greystone pentru că îl refuzase.

Trebuia să se întoarcă la Londra şi voia să-i dea de ştire lui Grace că pleacă. Ajutorul pe care i-l oferise în găsirea bărbatului iubit fusese un eşec colosal. Şi, pe parcurs, reuşise să distrugă şi prietenia dintre ei.

Ducă-se totul la naiba, oricum.

Fusese invitat aici destul de des în tinereţe, astfel că ştia foarte bine cum erau repartizate camerele familiei şi reuşi să ajungă fără probleme în dormitorul ei, dar rămase în faţa uşii, încercând să-şi găsească cuvintele potrivite. Nu voia s-o rănească mai mult decât o făcuse deja, dar nici nu se putea preface că totul era în ordine, în micul lor grup, ea era actriţa.

Se gândi să intre pur şi simplu. La urma urmei, o văzuse goală, în toată splendoarea. Nu mai exista nicio surpriză. Dar totuşi, existau nevoia de intimitate şi anumite limite. Doar pentru că tremurase în braţele lui nu însemna că ar fi tremurat de nerăbdare să intre în dormitorul ei acum. De fapt, mai degrabă credea că avea să arunce cu vreun obiect înspre el.

Bătu uşor la uşă. Şi aşteptă.

Se uită în sus şi în jos pe hol. Nu voia să fie prins aici. Dacă tatăl ei nu avea de gând să le dea binecuvântarea, Lovingdon nu voia să-i ruineze reputaţia. Bătu din nou. Îşi lipi urechea la uşă. Niciun sunet. Dormea.

Putea veni înapoi mai târziu, dar asta ar însemna să rămână mai mult, eventual până după-amiază, şi el prefera

să plece cât mai curând posibil. Apăsă clanţa şi deschise uşa. Aceasta scârţâi. El se strâmbă.

Servitorii nu ştiau să ungă balamalele cu ulei?

Intră în cameră. Patul era făcut. Era clar că Grace era trează. Ar fi trebuit să verifice mai întâi în sufragerie, unde se lua micul dejun. Se gândi să o aştepte aici, dar cine putea şti cât timp avea să dureze? Putea s-o acapareze vreun domn şi s-o atragă într-o discuţie plictisitoare, în salon.

Întorcându-se pe hol, aproape se lovi de servitoarea ei. Se îndreptă de spate şi o privi autoritar, de parcă ar fi fost absolut normal să iasă din dormitorul stăpânei ei.

— O caut pe Lady Grace. Ai vreo idee unde aş putea s-o găsesc?

— Nu, Excelenţă. Nu s-a întors în apartamentul ei noaptea trecută, aşa că am presupus că se află în căsuţă – deşi, de obicei nu merge acolo când sunt musafiri la conac. Când am văzut uşa dormitorului întredeschisă, mi-am zis că s-a întors în sfârşit acasă. Mă gândesc că probabil că ar trebui să-l alertez pe Excelenţa Sa de lipsa ei.

— Nu e nevoie. Ştiu eu unde este.

În mod evident, rămăsese îmbufnată la căsuţă, deşi nu era genul ei să fie supărată.

Poate că avea nevoie să rămână ceva timp singură.

Lovingdon se întoarse în camera lui ca să-şi ia haina şi pălăria, apoi ieşi afară în ploaie ca s-o aducă acasă. Nu ştia ce avea să-i spună. De când o cunoştea, nu-i fusese niciodată greu să spună ce gândeşte în prezenţa ei, să discute cu ea. Chiar şi noaptea trecută, când îi văzuse cicatricele şi înţelesese cât de mult suferise şi ar fi trebuit să rămână fără cuvinte, el tot ştiuse ce să-i spună. Nu ezitase, nu se gândise de două ori la cuvintele pe care avea să le rostească.

Pentru prima dată în doi ani, vorbise fără să cugete, spusese pur şi simplu ceea ce trebuia să spună, ce ştia că trebuia ea să audă.

Fetiţa aceea drăguţă, încăpăţânată şi curajoasă se

transformase într-o femeie uimitoare. S-ar fi putut izola, s-ar fi putut ascunde prin cotloane. Ar fi putut să se uite pe fereastră şi să-şi dorească o viaţă diferită. În schimb, ea participa la baluri şi serate. Dansa şi râdea. Trăia, binecuvântată de Dumnezeu.

Trăia.

În timp ce el se izolase. Nu în mod evident, desigur. Dar se retrăsese – până când Grace îl adusese înapoi în viaţa ei.

Juliette ar fi fost dezamăgită de el, dar nu mai mult decât el însuşi.

Trecu de chioşc, locul unde se schimbase totul. Dacă nu ar fi urmat-o…

Dacă l-ar fi chemat mai devreme.

Ploaia îl lovea puternic, dar el abia observă în timp ce se apropia de căsuţă. Încă nu era sigur ce avea să-i spună. Dar ştia că atunci când avea s-o vadă din nou, cuvintele îi vor veni de la sine.

Ajunse la uşă, se gândi să bată, dar în cele din urmă deschise pur şi simplu uşa şi intră.

Doar pentru a găsi încăperea pustie.

De nelinişte, simţi fiori pe şira spinării. Dacă nu era la conac şi nici aici, atunci unde naiba era?

Se grăbi la uşă şi se uită repede afară. Poate că o luase pe alt drum spre conac. Probabil că asta se întâmplase. Fără îndoială, ea era acum acasă, făcând o baie sau dormind sau luând micul dejun. Închizând uşa în urma lui, porni…

Dar se opri brusc.

Îi atrase atenţia ceva care zăcea în noroi. Pe măsură ce se apropie, îşi dădu seama că era o bucată de pânză. Umplutura din combinezonul ei? Nu, nu era la fel de mare.

Se aplecă pe genunchi, o ridică şi fu copleşit de un miros dulce, care îl ameţea din ce în ce mai mult. Cloroform?

Fir-ar al naibii!

*

Grace începea să se trezească din somn, plutind într-o zonă neclară, în care visele erau precum o ceaţă diafană care plutea la nesfârşit. Picăturile de ploaie băteau pe acoperiş, un obiect de piele îi răcorea obrazul şi o mişcare legănată ameninţa să-i distrugă pofta de mâncare. Avea capul greu. Îşi simţea tot corpul greu, la fel cum se întâmplase după intervenţia chirurgicală. Îşi simţea gura de parcă i-ar fi fost umplută cu bumbac. Nu putea înghiţi fără să o doară.

— Vrei nişte apă?

Deschise ochii larg şi văzu că se afla într-o trăsură. În faţa ei stătea un bărbat.

— Vexley? întrebă ea cu glas dogit.

— Aici. Îi întinse o ploscă din argint.

Grace se împinse şi ajunse în capul oaselor. Fu asaltată de o senzaţie de ameţeală. Se opri o clipă ca să-i treacă, înainte să se uite la el.

— Ce se petrece aici?

— Plecăm să ne căsătorim.

Ea se uită lung la el.

— Poftim?

— Am aici o dispensă specială. Mângâie buzunarul de pe partea stângă a pieptului. Vom ajunge pe proprietatea mea până la căderea nopţii. Când vom ajunge în sat, ne vom opri rapid la biserică. Vicarul îmi datorează o favoare. Vom face schimb de jurămintele, apoi vom porni la conacul meu pentru noaptea nunţii. Ne vom întoarce pe moşia tatălui tău a doua zi, cu vestea bună că de acum eşti contesă de Vexley.

Acum chiar că îi era rău, îngrozitor de rău. Uitându-se pe fereastra trăsurii, nu văzu decât peisaj de ţară, ploaie şi nori negri.

— Doar nu poţi crede că mă voi mărita cu tine, că voi semna în registru…

— Nu contează dacă o faci sau nu. După cum am

spus, preotul îmi datorează o favoare. El se va asigura că totul arată în ordine, chiar dacă nu va fi aşa. Cu această mică escapadă şi o noapte petrecută la conacul meu, reputaţia ta va fi ruinată şi nu vei avea de ales decât să mă accepţi şi toată fâţâiala asta de la un gentleman la altul cu care ţi-ai pierdut timpul în ultima vreme va ajunge la final.

Era atât de al naibii de încrezut, de autoritar, de arogant.

— Reputaţia mea e deja ruinată.

El miji ochii la ea şi Grace se întrebă cum de nu observase niciodată până acum că ochii lui par nişte mărgele când sunt larg deschişi.

— Care?

Ea îl privi direct. N-avea să se ruşineze de ceea ce se petrecuse între ea şi Lovingdon.

— Nu contează. S-a întâmplat. Foarte de curând, de fapt. Dacă aş rămâne însărcinată foarte repede, nu vei şti niciodată dacă este al tău sau al lui.

— Lovingdon. Altfel, de ce ar fi fost cu tine în căsuţa aceea? Dar asta nu contează absolut deloc pentru mine. Eu am nevoie de zestrea ta. Cu disperare. Mai ales de proprietatea pe care o voi primi odată cu tine? O parte din ea se învecinează cu a mea. Sunt foarte dornic s-o am.

— Eşti nebun dacă ai impresia că tatăl meu îmi va da zestrea unui bărbat care m-a forţat să mă mărit cu el şi apoi m-a siluit.

El zâmbi, un zâmbet oribil care îi dezveli dinţii galbeni.

— Te iubeşte prea mult ca să te lase fără zestre. Sunt sigur că vom ajunge la o înţelegere.

Oh, ea se îndoia foarte mult de lucrul acesta, dar înţelese că nu avea niciun rost să se certe cu el. Dacă avea loc această căsătorie, bănuia că avea să ajungă văduvă înainte de sfârşitul săptămânii. Tatăl ei, Drake, probabil şi Lovingdon aveau să se asigure de asta. Cunoşteau mult prea bine partea întunecată a vieţii pentru a lăsa să treacă o astfel de păcăleală.

Trăsura se opri brusc, aruncându-i pe amândoi de pe

banchete. Ea îşi recăpătă prima echilibrul, deschise uşa şi se aruncă afară, rostogolindu-se în noroi. Se chinui să se ridice în picioare, dar noroiul lipit de fusta ei, de picioare şi de braţe o trăgea în jos.

Dacă ar fi scăpat de noroi, n-avea nicio îndoială că ar fi putut fugi de Vexley şi că s-ar fi putut urca într-un copac, unul din care el n-ar fi fost în stare să o dea jos. În schimb, înainta cu greu, alunecând la loc, ridicându-se şi apoi căzând din nou.

Simţi o mână prinzând-o cu fermitate de braţ. Se întoarse şi se trezi faţă în faţă cu Vexley. Dar nu numai cu Vexley…

Ci şi cu un pistol.

Îngheţă. Respiraţia i se opri.

— Vorbesc foarte serios, Lady Grace. Nu mă forţa să te rănesc.

Apoi îşi dădu seama că, dacă o împuşca, nu mai avea nicio mireasă.

— Dacă mă omori, nu vei obţine ceea ce doreşti.

— N-am niciun interes să te omor, ci doar să te încetinesc. Nu am nicio problemă să mă căsătoresc cu o femeie care va şchiopăta pentru tot restul vieţii sale. Cu degetele înfipte în braţul ei, o târî înapoi la trăsură, unde vizitiul şi lacheul se chinuiau să scoată vehiculul din noroi.

În timp ce ploaia o uda leoarcă, Grace încerca din răsputeri să nu dispere. Cu siguranţă, cineva avea să observe că nu era acasă, dar avea să observe la timp? Şi cum, pentru numele lui Dumnezeu, aveau s-o găsească?

*

Cât mai repede. Era important să se mişte cât mai repede.

Lovingdon îşi mâna calul într-un galop sălbatic, alături de calul lui Drake. Din când în când îi încetinea noroiul, dar erau hotărâţi să-l prindă din urmă pe Vexley.

Lovingdon se întorsese la conac şi îi comunică lui

Greystone suspiciunile sale legate de faptul că Grace fusese probabil răpită. Apoi numărară rapid şi foarte discret bărbaţii prezenţi. Vexley nu era de găsit. Trăsura şi vizitiul lui dispăruseră.

Aşa că Lovingdon şi Drake porniră la drum. Deşi le-ar fi putut cere şi altora să li se alăture, consideraseră că era mai bine să nu afle foarte multă lume ce se petrecea, pentru a limita daunele aduse reputaţiei lui Grace. Avuseseră noroc. Deşi ploua, descoperiră dovada că trăsura plecase de curând. Direcţia roţilor era logică. Pornise înspre domeniul strămoşesc al lui Vexley. Cât de multe ore avansase Vexley înaintea lor? Cât timp trecuse de când Grace devenise prizoniera lui? Ce îi făcuse în tot acest timp?

Ploaia era o binecuvântare şi un blestem în acelaşi timp. Îl încetinea pe Vexley, dar şi pe ei. Totuşi, Lovingdon era sigur că nu la fel de mult. Calul lui nu şovăia şi putea alerga pe iarbă atunci când drumurile erau înnoroite, în timp ce vizitiul nu ar avea de ales decât să rămână pe drum şi să avanseze mai încet. Ploaia trebuia să se oprească la un moment dat, şi atunci Lovingdon avea să înainteze şi mai repede. Dar aveau să ajungă la timp?

Nu-i trebuia prea multă imaginaţie ca să ştie ce planuri avea Vexley: ruinarea reputaţiei lui Grace, o modalitate de-a o forţa să devină contesa lui. Contesa lui, când ea merita să devină ducesă.

Inima lui Lovingdon bătea cu puterea copitelor care loveau pământul. Bătea mai repede decât goana calului, şi totuşi erau momente când era neobişnuit de calm. Nu-l va lăsa pe Vexley s-o aibă, nu pentru mult timp. Dacă o siluise pe Grace, avea să-l castreze şi apoi să-l omoare. Probabil că oricum va face asta, indiferent de situaţie.

Trebuia doar să-l găsească.

Galopară, galopară, galopară. Prin ploaie şi în noaptea care începuse să se lase. Se opriră doar ca să se odihnească caii, atunci când fusese absolut necesar, şi nici măcar atunci nu se opriră, ci traseră caii după ei. Trebuia să

meargă înainte. Tot înainte, tot înainte.

Doamne, Dumnezeule! În urmă cu doi ani se oprise cu totul…

Şi apoi Grace, cu strategiile şi vicleşugurile ei, cu felul în care trişa la cărţi, îl pusese din nou în mişcare, deşi el pornise fără tragere de inimă şi încet. Era ca un mecanism ruginit, care scârţâia şi avea nevoie să fie uns, dar ea îl ajutase şi îl liniştise. Datorită se bucura că se trezeşte dimineaţa, ea îi dădea un motiv să se trezească.

Se apropiau de Vexley Hall. Reuşi să distingă o lumină în depărtare, fără îndoială din satul care se întindea în umbra conacului. De cealaltă parte a reşedinţei…

Un cal necheză undeva în apropiere. Îl auzi pe Drake blestemând din toţi rărunchii şi se uită înapoi, unde văzu că şi calul, şi călăreţul, căzuseră în noroi. Nu ştia ce să facă. Trebuia să meargă mai departe, dar ştia că Grace nu l-ar fi iertat niciodată dacă Drake ar fi fost grav rănit şi el l-ar fi lăsat să zacă acolo. Îl struni din scurt pe Beau şi se întoarse.

Calul îşi recăpătase echilibrul şi se ridicase. Drake stătea în genunchi lângă el, examinându-i piciorul din faţă. Se uită în sus, în timp ce Lovingdon îşi opri calul.

— A obosit. Tu mergi mai departe. Te voi prinde din urmă.

Lovingdon ezită.

— N-o pot părăsi! spuse Drake. O duc în sat şi iau un cal nou de acolo.

— Eşti sigur că eşti bine?

— Voi fi, de îndată ce-o vom găsi pe Grace. Du-te!

Lovingdon îşi struni iarăşi calul într-un galop nebunesc. Ştia că ritmul frenetic era periculos pentru că era întuneric, ploua şi pământul era noroios. Dar era atât de aproape. Nu-i trecuse niciodată prin cap că nu avea s-o găsească. Doar că nu ştia dacă avea s-o găsească în timp util, până s-o atingă Vexley.

Ajunse în sat, dar nu se sinchisise să se oprească pentru a pune întrebări. În schimb, porni în jos pe drum.

Erau puţini oameni pe uliţă. Auzi veselia dintr-o tavernă, când trecu pe lângă ea. Doamne, ce bine i-ar fi prins o băutură! După ce o lua pe Grace înapoi, trebuiau să bea cu toţii.

Aproape ajunse de cealaltă parte a satului, când zări trăsura. Nu avea niciun însemn, dar era o trăsură mult prea bună pentru oricare dintre săteni. Putea să jure că era a unui nobil. Şi nu se mişca. Nu, stătea pe loc, în faţa unui drum care ducea la o biserică.

*

— Cununiile ar trebui să aibă loc dimineaţa, dar nu chiar atât de devreme, comentă Grace.

Nu ştia sigur cât era ceasul, dar trebuia să fie mult trecut de miezul nopţii. Vizitiul şi lacheul avuseseră nevoie de mai mult de o oră ca să scoată trăsura din noroi şi să pornească din nou la drum. Apoi se mai împotmoliră de încă trei ori, înainte ca vizitiul să încetinească ritmul cailor.

Îi era frig, era udă şi se simţea îngrozitor cu noroiul care îi acoperea hainele. Vexley nu-i oferise haina lui, doar câteva bucăţi de brânză ca să mănânce şi apă de băut.

Acum nu-i mai recita poezii, ca atunci când fuseseră la picnic. Nu-i mai vorbea de inima lui care tânjea după dragoste. După nenorocirea asta, se îndoia că avea o inimă.

Probabil ar fi trebuit să se simtă îngrozită, dar ea era mai degrabă enervată.

Cu paşi mari, răsunând pe podeaua de lemn, Vexley se plimba nerăbdător prin faţa altarului.

Cu câteva clipe înainte îşi trimisese vizitiul să-l aducă pe preot.

— Vexley, renunţă la planul ăsta nebunesc, îl rugă ea.

— Nu este un plan nebun. Ai idee cât de mulţi dintre strămoşii mei şi-au furat miresele? E o tradiţie de familie.

Grace îşi spuse că probabil voia să glumească, dar ea nu găsi nimic amuzant la situaţia asta. Nici tatăl ei n-avea să găsească. Noaptea trecută, pentru o scurtă perioadă de

timp, crezuse că Lovingdon avea să fie eroul ei, dar el rămăsese fidel ideilor sale. Nu avea să iubească din nou.

Se putea comporta ca un bărbat îndrăgostit, dar nu avea să-şi dea inima. Era invidioasă pe Juliette, pentru că fusese iubită astfel, pentru că era încă stăpână pe inima lui Lovingdon, chiar şi din mormânt. Tânjea după o dragoste ca a lor, nu după parodia asta macabră a lui Vexley.

Se uită pe furiş în jur. Trebuia să găsească o cale de scăpare. Nu credea că ar fi scăpat dacă cerea ajutor, nu şi dacă preotul îi era dator acestui bărbat. Pistolul era problema, pentru că Vexley îl purta şi acum în buzunarul hainei. Îl putea scoate rapid şi destul de uşor, dacă încerca să fugă. Doar îi demonstrase asta când sosiseră.

Cum de fusese atât de oarbă, încât să-l ia în considerare ca pretendent? Cine ar fi crezut că un gentleman atât de fermecător era în stare de aşa ceva?

Era complet diferit de Lovingdon, care nu era prea fermecător. El se certa cu ea, i se opunea. El nu căutase s-o câştige cu vorbărie şi poezii, dar reuşise cu sinceritate. El era bun şi nobil. Oricât de furioasă ar fi fost pe motivele pentru care voia să se însoare cu ea, nu putea nega faptul că admira disponibilitatea lui de-a se implica într-o relaţie care n-avea să-i aducă decât suferinţă, doar pentru că îi ruinase reputaţia. Dacă ea s-ar fi putut mulţumi cu asta: datorie, în loc de iubire.

Dacă nu l-ar fi pus pe fugă, acum n-ar fi fost aici.

Deşi era foarte probabil că Vexley i-ar fi făcut rău. Ea încetase de multă vreme să se mai uite în urmă şi să se întrebe dacă…

Auzi ecoul unor paşi în sacristie şi inima începu să-i bată cu putere. Preotul.

Vexley o apucă de braţ şi o trase în picioare.

— Fă cum ţi se spune şi totul va decurge foarte repede.

— Nu ştiu cum să-ţi spun mai clar, dar n-am nicio intenţie să mă mărit cu tine.

— O vei face, dacă nu vrei să te bat. Dacă faci

balamuc aici, o să ai vânătăi o săptămână.

Trebuia să-l prindă cu garda jos. Îşi coborî privirea şi încercă să pară cât mai supusă cu putinţă.

— Bine, milord.

— Acum, unde e preotul ăla blestemat?

Paşii deveniră mai repezi, mişcându-se din ce în ce mai aproape. Vexley se uită peste umăr. Grace izbi cu pumnul în sus, ţintind spre bărbie…

Dar el o aruncă deoparte înainte să-l lovească direct. Nu reuşi decât să se uite la el în timp ce se împleticea şi cădea pe podeaua tare. Auzi un urlet animalic şi o fiară uriaşă zbură prin aer, se năpusti spre Vexley şi îl trânti la podea.

Nu o fiară. Lovingdon.

Îi urmări pe cei doi bărbaţi luptându-se şi rostogolindu-se. Pumnii zburau în toate direcţiile. Biserica răsuna de strigăte. Se grăbi spre altar şi ridică un sfeşnic din aur. Era destul de greu. Întorcându-se pe călcâie, văzu că Lovingdon începea să câştige. Era deasupra lui Vexley.

Un tunet bubui puternic.

„Arma. Oh, Doamne, arma”.

Amândoi bărbaţii îngheţară. Urechile îi ţiuiau. Se apropie cu prudenţă, cu sfeşnicul pregătit.

— Lovingdon?

El se ridică încet şi mai trase încă doi pumni în nasul lui Vexley. Se chinui să se ţină pe picioare.

În timp ce se îndepărta, Grace văzu sângele de pe pieptul lui Vexley. Era o privelişte oribilă, dar nu simţi niciun pic de compasiune pentru el. Se simţi uşurată, iar sfeşnicul îi căzu din mâini. Fugi spre Lovingdon şi-şi aruncă braţele în jurul lui. El gemu.

— Eşti bine, suspină ea şi lacrimile începură să-i înţepe ochii. Eşti bine. Mi-a fost atât de frică…

— Nu l-aş fi… lăsat… să-ţi facă rău.

— Nu mi-a fost frică pentru mine, prostuţule! Am crezut că te-a rănit.

El o cuprinse în braţe.

— Eşti în siguranţă.

— M-ai salvat.

— Nu sunt un vânător de balauri, Trandafiraş. Sunt doar un om.

Ea simţi că un lichid vâscos şi cald i se prelinge pe haine. Sângele lui Vexley. Dar de ce era încă atât de cald? De ce era atât de mult pe Lovingdon?

Se trase înapoi şi atunci văzu pata roşie care creştea pe cămaşa lui.

— Oh, Doamne, Dumnezeule!

El îi atinse uşor obrazul cu degetele şi-i zâmbi scurt şi trist. Grace văzu durerea din ochii lui. Căzu în patru labe.

— Lovingdon!

Alunecă de tot pe podea. Ea se lăsă în genunchi, îi aşeză capul în poală şi apăsă cu palma pe locul din care curgea sânge. Apoi ţipă cu toată puterea:

— Ajutor! Doamne, Dumnezeule, să mă ajute cineva!

Capitolul 16

Grace stătea pe scaunul de lângă patul în care Lovingdon zăcea nemişcat, ca un mort. Trecuseră două zile de când se luptase cu Vexley. După ce se prăbuşise pe podea, nu se mai trezise. Din când în când, bâiguia ceva ininteligibil. Ea îi ştergea fruntea înfierbântată şi îl ţinea de mâna transpirată. Totul părea fără speranţă.

Noroc cu Drake. El îi găsise în biserică şi, cu ajutorul preotului şi al vizitiului lui Vexley, îl transportară pe Lovingdon la hanul din sat. Îl trezise pe poliţist, ca să-l ducă pe Vexley în închisoare până când se hotăra ce aveau să facă cu el, apoi găsi un cal şi aproape că zbură înapoi la Mabry Manor ca să-l aducă pe doctorul Graves.

Drake nu voia să rişte să-l transporte pe Lovingdon într-o trăsură, pe drumurile desfundate şi pline de gropi. Nu avea încredere în medicul din sat, despre care credea că

este unul dintre oameni lui Vexley. Rămase suficient de mult pentru a opri sângerarea, apoi îl lăsă pe Lovingdon în grija lui Grace. Ea rosti numele tatălui ei pentru ca ordinele ei să fie ascultate şi, deşi nu mulţi oameni auziseră de ducele de Greystone, cerinţele îi fură îndeplinite. Sau poate pentru că pur şi simplu n-ar fi tolerat să nu fie ascultată.

Lovingdon pierduse mult sânge înainte ca Graves să apuce să pună mâna pe bisturiu şi să facă tot ce-i stătu în putinţă pentru a-l salva. Dar îşi dăduse seama, după expresia de pe faţa doctorului, că acesta nu îşi punea prea multe speranţe că Lovingdon avea să redevină la fel de puternic şi de semeţ pe cât fusese înainte de-a fi împuşcat.

Familia ei şi a lui Lovingdon închiriaseră hanul. Era o atmosferă liniştită şi sumbră ca într-o biserică, şi, deşi oamenii se oferiseră să o înlocuiască, ea nu voia să-l părăsească, nu voia să renunţe la aceste ultime minute alături de el.

Voia să-i audă vocea încă o dată, să-i vadă zâmbetul. Voia să se uite în ochii lui şi să ştie că o recunoaşte. Voia să-i mulţumească pentru că-i arătase cât de frumoasă era, în ciuda imperfecţiunilor ei.

Oare cum suportase atunci când Juliette era pe moarte? Şi scumpa de Margaret?

Acum înţelegea – cu o claritate pe care ar fi vrut să nu o fi aflat – motivul pentru care ajunsese un om distrus. Propria ei inimă părea să se fi transformat în sticlă şi ameninţa să se spargă din clipă în clipă, fără putinţă de a fi reparată.

Undeva, un ceas bătu ora două. Era singură cu bărbatul acesta pe care îl iubea mai mult ca pe propria viaţă. Voia să-l roage, să-l implore, să-l provoace să lupte – dar durerea lui nu era doar de natură fizică. Acum înţelegea foarte limpede acest lucru.

Îşi apăsă buzele pe dosul palmei lui, o mână care îi provocase plăcere şi încântare şi care acum o făcea mai puternică.

— Ce fetiţă proastă am fost! Credeam că dragostea

contează numai dacă sunt iubită la rândul meu, dar am învăţat că este suficient doar să iubeşti şi că trebuie să iubeşti atât de mult, încât să-ţi pese de fericirea celuilalt. Nu vreau nimic altceva de la tine, decât să fii fericit şi liniştit. Aşa că renunţă, dragul meu, du-te la Juliette. Ştiu că te aşteaptă. Renunţă.

*

„Renunţă. Juliette te aşteaptă”.

Lovingdon era oarecum conştient de cuvintele care îl îndemnau să renunţe la viaţă, să se elibereze de învelişul chinuitor de carne.

Da, trebuia să renunţe. Acum când plutea în uitare, înţelese acest lucru. Chiar era timpul să renunţe.

Cu o claritate născută din amintirile intense, adânc îngropate în mintea lui, şi-o închipui pe Juliette aşa cum o plăcea el cel mai mult, cu părul ei blond plutind în jurul umerilor ca razele lunii, cu ochii albaştri sclipind poznaş. Cu zâmbetul ei cald şi amabil.

Şi pe Margaret. Aproape imaginea în oglindă a mamei sale.

Le iubise pe amândouă atât de mult. Dar, pentru prima dată, nu îl mai durea sufletul când se gândea la ele. Revăzu un caleidoscop de amintiri şi fiecare dintre ele îl despovăra de suferinţa pierderii lor. De ce refuzase să şi le amintească? De ce crezuse că amintirile ar fi avut puterea de a-l distruge sufleteşte, când de fapt erau într-atât de puternice, încât să-l vindece? Atât de multe momente minunate. Voia să le menţină vii, dar ele îi scăpau printre degete. Nu aveau formă fizică. Erau precum ceaţa.

Nu îl ţineau de mână. Nu îi sărutau încheieturile degetelor. Nu vărsau lacrimi sărate pe pielea lui.

Încet, foarte încet, întredeschise ochii. Camera era slab luminată, dar lampa oferea suficientă lumină cât să o vadă pe Grace. Arăta groaznic… şi frumoasă. Avea ochii închişi şi îi ţinea mâna lipită de obrazul ei. Părul arăta ca o

claie încurcată. Rochia pe care o purta părea să fie a unei servitoare. Ultimul lucru pe care şi-l amintea era că se aflau în biserică.

Îşi aminti apoi, vag, glasurile care se auzeau în jurul lui – Drake, Graves, mama lui.

Şi Grace. Grace, vorbindu-i fără încetare.

— E în regulă, îi şopti acum. Poţi să renunţi.

— Am făcut-o.

Grace deschise brusc ochii şi îl privi de parcă ar fi înviat din morţi. Poate că aşa şi era. Dumnezeule, chiar fusese ca un mort în ultimii doi ani! Până când această femeie minunată bătuse la uşa dormitorului său. Până când îl provocase şi-l enervase. Până când îi arătase ce însemna să vrea, să dorească, să viseze la ceva măreţ care avea să dureze o viaţă întreagă. Până când îi arătase curajul ei neţărmurit şi tăria de caracter mult peste limitele de care dăduse el vreodată dovadă. Ea credea că avea nevoie de cineva care să o iubească cu adevărat pentru că se considera imperfectă, când de fapt întruchipa perfecţiunea. O cunoscuse pe vremea când era numai o fetiţă, dar nu şi ca femeie – până de curând. Acum îl bântuia şi punea stăpânire pe gândurile lui.

— Am renunţat la Juliette şi la Margaret. Vocea lui era aspră, răguşită, suna ciudat pentru urechile lui.

Ochii ei se umplură de lacrimi. Pentru că nu-i eliberase mâna din strânsoare, nu trebuia decât să-şi întindă degetele ca să-i atingă obrazul. Obrazul ei fin şi ud de lacrimi.

— Doamne, Dumnezeule, cât te iubesc, Grace. Vreau să mă însor cu tine. Trebuie să mă însor cu tine. O să mă însor cu tine.

Ea scutură din cap.

— Delirezi. Nu ştii ce spui.

— Iubirea pentru tine mă face să delirez, dar ştiu ce spun. O cuprinse de ceafă. Cu toate astea, sunt prea slăbit ca să mă ridic, aşa că vino tu lângă mine.

Ea îi oferi puţină apă mai întâi, apoi se cuibări la

pieptul lui, pe partea unde nu fusese împuşcat.

— M-am temut că te-a ucis, spus ea încet, cu pumnul strâns lipit de pieptul lui.

— Şi eu m-am temut de acelaşi lucru şi nu mă gândeam decât că nu am petrecut suficient de mult timp cu tine. Vreau să stau ani mulţi cu tine, atât de mulţi încât să le pierd numărul.

— Nu ştiu dacă îţi pot promite asta, Lovingdon. Nu ştim niciodată cât timp avem la dispoziţie în viaţa asta.

El ştia că se referea de tumoarea care putea reveni şi care o putea omorî. Gândul îl îngrozea, dar nu avea de gând să se ascundă, n-avea de gând să-şi refuze un timp petrecut cu ea doar din cauza a ceea ce *s-ar putea* întâmpla.

— Indiferent cât timp ai avea, Grace, indiferent cât timp avem oricare dintre noi, eu vreau să mi-l petrec împreună cu tine.

Auzi un mic suspin şi-i simţi lacrimile fierbinţi pe faţa lui.

— Credeam că vrei un bărbat care te iubeşte, o tachină el.

Ea încuviinţă din cap, se ridică sprijinindu-se într-un cot şi-l mângâie pe obraz.

— Te iubesc. Vom fi atât de fericiţi împreună! Dar mai întâi trebuie să te faci bine. Ar trebui să-l chem pe doctorul Graves, să te examineze.

— Mai stai un pic. Începu să-şi simtă pleoapele grele şi o trase înapoi la pieptul lui. Deocamdată, trebuie doar să dorm. Dormi cu mine şi să nu mă părăseşti niciodată, decât când voi ajunge un bătrân morocănos.

I se păru că o aude promiţând, dar nu prea mai conta. Avea să fie recunoscător pentru orice clipă petrecută alături de ea. Fie că era vorba de o zi, o lună sau un an. Ori o clipă.

Nu ştia cât timp dormise, dar când se trezi, lumina soarelui se revărsa în încăpere.

Grace dormea lipită de el. Braţul îi amorţise şi era sigur că avea să-l doară ca naiba când Grace se va ridica,

dar şi asta avea să treacă, la fel ca toate durerile, şi ea avea să i se întoarcă în braţe curând. Cu mâna cealaltă îi dădu la o parte şuviţele de păr care îi acopereau o parte din faţă. De-abia aştepta restul dimineţilor în care avea s-o trezească astfel, în patul lui.

Ea strâmbă din nas, zâmbi şi deschise încet ochii. Era ceva normal pentru ea să fie optimistă şi să zâmbească înainte să vadă ce-i rezerva ziua.

— Bună dimineaţa, şopti el răguşit.

— Neaţa.

— Nu e chiar aşa cum mi-am închipuit că va fi prima noastră dimineaţă împreună.

— Nu poţi flirta cu mine încă, cel puţin nu până te examinează doctorul Graves. Se ridică şi-l sărută repede pe buze, se rostogoli jos din pat şi se opri brusc, cu un mic ţipăt.

— Tată!

Îl văzu şi Lovingdon, stând lângă piciorul patului cu braţele încrucişate. Nu părea deloc încântat să vadă că Lovingdon supravieţuise. Sau poate că doar plănuia o moarte în chinuri pentru bărbatul care se culcase cu fiica lui fără să fie căsătoriţi. Deşi nu fusese decât un somn nevinovat.

Lovingdon se strădui să se ridice, dar căzu şi rămase rezemat pe perne. Îşi zise că era bine şi aşa.

— Ştiu că ai refuzat să ne dai binecuvântarea atunci când ţi-am cerut-o, dar am de gând să mă căsătoresc oricum cu fiica ta.

Grace se uită brusc la el.

— I-ai cerut binecuvântarea?

El încuviinţă.

— În dimineaţa de după… noaptea în care ne-am certat.

Grace se uită la tatăl ei.

— Şi nu i-ai dat-o?

— Nu i-am dat nici unuia binecuvântarea mea.

Grace clipi şi se holbă la el.

— Nici unuia?

Greystone se uită la tavan.

— Hmm. Da. Cred că au fost douăzeci şi doi, douăzeci şi trei de bărbaţi care ţi-au cerut mâna.

— Şi i-ai refuzat pe toţi? întrebă Grace.

Ducele părea nestingherit.

— Tu voiai dragoste, scumpa mea. Ştiam că binecuvântarea mea n-avea să conteze pentru un bărbat care te iubeşte. Îşi întoarse privirea spre Lovingdon. Se pare că am avut dreptate. Se încruntă. Deşi nu am luat în considerare ce-ar putea face un om de teapa lui Vexley.

— Şi el m-a cerut în căsătorie? întrebă Grace.

— M-a încolţit la bal. Am avut impresia că a primit destul de bine răspunsul meu. L-am judecat greşit.

— Cred că toţi am făcut-o, spuse Lovingdon, simţind încă o dată că-l părăsesc puterile.

— Îl voi trimite pe doctorul Graves, adăugă Greystone şi porni spre uşă.

Grace fugi după el şi îl îmbrăţişă.

— Mulţumesc, tată. Îţi mulţumesc pentru binecuvântarea ta.

— Fii fericită, draga mea. Fii foarte fericită.

Grace se întoarse, se duse înapoi la pat cu paşi repezi, se aşeză pe margine şi luă mâna lui Lovingdon.

El îşi împleti degetele cu ale ei.

— Vei fi fericită.

Ea zâmbi.

— Ştiu.

Capitolul 17

Grace stătea la măsuţa ei de toaletă, iar Felicity îi prindea părul. Privirea îi rătăci spre vaza roşie, plină cu florile ei preferate – trandafiri roşii. Îi primise la prima oră a dimineţii, împreună cu un bilet.

Trebuie să le ai astăzi, pentru că sunt florile tale preferate.

L.

Inima îi tresăltă în piept de emoţie. Trecuseră şase săptămâni de la balul de vară. Rana lui Lovingdon se vindecase. Când avea nevoie să respire puţin aer proaspăt, o invita la o plimbare cu şareta prin parc. Pe măsură ce se înzdrăvenise, începură să se plimbe pe jos.

Şi vorbeau. Vorbeau despre orice. Despre viitoarea lor nuntă. Despre călătoria pe care aveau s-o facă la Paris. Despre toate expoziţiile pe care aveau să le vadă.

Deşi zvonurile despre ceea ce se întâmplase cu adevărat după balul organizat de familia ei erau destul de puţine, toată lumea era conştientă că Vexley era persona non grata în ochii celor mai puternice familii din Londra. Îşi pierduse calitatea de membru la cazinoul lui Dodger. Nicio femeie cu zestre nu se lăsa curtată de el, iar el nu umbla după cele fără zestre. Fusese văzut prin Londra cu doi ochi vineţi şi cu nasul spart. Şi pentru că mormăia atunci când trebuia să vorbească, mulţi credeau că era posibil să aibă şi maxilarul rupt.

Şi aveau dreptate.

Grace ştia că nasul îi fusese spart de pumnii lui Lovingdon, când se luptaseră în biserică, şi bănuia că maxilarul rupt era un suvenir de la Drake, care petrecuse ceva timp cu el în închisoare. Pentru că avea titlu nobiliar şi proprietăţi, Vexley scăpase ca prin urechile acului de acuzaţiile de răpire şi tentativă de omor. La cea din urmă acuzaţie susţinuse că fusese un gest de autoapărare, subliniind că era convins că Lovingdon venise să-l omoare. Având în vedere furia pe care o văzuse pe chipul lui Lovingdon atunci când acesta se năpustise asupra lui Vexley, Grace bănuia că presupunerea contelui era întemeiată. Dar cum şi celelalte familii începuseră să-l ocolească pe Vexley – şi, fără îndoială, primea şi alte

lovituri –, era convinsă că omul suferise destul. Era ostracizat. Se îndoia că avea să-şi recapete vreodată poziţia pe care o deţinuse în societate şi era destul de stânjenită să admită că i se păruse cândva fermecător.

Îşi întoarse din nou atenţia la trandafirii roşii şi la vaza în care se aflau. Avea să-i trimită în noua ei casă, aşa încât să o întâmpine acolo în acea seară.

Celelalte obiecte din sticlă erau deja acolo, la fel şi cele mai multe dintre lucrurile ei.

Astăzi avea să devină soţie, dar mai mult decât atât, avea să se mărite cu un bărbat care o iubea, cu toate imperfecţiunile ei.

După ce i se aranjă părul, se îmbrăcă într-o rochie de mireasă din dantelă şi perle. Felicity îi umplu cu blândeţe sânul din partea stângă. Grace ştia că lui Lovingdon nu-i păsa dacă era plată în partea aia, dar ei îi plăcea simetria şi, cel puţin în această zi, era suficient de vanitoasă cât să-i pese.

Cu grijă, îşi puse la gât perlele primite de la mama ei, care la rândul ei le primise de la bărbatul despre care credea că era tatăl ei. Uneori lui Grace îi venea greu să creadă stilul de viaţă pe care îl avusese mama ei înainte să fure inima unui duce. Acum şi ea avea inima unuia.

N-avea nicio îndoială că Lovingdon o iubea. Chiar dacă n-ar fi ştiut care este floarea ei preferată, nu se îndoia de sentimentele lui. Era ciudat să se gândească la faptul că se îndoise vreodată de capacitatea ei de-a recunoaşte dragostea, dar Lovingdon îi spusese să aibă încredere în intuiţie, pentru că inima ei va şti. Doamne, câtă dreptate avusese în privinţa asta!

Florile ei preferate, să o asculte, să se uite în ochii ei, să o atingă, lucruri mici, dar importante, pe care el i le oferise ca exemplu – Lovingdon le făcea pe toate natural. El nu avea nevoie de zestrea ei, dar se părea că avea nevoie de dragostea ei. Şi avea parte din plin de ea.

Cineva bătu la uşă, apoi mama ei intră.

— Cât de frumoasă eşti! îi spuse zâmbind.

— Mă simt frumoasă. El mă face să mă simt frumoasă.

— Aşa şi trebuie. Eşti pregătită să mergem la St. George?

— N-am fost niciodată mai pregătită pentru nimic în viaţa mea.

*

Lovingdon stătea în partea din faţă a bisericii, cu Drake şi Avendale alături de el, şi o aştepta pe Grace. Nu voia să se gândească la Juliette, şi, de fapt, îşi amintea doar vag de ultima oară când intrase aici. Fusese mult mai tânăr, mai mult un flăcău decât un bărbat, cu capul plin de promisiuni.

Acum era mai temperat, nu mai era chiar atât de nerăbdător sau pripit. Privea viaţa cu prudenţă. Hotărât să nu o considere pe Grace ca pe o certitudine. Rana i se vindecase. Era mai în formă ca niciodată. Iar în seara asta avea nevoie de puterea asta. Deşi petrecuse mult timp cu Grace din noaptea în care o salvase de Vexley, nu avuseseră parte de multe momente intime – câte un sărut ici, colo, dar nimic mai mult. Tânjea să o atingă din nou, să se piardă în trupul ei, să o descopere din nou aşa cum o descoperise în căsuţă, dar nu chiar la fel. De data asta, vor face dragoste şi mai pasional. Cândva crezuse că nimic nu-i plăcea mai mult pe lumea asta decât să se cufunde între coapsele unei femei. Acum ştia că nu adora nimic mai mult pe lume decât să se piardă între ale ei.

Orga începu să cânte şi el îşi ridică privirea. Domnişoarele ei de onoarea îi deschideau drumul: Lady Ofelia şi apoi Minerva. Minnie îi făcu cu ochiul şi-i zâmbi. Se întrebă cât avea să mai treacă până când şi sora lui se va îmbrăca în mireasă.

Muzica crescu în intensitate şi el îşi îndreptă atenţia spre partea din spate a bisericii.

Grace plutea spre altar, la braţul tatălui ei. Lovingdon

rămase fără aer. Părul pe care ea îl dispreţuise atât de mult odinioară, era singura pată de culoare. Era ca o făptură fantastică îmbrăcată în alb şi cu faţa acoperită de un voal din dantelă. Fleacurile astea îl împiedicau să-i vadă chipul perfect. Apoi ajunse suficient de aproape cât să-i simtă parfumul de levănţică şi trandafiri. Mirosul de trandafiri se simţea mai puternic, pentru că şi buchetul era din trandafiri.

Da, ştiuse care era floarea ei preferată. Ştiuse dintotdeauna, din momentul în care o asemănase cu un trandafir roşu şi ea îi zâmbise ştirb. O cunoscuse de mică şi avea atât de multe amintiri din copilăria ei. Încă era uimit de faptul că nu observase că înflorise în femeia care promitea că se va transforma.

Ce norocos era că peţitorii ei nu o văzuseră dincolo de zestrea ei, că nu îi recunoscuseră frumuseţea, aşa cum o făcuse el.

Când ducele de Greystone îi oferi mâna lui Grace, Lovingdon simţi o apăsare în piept. Responsabilitatea, temerile, îndoielile erau toate acolo. Că putea face promisiuni pe care să nu le poată ţine. Se întâmplase şi înainte.

Dar apoi Grace îi zâmbi, şi el văzu hotărârea şi acceptarea în ochii ei. Propriile încercări o modelaseră şi o făcuseră mai puternică. N-avea nevoie de el să vegheze asupra ei, deşi oricum avea s-o facă.

O urmări cu atenţie în timp ce-şi rostea jurămintele, apoi le rosti şi el, cu siguranţă în glas. Când i se spuse că poate săruta mireasa, îi ridică voalul şi-i văzu ochii albaştri, nerăbdători.

— Nu ţi-ai desprins nicio clipă privirea de la mine, spuse ea uimită.

— Pentru că sunt îndrăgostit de tine.

Îşi coborî gura peste buzele ei, dorindu-şi să nu fie înconjuraţi de atât de multă lume.

Curând, foarte curând, o va avea numai pentru el.

Capitolul 18

Grace valsă cu primul bărbat pe care îl iubise vreodată: tatăl ei.

Deşi nu se obişnuia ca mirele şi mireasa să ia parte la petrecerea de seară, ea dori să mai danseze odată cu tatăl ei, iar soţul ei îi făcu pe plac. Ea bănuia că în anii ce aveau să vină el îi va accepta toate capriciile şi toanele.

În timp ce orchestra cânta, ea şi tatăl ei erau singurele persoane de pe ring. El dansa cu uşurinţă, fără să se teamă că ar putea lovi pe cineva. Era înalt şi chipeş, iar ea înţelegea perfect de ce se îndrăgostise mama ei de el. Spera că încă mai vedea suficient de bine, încât să-i observe zâmbetul de pe chip şi sclipirea din ochi. Nu mai fusese niciodată atât de fericită. Şi ştia că era abia începutul.

— Eşti frumoasă, spuse el, semeni atât de mult cu mama ta, în ziua în care m-am căsătorit cu ea.

Pentru ea, nu exista un compliment mai mare ca acesta.

— Dragostea are efectul acesta asupra oamenilor, din câte am auzit.

El zâmbi şi încuviinţă din cap.

— Într-adevăr, aşa este.

— Ar trebui să ştii că, din moment ce Lovingdon nu are nevoie de zestrea mea, vom folosi terenul pentru a înfiinţa un aşezământ pentru femeile care trebuie să se vindece după operaţii despre care oamenii nu vorbesc niciodată. Acolo vor putea vorbi între ele, se vor încuraja reciproc şi vor găsi puterea de-a trece peste greutăţi. Vom pune banii pe care îi primesc din zestre într-un fond, pentru a acoperi cheltuielile de întreţinere şi servitorii.

— Am sentimentul că şi dacă Lovingdon ar fi avut nevoie de bani, tot ţi-ar fi permis să faci ce doreşti cu zestrea. Te iubeşte, Grace. Pentru el, zestrea nu a însemnat

niciodată nimic.

— Ştiu. Nu se putea abţine să nu zâmbească larg. Sunt cea mai norocoasă femeie de pe pământ.

— Poate că sunt părtinitor, dar eu spun că el este norocosul.

Cu coada ochiului, îl văzu pe Lovingdon conducând-o pe mama ei pe ringul de dans şi valsând. Ele două se înţelegeau foarte bine. Grace spera să aibă şi ea şansa de-a valsa cu Lovingdon şi când va avea părul cărunt şi riduri de fericire pe faţă.

Lovingdon îi captă privirea şi reuşiră să facă schimb de parteneri de dans cu o mişcare bruscă, dar sinuoasă. Acum ducele şi ducesa de Greystone valsau împreună, în timp ce Grace valsa cu bărbatul pe care îl iubea.

— Cred că este cea mai lungă melodie pe care am auzit-o în viaţa mea, bombăni el.

— Le-am cerut s-o cânte de două ori, fără să se oprească. Îţi mulţumesc că ai amânat plecarea în călătoria noastră de nuntă, ca să pot dansa cu tata. Înseamnă foarte mult pentru mine să mai valsez o ultimă dată cu el.

— Te iubesc prea mult pentru a-ţi refuza ceva, Trandafiraş.

Inima ei tresăltă o dată, de două ori, de trei ori. N-avea să se plictisească niciodată auzindu-l că rosteşte aceste cuvinte şi se părea că nici el n-avea să se plictisească vreodată să i le spună. Nu rata nicio ocazie să-i amintească de iubirea pe care i-o purta.

— Acum mi-ar plăcea foarte mult să-mi duc soţia acasă.

Soţia lui. Era soţia lui. De-abia îi venea să creadă. Încuviinţă.

— Şi mie mi-ar plăcea foarte mult ca soţul meu să mă ducă acasă.

*

Cât merseră în trăsura lui, pe străzile întunecate ale

Londrei, Lovingdon o sărută pe Grace dulce, uşor, şi ea ştia că îşi ţinea pasiunea în frâu. De asemenea, mai ştia că nu avea niciun motiv să fie nervoasă, deşi era. În perioada lui de convalescenţă se mai sărutaseră de câteva ori, dar nimic mai mult. În noaptea asta aveau să fie în cele din urmă singuri, dar mai mult decât atât, li se permitea să fie singuri. Reţinerea lui o îngrijora. Dacă fusese atât de pasional pentru că făceau un lucru nepermis? Acum aveau tot dreptul.

Acum că era soţia lui, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă avea s-o vadă cu alţi ochi.

Ea îl percepea la fel. De-abia aştepta să ajungă în pat cu el. Avea să-l privească la nesfârşit, după pofta inimii. Să-l atingă, să se lipească de el.

Trăsura se opri. Un lacheu deschise uşa. Lovingdon păşi afară. Când se aplecă spre uşă, el trecu un braţ în jurul ei, o scoase afară şi cu celălalt o prinse de sub genunchi. Ea îl cuprinse de gât.

— Ce faci? întrebă ea.

— Îmi duc soţia.

— Rana ta…

— Este complet vindecată.

Ea îşi puse capul pe umărul lui şi protestă cu jumătate de gură:

— Ce vor zice servitorii?

— Că ducele de Lovingdon îşi iubeşte soţia mai mult decât îi pasă de bârfe.

Urcă treptele, cu ea în braţe. Alt lacheu deschise uşa şi Lovingdon o duse în hol. Acolo se aşteptă să o lase jos, dar el continuă în sus pe scări, până la ultimul etaj.

Se opri în faţa dormitorului său, şi ea se gândi la noaptea aceea de demult, când bătuse la uşa asta. Se întrebă dacă o parte ascunsă din ea îşi dorise ca lucrurile să evolueze astfel.

— Trebuie să mă duci în camera mea, ca să mă pregătesc pentru tine, îi spuse.

El îi zâmbi larg, şi ea îşi zise că reuşise să-i aducă

bucurie în suflet.

— Te pregătesc eu.

— Dar am cumpărat o cămaşă de noapte superbă, din dantelă, special pentru noaptea asta.

— De ce să te chinui s-o îmbraci, dacă tot o s-o rup de pe tine?

Ea râse uşor şi-l strânse şi mai tare în braţe.

— Eu mă temeam că, în calitate de soţ, vei deveni mai cuviincios.

— Pentru că doar te-am sărutat în trăsură? Visez de prea mult timp la noaptea asta, ca s-o stric pe drum încoace. Te vreau în patul meu. Privirea i se întunecă. Deschide uşa.

Aplecându-se, Grace ridică zăvorul şi deschise uşa. În timp ce intrară, desluşi un miros slab, cunoscut.

— Simt miros de vopsea, comentă ea.

— Da, am pus să facă nişte schimbări. Speram să se usuce până acum.

Ea se uită în jur.

— Dar pereţii sunt acoperiţi cu tapet.

— Nu şi tavanul.

Îşi ridică privirea şi izbucni în râs.

— Nimfele!

Fecioarele voluptuoase pe care le avea pictate înainte nu mai existau. Acum erau femei suple, toate cu picioare lungi. Părul roşcat – exact nuanţa ei – le cădea sălbatic în jurul umerilor.

— Oh, Lovingdon!

Îi acapară gura şi-l sărută adânc, pasional. Era vag conştientă că se deplasează, apoi că o aşază pe pat. Se întinse lângă ea fără să-şi desprindă buzele de ale ei, îi cuprinse chipul în palme şi începu să o sărute cu toată pasiunea de care sperase să aibă parte şi la care visase. Nu ştia dacă îi plăcea altceva mai mult pe lume decât să o sărute.

Apoi gura lui fierbinte porni spre gâtul ei şi înţelese că avea să-i placă tot ce avea să primească de la el.

— Îţi plac? o întrebă cu buzele lipite de pielea ei.

— Foarte mult.

Se ridică într-un cot şi începu să-i scoată acele de păr.

— A fost destul de fascinant să îl urmăresc pe Leo transformând tot ce era înainte acolo în ceea ce-mi doream.

— E un artist remarcabil, în ciuda faptului că este destul de bătrân.

Grace îl cunoştea, pentru că realizase mai multe portrete cu familia ei.

— Da, este. Stăteam aici, noaptea, întins în pat şi chinuit, pentru că nimfa mea preferată nu era cu mine. Acum eşti aici şi am de gând să te fac să te bucuri de asta.

Se rostogoli jos din pat, o ridică şi pe ea şi o întoarse cu spatele la el. Începu să tragă de şireturile corsetului, sărutându-i pielea în urma degetelor. Era foarte îndemânatic, şi hainele ei se transformară în curând într-o grămadă, pe podea.

Îi cuprinse umerii cu palmele şi o trase înspre el.

Nu era corect ca el să rămână îmbrăcat, dar Grace nu îndrăznea să facă vreo mişcare, nu când era privită în acest fel. El îşi coborî privirea, şi ea se strădui din răsputeri să nu-şi ascundă goliciunea. Lovingdon o iubea. Îi văzuse cicatricele. Nu exista nicio surpriză.

În cele din urmă, îi cuprinse sânul în palmă şi cu cealaltă îi atinse cicatricele.

— Mă îngrozesc, să ştii, admise el pe un ton calm, la ideea că te puteau omorî.

— Nu te gândi la asta.

Îşi ridică privirea spre ea şi Grace fu uimită să-i vadă ochii înlăcrimaţi.

— În acelaşi timp, mi se par uimitor de frumoase pentru că fac parte din tine, din puterea şi curajul tău. Nu ştiu dacă sunt demn de tine, Grace, pentru că eu nu am nici puterea, nici curajul tău. Dar jur că nu vei găsi niciodată un bărbat care să te iubească mai mult decât mine.

Se aplecă şi îi sărută colţul gurii, înainte să îi acopere gura cu a lui. Sărutul deveni profund, nerăbdător. Îi atinse

sufletul, şi inima i se strânse ca un trandafir care îşi închide petalele pe timpul nopţii, pentru ca apoi să se deschidă şi să dea naştere unor senzaţii şi mai intense.

Îşi smulse gura de pe buzele ei şi coborî pe gât, pe claviculă, tachinând, lingând pielea, sărutând-o.

— Vreau să-ţi dau hainele jos, rosti ea pe un ton imperios.

El făcu un pas înapoi, îşi întinse braţele şi zâmbi.

— Sunt al tău. Poţi face orice vrei cu mine.

Cum nu avea la fel de multă dexteritate, îi luă mai mult timp să-i scoată hainele, dar se delectă pe îndelete de fiecare centimetru de piele pe care îl dezgolea. În cele din urmă, şi hainele lui ajunseră într-un morman pe podea, lângă ale ei. Îi atinse cicatricea dintr-o parte cu palma.

— Am crezut întotdeauna că cicatricele sunt oribile, dar am greşit. Pe astea le ai pentru că m-ai salvat. Le ai pentru că ai supravieţuit. Pentru mine, sunt chiar frumoase.

Îi cuprinse faţa în palme şi-i ridici bărbia până când îl privi direct.

— Nimic, nimeni nu e mai frumoasă decât tine.

O sărută şi o aşeză înapoi pe pat. Grace adora felul în care aşternuturile de mătase îi mângâiau pielea.

Începu iarăşi dulcea explorare cu buzele.

— Îmi place că ai gâtul lung, zise el. Sincer să fiu, îmi placi toată, aşa înaltă cum eşti. Îi cuprinse sânul. Îmi place felul în care îmi umple palma. Îi frământă cu blândeţe sânul, se aplecă şi-i sărută cicatricele.

Îi făcea plăcere faptul că nu evita nicio părticică din corpul ei, că îi savura fiecare centimetru de piele. Sperase să găsească un bărbat care să aprecieze fiecare latură a sa, iar Lovingdon tocmai asta făcea. Şi ea îl aprecia la rândul ei. Îşi trecu palmele peste umerii lui, apoi prin şuviţele şatene. Îi mângâie maxilarul.

El coborî, lăsând o urmă invizibilă de săruturi pe abdomenul ei. Ajunse mai jos, apoi şi mai jos. Se aşeză la picioarele ei, poziţie în care nu mai putea ajunge la el. Când Grace protestă, el îi răspunse simplu:

— Ai răbdare.

După ce îi masă picioarele, îşi trecu palmele peste coapsele ei, peste genunchi şi pulpe.

— Sunt înnebunit după picioarele tale lungi. Le vreau înfăşurate în jurul meu.

Ea îl chemă cu un degete îndoit.

— Atunci vino înapoi aici.

— Nu încă.

Lăsă o dâră de săruturi de-a lungul gambei ei, apoi trecu la celălalt picior. Zăbovi la genunchi, înainte să îşi îndrepte atenţia spre partea din interior a coapselor, fiecare dintre ele, pe rând. Îi sărută tot corpul, fiecare centimetru de piele, pe faţă şi pe spate, prin toate părţile. Grace se simţea aproape ca moneda pe care el obişnuia să o învârtă între degete. O atingea încontinuu, o întorcea mereu.

Dar nu era mulţumită doar să primească atenţie. Trebuia să îl atingă şi ea.

Începu să îi copieze gesturile: îl mângâie, îl linse, îi exploră contururile muşchilor fermi. Avea pielea fierbinte. Era perfecţiunea întruchipată, cu tot cu cicatrice.

Senzaţiile deveniră copleşitoare pentru amândoi. Începură să respire mai greu, trupurile începură să lucească de la broboanele de transpiraţie.

Nu aveau de ce să se grăbească şi totuşi se sărutau şi se atingeau cu o foame care nu putea fi negată. Dintr-odată, nu mai fu suficient să se atingă. Grace avea nevoie de mai mult şi, judecând după linia încordată a maxilarului său, ştia că şi el.

Se deschise în faţa lui, îl primi, savură senzaţiile pe care i le oferea mădularul lui. Nu se va mai abţine niciodată, nu-şi va potoli niciodată pasiunea sau dorinţele.

El îşi frecă nasul de gâtul ei.

— E atât de bine. Atât de bine.

Ea îşi ridică picioarele, le încolăci în jurul taliei lui şi se arcui. El gemu şi o sărută sălbatic. Fiecare senzaţie era mai intensă, unirea lor era mai profundă.

„Pentru că mă iubeşte”, îşi zise ea. „Pentru că îl

iubesc”.

El făcea dragoste cu inima, cu trupul şi cu sufletul ei.

Începu să se mişte în ea, la început mai încet, apoi mai intens, ca răspuns la gemetele şi rugăminţile ei. Zgâriindu-l cu degetele pe spate, se întrebă dacă era posibil ca trupul să-i fie asaltat în acelaşi timp de atâtea senzaţii diferite. O mistuiau, la fel ca el.

Atingerea buzelor lui, mângâierea degetelor, felul în care gemea, braţele care o cuprindeau mai strâns – toate o împingeau spre vârful unui val de plăcere.

Se mişcau în acelaşi timp, atingând, sărutând. El îi şopti dulci dezmierdări, şi ea îi răspunse în acelaşi fel. Voia să-i ofere la fel de multă iubire, voia ca el să primească tot ce-i putea oferi ea.

Valuri unduitoare de plăcere începură să curgă prin trupul ei, făcând-o să tremure din ce în ce mai puternic. Muşchii lui puternici se încordau sub degetele ei.

— Hai odată cu mine, Grace, îi ceru el.

Şi ea o făcu. Îl urmă în tărâmul unde nu existau decât senzaţii, unde trupul cânta, inima creştea şi sufletul se desfăta.

El îşi îngropă faţa în curbura gâtului ei, respirând greu. Erau satisfăcuţi şi epuizaţi. Grace se gândi că nu avea să se mai mişte niciodată.

Trecură minute lungi înainte ca el să se ridice într-un cot şi să o privească. Îi aranjă şuviţele ude de păr.

— Sper că nu ţi s-a părut o experienţă banală.

Ea râse din toată inima.

— Categoric, nu.

— Bine. Nici mie. Acum, am în minte un dezmăţ care necesită coniac. Eşti pregătită?

*

Ea fu cea care folosi coniacul. TI picură pe piept, apoi îl linse ca o pisică înfometată, torcând în timp ce făcea asta, o vibraţie din adâncul gâtului ei care-i trimitea plăcere în

tot trupul.

El se întrebă de ce-şi închipuise că avea puterea să nege faptul că o iubea. De ce refuzase să accepte, de ce nu recunoscuse mai devreme? Cu ea, viaţa era iarăşi frumoasă, mai ales acum, când râdea şi îl tachina în pat. Era deschisă la toate felurile în care dorea el să-i producă plăcere. Şi era dispusă să înveţe totul, pentru a-l satisface.

Nu că ar fi avut nevoie de mult. Era de ajuns să o sărute, să o atingă şi să se piardă în ea.

Uneori se gândea că fierbinţeala care îi cuprindea pe amândoi avea să-i mistuie – dar nu făcea decât să-i lase fără suflare şi nerăbdători să reaprindă torţa pasiunii.

O prinse şi o făcu să-l încalece. Apoi îşi afundă mâinile în părul ei şi o trase în jos, ca s-o sărute. Avea gust de brandy şi piele, dar recunoscu şi aroma ei unică, atât de dulce. Un bărbat nu s-ar putea sătura niciodată de ea. Săruturile ei pasionale aveau puterea să-l aducă în genunchi, dacă nu era deja culcat.

Nu era timidă, nu se abţinea. Îl săruta la fel de frenetic. N-o putea compara cu nicio femeie care intrase în viaţa lui până atunci, pentru că nu era ca niciuna. Nu reuşise să ţină pasul cu ea nici când fusese mică. Acum spera din toată inima că situaţia avea să se schimbe.

Îşi smulse gura de pe buzele ei şi-i sărută gâtul.

— Te iubesc.

Ea zâmbi şi-şi dădu capul pe spate ca să-i uşureze accesul.

— Te ador.

— Atunci vino la mine.

O ridică şi o pătrunse. Fu învăluit de căldura ei. Se simţea uimitor. Era atât de strâmtă, de moale. Dumnezeule, era fierbinte ca un cuptor!

Ea începu să se legene deasupra lui. Fără să se ruşineze, fără să se ascundă, fără alte cuvinte. Era frumoasă într-un mod sălbatic atunci când era stăpânită de pasiune. Ochii albaştri îi sclipeau, pielea îi devenea rozalie şi părul plutea în jurul ei ca un foc. Roşu şi arămiu.

Trandafirul lui. Un boboc care se transformase în ceva rar şi preţios.

Era a lui şi el era al ei. Indiferent cât timp aveau de trăit. El avea să se bucure de fiecare moment.

Nu se temea că o putea pierde. Se temea să nu piardă momente preţioase pe care le-ar putea trăi împreună. Era sigur că ea avea să se plictisească de atenţia lui.

Îi cuprinse sânul. De abia îi umplea palma, dar era de ajuns. Începu să-l frământe încet, tachinându-i sfârcul cu degetul. Ea îşi coborî privirea. Cu mâna liberă o prinse de ceafă şi o aduse la nivelul lui.

— Te iubesc, şopti din nou, înainte de a pune stăpânire pe gura ei.

O dorea din nou, deşi n-ar fi trebuit. Ea trezea ceva înăuntrul lui, o foame la care nu mai ajunsese nimeni.

Era ciudat pentru un bărbat care iubise atât de intens să descopere că încă mai era capabil de dragoste.

Întrerupse sărutul, îşi sprijini palmele pe pieptul lui şi începu să se mişte din ce în ce mai repede. Valul de plăcere crescu. Strigătele ei răsunară în dormitor, se arcui şi îşi dădu capul pe spate.

— Minunat, apucă el să şoptească răguşit, înainte să se abandoneze orgasmului.

Grace se întinse deasupra lui. El o strânse în braţe până când inima începu să bată în ritm normal, un ritm care bătea numai pentru ea.

*

Grace se trezi în patul gol, lucru la care nu se aşteptase. Era încă noapte. Ceasul de pe policioara şemineului arăta că era puţin trecut de ora două. Întinse mâna şi atinse cearşafurile mototolite unde ar fi trebuit să doarmă Lovingdon. Partea aia de pat era rece.

Alunecă jos de pe saltea, îmbrăcă repede cămaşa de noapte, dar nu se deranjă să-şi pună şi capotul de la

capătul patului. Îşi voia soţul.

Îl găsi în bibliotecă, stând în faţa unui portret în mărime naturală al soţiei sale. Nu se mai afla deasupra şemineului, ci în faţa acestuia. Nu era supărată, pentru că ştia că Juliette şi Margaret îl modelaseră în bărbatul care era acum şi că ele aveau să facă întotdeauna parte din el. Dar ceva în sufletul ei se chirci. Sperase ca măcar în noaptea nunţii lor să fie numai ei doi în casa asta, în patul lui. Se părea că nu puteau scăpa de fantoma vieţii lui anterioare.

Lovingdon se uită peste umăr. Nu se sinchisise să-şi aranjeze părul pe care i-l ciufulise ea. Şi în care voia să-şi bage iarăşi degetele.

— Grace?

— Îmi pare rău. N-am vrut să te deranjez.

— Vino aici, iubito.

Ea ezită, ştiind că era o prostie din partea ei să se simtă ca o intrusă. Aceasta era casa ei acum, casa lor. Se forţă să înainteze. Când ajunse suficient de aproape, el o prinse de mână şi o trase lângă trupul lui puternic şi fierbinte.

— Nu mă aşteptam să te găsesc afară din patul nostru, recunoscu ea încet.

— Îmi luam adio de la Juliette.

Ea îşi ridică privirea spre el. Lovingdon nu se uita la portret, ci la ea.

— Când eram inconştient, răvăşit de febră şi de durere, tot auzeam o voce puternică, hotărâtă, care mă îndemna să renunţ... la viaţă, cred.

Ea încuviinţă.

— Voiam să fii fericit.

— Dar dacă aş fi renunţat la viaţă ar fi însemnat că renunţ şi la tine. N-am avut puterea să fac asta. Aşa că am renunţat la Juliette. Nu mai sunt bărbatul care s-a îndrăgostit de ea. Nu mai sunt nici bărbatul de care s-a îndrăgostit ea. Se întoarse şi-i cuprinse chipul între mâini. Eu sunt bărbatul care s-a îndrăgostit de tine. Dumnezeu mi-

e martor că nu am vrut să te iubesc. Cred că dacă te-aş fi pierdut, aş fi murit – dar gândul că nu mi-aş fi petrecut zilele şi nopţile alături de tine din cauza laşităţii mele... N-aş fi putut trăi cu mine însumi dacă aş fi pierdut o singură clipă din viaţa noastră împreună.

Grace înţelese la ce se referea. Ea era potrivită pentru el, era perfectă. El se schimbase, şi ea iubea bărbatul care devenise. Iubea totul la el.

Când se desprinse din braţele lui, ar fi putut jura că zâmbetul din portret părea mai cald, mai blând.

— O să pun portretele lor în biroul meu, ca să nu le uit. Restul vor fi strânse. De acum, tu eşti viaţa mea.

Oricât de mult ar fi bucurat-o cuvintele lui, nu putea fi atât de egoistă.

— Nu vreau să le uiţi.

— Nu la voi uita; n-aş putea, nici dacă aş încerca, dar a venit timpul să iau viaţa de la capăt.

O ridică în braţe şi începu să o plimbe prin cameră.

— Te iubesc, Lovingdon, spuse ea cu buzele lipite de gâtul lui.

— Peste o oră şi ceva, când o să termin cu tine, o să mă iubeşti ceva mai mult.

Ea râse.

— Ce ai în minte, ducele meu destrăbălat?

El îi zâmbi, şi Grace îşi dădu seama că deja îl iubea şi mai mult.

Epilog

Din *Jurnalul ducelui de Lovingdon*

Am iubit două femei la viaţa mea. Nu pot spune pe care dintre ele am iubit-o mai mult, pentru că eram un bărbat diferit în momentele când le-am iubit. Şi pe fiecare le-am iubit diferit.

Mi-am început viaţa de om matur cu Juliette.

Când voi ajunge la capătul vieţii, o voi avea alături pe Grace.

Ea m-a binecuvântat cu un moştenitor, un al doilea copil şi o fiică. Ştiu că un tată nu ar trebui să aibă un copil preferat, dar nu pot să nu admit că fetiţa mea cu părul auriu mi-a cucerit inima încă din prima clipă în care şi-a încolăcit mânuţa în jurul degetului meu. Să o urmăresc pe Lavinia ajungând femeie în toată firea a fost una dintre cele mai frumoase şi contradictorii aspecte din viaţa mea. Ea nu semăna deloc cu Margaret, dar erau momente când mă uitam la ea şi nu mă puteam abţine să nu-mi jelesc prima fiică.

Fiind la fel de încăpăţânată ca mama ei, Lavinia nu avea cum să o înlocuiască pe Margaret în ochii mei.

La fel cum nici Grace nu o putea înlocui pe Juliette.

După ce a împlinit patruzeci de ani, Grace a început să aibă simptomele altei boli grave, şi Graves a făcut tot ce era posibil ca să se asigure că ea nu avea să mă părăsească. Odată m-a întrebat: „Nu-i mai bine să ai pe cineva în viaţa ta pentru o perioadă scurtă de timp, decât să nu ai deloc?”

În orele acelea cumplite, cât am aşteptat să o facă bine, am ajuns să accept cu o linişte neaşteptată adevărul pe care îl conţineau vorbele ei. Toate momentele pe care le-am trăit împreună – nu aş fi renunţat la niciunul dintre ele doar pentru a mă scuti de tristeţea de-a o pierde.

Am preferat să o am în viaţa mea pentru un timp, decât să nu o am deloc.

Dar de data asta, destinul a fost blând şi ne-a permis să fim împreună mai mult timp, lucru pe care îl preţuiesc mai presus de orice.

Acum suntem bătrâni. Nu văd niciun semn că ne vom despărţi prea curând.

Draga mea Grace dorea doar să se mărite cu un bărbat care o iubea. Şi, în această privinţă, dorinţa i s-a îndeplinit. Pentru că eu am iubit-o ieri, o iubesc astăzi şi o

voi iubi pentru totdeauna.
Indiferent dacă soarta ne zâmbeşte sau nu.

Sfârşit